

Aída Demská

Poznání
Aida Demská
Díl 2.

Kapitola 1.

Sama sebe jsem se ptala, jestli má vůbec význam, ptát se Jacoba, proč nemá rád faeské úřady. U Davida na společenském večeru se s některými bavil. Mohla jsem se zeptat Roberta, ale od narozenin jsme se neviděli. Objevoval se, když se chtělo jemu. Telefon mi přestal brát od doby, kdy jsem se vrátila z nemocnice. Na nočních lovech se za mnou táhl jako tajuplný stín. I když jsme se oba změnili, stále jsem ho milovala.

Will byl v poslední domě hodně zaneprázdněn a jeden z důvodů byl ten, že trávil čas s Robin. Byla jsem ráda, že nemusím řešit jednostrannou citovou situaci s mladým vlkem. Nakonec se řešení objevilo samo. Robin ho znala od dětství, ale po tom útoku na jejich smečku byla stále dost zranitelná. Will měl silný pud chránit lidi kolem sebe, až to po nějaké době mohlo některým bytostem a lidem lézt krkem. Vlčice věděla, jak ho zaměstnat.

Robert se z mého života začal pomalu ztrácet, krom občasného polibku a pár krátkých vět, jsem o něm skoro ani neslyšela. Vnitřní bolest mě poučila, abych se dál nesnažila o nějaký vážný vztah. Po tom, co jsme zabili fae, který nás zradil, jsme se potýkali s dalšími problémy a všichni jsme věděli, že to je teprve začátek.

Uplynul týden od návštěvy fae Woodové, která vyšetřovala Tommyho případ. Zelený skřítek se zapletl s Organizací menších sekt, zkráceně OMS. Joy si mě odchytl u Perryho.

„Ke mně do kanceláře.“ Podíval se na mě přísně, jako bych něco provedla.

„Něco se děje?“ Neměla jsem nejmenší tušení, z jakého důvodu si žádal mou návštěvu. Šéf se na mě stále díval s výrazem neptej se a pojď, ale nepromluvil.

Následovala jsem ho do jeho pracovny. „Hrajeme bobříka mlčení?“ Zeptala jsem se ho, když za mnou zavřel dveře.

„Posaď se.“ Ukázal mi na křeslo. Trochu rozrušeně přecházel po místnosti.

„Děkuji, ráda postojím.“ Odmítla jsem, protože i mě to trochu vyvedlo z míry.

„Myslím, že náš rozhovor bude na delší dobu.“ Pomalu přešel místnost ke svému oblíbenému oknu, kde se na chvílku zastavil.

„Dobrá, tak to nepodstatné vynechej, ať tu nemusíme být celý den.“ Opřela jsem se o opěradlo masivního nábytku.

„Rada se shodla, že na tři měsíce budeš jako součást týmu vyšetřovatelů paranormálních jevů.“ Sjel mě dlouhým pohledem. Nechápatě jsem na něj hleděla.

„To znamená?“ Propletla jsem si prsty rukou, když přestal mluvit a musela jsem se sama zeptat. Můj pohled byl stále upřený na něj, abych vyzorovala nějakou

změnu v jeho tváři.

„To znamená, že si zabalíš věci a letíš do New Orleans. Samozřejmě to není jediná věc, kterou ti chci oznámit. Z laboratoře přišly hotové testy na tvou genetiku.“ Pořádně se vzpřímil a prošel za svým stolem k polici s knihami. Zatvářil se velmi důležitě.

„Mohl bys mluvit přímo k věci, zbytečně ztrácíme čas.“ Podívala jsem se na telefon, abych ukázala, že i já mám na práci něco jiného než stát v jeho pracovně.

„Mohla bys využívat schopnosti astrální bytosti.“ Zastavil se a díval se mi zpříma do očí. Teď čekal on na mou reakci.

„Jak?“ Přešla jsem ke křeslu a konečně do něj zaplula.

„Jde o spojení těla s astrálem. Je to magie, kterou ti nejsem schopen vysvětlit. Toto není můj obor, ale Perry ti k tomu snad řekne víc.“ Posadil se Joy ke svému pracovnímu stolu.

„Ale co Don?“ Přehodila jsem si nohu přes opěradlo jako znuděný puberták.

„Prázdniny s Nikou? Myslím, že by se nezlobil.“ V jeho hlase zněla jistota.

„Nevím. Potřebuji chvílku na rozmyšlenou.“ Zvedla jsem obočí. Věděla jsem, že s Nikou se mladíkovi nic nestane.

„Myslím, že už jsi rozhodnutá.“ Sklopil zrak se svému stolu šéf. „Ale zítra přijď s jasnou odpovědí.“

Tím náš rozhovor skončil.

Vrátila jsem se rovnou k Perrymu. „Prosím, sežeň mi Roberta.“

„Robert se vrátil do LA.“ Uklízel si ordinaci upír.

„Proč?“ Nechápala jsem. Měla jsem zato, že mi zůstane nablízku.

„Na to se ptej jeho. Já s ním jen telefonoval.“ Otočil se a prošel kolem mě.

„Tak se zeptám tebe, co víš o spojení těla s astrální bytostí?“ Posadila jsem se drze na jeho židli a pootočila ji jednou na každou stranu jako malé dítě, co se na ni hodlá točit.

„Člověk může využívat různé schopnosti bytosti, se kterou se spojí. Tělo nestárne, ale také je neplodné. Plodnost samozřejmě nastává buď pod magickým vedením nebo odpojením se od astrální bytosti. Démoni i andělé se ve většině případů mohou rozmnožovat normálně, ale upíři a některé jiné druhy k tomu potřebují magické rituály a tak podobně.“ Řekl mi stručně i to, na co by mě nenapadlo se zeptat.

„No dobrá, ještě si to promyslím.“ Myslela jsem nahlas, ale nevěnovala jsem mu dál pozornost.

„Co si promyslíš? Je tu snad něco, co bych měl vědět?“ Opřel se o pracovní stůl. Já se přestala na moment otáčet se židlí a zadívala se mu do očí.

„Joy ti všechno vysvětlí. Už musím jít.“ Rychle jsem se zvedla ze židle

a proplula dveřmi. Rozhodně jsem do toho chtěla jít, i kdyby se na to ostatní nedívali stejně jako já. Třeba by to vyřešilo propast mezi mnou a Robertem, která se v poslední době dost prohloubila. Oba by jsme spolu mohli být po dlouhá léta.

„Halo, mluvím s tebou.“ Zamávala na mě Diana. Byla jsem ve víru vlastních myšlenek. Na chvíli jsem přestala vnímat, co se kolem mě děje.

„Promiň, zamyslela jsem se.“ Opřela jsem se pořádně zády do židle.

„Něco se děje?“ Podívala se na mě pozorně kamarádka.

„Ale ne. Byla jsem u Joye a Rada mi nabídla práci v New Orleans.“ Natáhla jsem si pod stolem nohy.

„Don by jel s tebou?“ Usadila se ke mně blondýnka. V ruce si nesla papírový kelímek s kávou.

„Mohl by jet na prázdniny do Ruska. Myslím, že to není špatný nápad.“ Zajela jsem si prsty do vlasů.

„Uvidíš, co ti na to řekne.“ Zadívala se ke dveřím Diana. „A víš na jak dlouho?“

„Asi tři měsíce.“ Ohlédla jsem se za sebe, abych zjistila, proč hypnotizuje prosklené dveře.

„Nikdo z toho moc nadšený nebude. Jacob ti to bude rozmlouvat, protože budeš sama. Hlavně jsi hnacím motorem nás všech.“ Vysvětlila mi celou situaci ze svého hlediska. Trochu jsem se pousmála, protože jejich důvěra mi byla opětovnou hnací silou.

„Budu dělat s týmem na paranormálních aktivitách, takže budu mít přístup k dalším informacím. Rozhodně je pro mě teď hlavním cílem vyšťourat, kde se nachází Rose a zbytek její partičky. Pokud by jsem tam nenašla žádné další vodítko, budu pátrat dál na vlastní pěst.“ Zvedla jsem obočí a pokusila se zjistit víc z Dianina zamýšleného výrazu.

„Ať tě to ani nenapadne! Kdyby se cokoliv stalo, hned tam někoho pošleme. Kdy hodláš odletět?“ Vrátila se svým pohledem na mě.

„V následujících čtyřiceti osmi hodinách.“ V její tváři jsem uviděla nesouhlas.

„Všechno vyřešíme za chodu. Bude to v pohodě, věř mi. Jdu si sbalit věci.“

Tím jsem se vyhnula jakémukoliv dalšímu rozhovoru. Přemýšlela jsem, co všechno budu na tři měsíce potřebovat. Co takový vyšetřovatel nosí? Košile, rifle, sako, nebo všechno? Musela jsem na radu k Michaelovi.

Ve dveřích se objevil Don. „Kam se balíš?“ Zastrčil si prsty do předních kapes.

„Chci ti něco říct, ale zůstane to mezi námi.“ Zavřela jsem za ním dveře. Don se posadil do volného křesla. Neotálela jsem s vysvětlením. „Pojedu do New Orleans na tři měsíce.“

„Proč?“ Jeho pronikavé oči mě propalovaly zvědavostí, ale zároveň i obavami.

„Spojit se s astrální bytostí a taky kvůli práci. Znamenalo by to na tři měsíce

zřejmě třet v kanceláři. Mohl by jsi strávit dva měsíce v Moskvě a jeden měsíc se mnou, nebo být se mnou po celou dobu v New Orleans.“ Navrhla jsem mu.

„Sama budeš mít vlastních starostí nad hlavu a já ti nechci překážet. První varianta se mi celkem zamlouvá.“ Pousmál se rozumný a chytrý mladík. „Jen si dobře rozmysli, jestli opravdu chceš takhle změnit svůj život. Může to mít i vedlejší účinky a trvalé následky.“

„Po pravdě, rozmyslela jsem se hned, když mi to Joy sdělil. Nemám co ztratit.“ Pokrčila jsem rameny.

„Opravdu nemáš co ztratit?“ Zasmál se a podíval se na mě, jako bych byla šílenec.

„Co bych mohla ztratit? Lidský život, který stejně sdílím s démony, čarodějnicemi a ostatními bytostmi. Vždyť skoro všichni nestárnou a ty taky ne.“ Don věděl, že mám pravdu.

„Pokud to vidíš takhle, nebudu ti to rozmlouvat.“ Řekl tiše anděl.

Přišlo dlouhé oběti a rozloučení. Rychle jsem se vydala za Michaellem. Byl naprosto pohlcen svou prací. Bílé krajkové šaty čistil od posledních zbytků nitek.

„Nádhera, pro koho jsou?“ Potichu jsem došla až k němu. Maličko se lekl, i když jsem ho neměla v úmyslu polekat.

„Pro jednu zazobanou slečinku, která se chce vdávat.“ Přejel pohledem výsledek své práce. „Copak potřebuješ?“ Mluvil se mě zády a dál čistil šaty.

„Musím odjet na tři měsíce do New Orleans a chci se zeptat, co nosí detektivové vyšetřující paranormální jevy.“ Sklouzla jsem pohledem na krásné šaty na ramínku v růžových odstínech s béžovými lesklými doplňky. Naprosto jsem chápala Michaelovu preciznost a ladění posledních detailů. Tyhle šaty rozhodně nebyly za pár drobných.

„Kostýmek, košile, roláky. Chceš pár typů, kde takové oblečení seženeš?“ Sjel mě pohledem kamarád, protože jsem na sobě měla roztrhané tílko a volné kraťasy.

„Já si nějak poradím. Třeba si vystačím s tím, co mám v šatníku.“ Mávla jsem nad tím rukou.

„Kdyby ne, stačí mi zavolat.“ Podal mi vizitku nějakého salonu. „V případě, že to samozřejmě nezvednu.“ Dodal, když si všiml, jak neochotně jsem si od něj vizitku převzala.

„Co bych bez tebe dělala?!“ Zašeptala jsem laškovně, když jsem ho objala.

„Vrať se brzy, abych měl koho oblékat.“ Mrknul na mě s blaženým úsměvem. Sbalila jsem si věci do cestovního kufru, který jsem dostala před několika dny jako dárek od Teodora. Teo byl můj part'ák, kamarád a soused. Často jsme spolu jedli koblíhy s čajem nebo s kávou. Nikdy jsem kávě na chuť nepřišla pokud

nebyla namíchaná s kakaem a oslazená třemi lžičkami cukru a zalitá mlékem. Stačilo jen zaklepat na šéfovu kancelář, aby mi dal letenku se směrem do New Orleans.

„Tak jak ses rozhodla?“ Zastihla jsem Joye na chodbě. Několik hlav poslouchalo, o čem se bavíme. Ale to bylo v téhle části sídla zcela běžné.

„Mám sbaleno.“ Pomalu jsem se k němu přibližovala. Vzal si telefon a rychle něco vytřukal.

„Můžeš za hodinu vyrazit.“ Otevřel mi dveře své pracovny. „Odvoz je zajištěn. Jako dozor a průvodce ti na pár dní bude sloužit Claudie.“ Než jsem se stihla na cokoliv zeptat, ukázal mi na Woodovou ve své pracovně. Žena byla obklopena hromadou papírových složek.

„Sakra, to nemyslíš vážně.“ Zarazila jsem se ve dveřích.

„Myslím, že s tím nic nenaděláme. Taky se mi moc nelíbí, že mám dělat chůvu.“ Odtáhla se od stolu a založila si ruce na prsou. Měla na sobě černé volné kalhoty a krátké sportovní tričko, ze kterého byla vidět vypracovaná postava. Hlavou mi blesklo, kolik hodin v posilovně asi tak tráví.

„Myslím, že bychom si nemuseli vykat. V nastalé situaci mi přijde trapné, abychom se oslovovali příjmením.“ Došla jsem až k ní a nabídla jí přátelsky ruku. Musela jsem udělat vstřícný krok, pokud jsem chtěla mít klid.

„Zní to celkem logicky. Claudie.“ Přijala mou dlaň. Lehce jsem stiskla šlachovitou ruku s úzkými prsty. Z doteku s ní mě zamrazilo. Ačkoliv vypadala jako člověk, byla nepřírozeně chladná.

„Jsou všichni fae tak chladní jako ty?“ Protřela jsem si kůži na ruce.

„Všichni ne. Podle toho o jaký druh se jedná. Samozřejmě většina z nás je chladnějších než obyčejní lidé.“ Ustoupila o krok ode mě, abych neměla pocit, že vstoupila do mého osobního prostoru. To byl velmi chytrý psychologický tah.

„Budu to brát jako tříměsíční kurz poznávání jiných bytostí.“ Snažila jsem se prolomit ledy.

„Bereš to s nadhledem, to se ti bude hodit.“ Zazubila se na mě Claudie. Joy se prazvláště spokojeně usmíval. První, co mě napadlo, jestli se mě nechtěl zbavit. Pokud ano, tak se mu to rozhodně na pár měsíců povedlo.

Vyrazili jsme na letiště. Průvodkyně vytáhla dvě letenky. Rozhlédla se po ostatních cestujících.

„Koho hledáš?“ Naklonila jsem se k ní, aby mě neslyšeli lidi v okolí.

„Nikdy nevíš, koho hledáš.“ Otočila se ke mně. „Dokud na tebe nemíří zbraní. Občas nemůžeš věřit ani vlastním lidem.“

„V tom s tebou naprosto souhlasím. Nechtěla bych tě naštvat.“ Přikývla jsem a rozhlédla se po lidech kolem.

Zahlédla jsem jednoho tatínka, co se snažil lízátkem uplatit své děti. Matky dětí

jsem si nevšimla. Na lavičce seděl nějaký muž v šedém saku a četl si noviny. Všude bylo rušno, ale přišlo mi to normální.

Moje první cesta letadlem byla celkem rychlá. Tmavé vlasy lidského vzhledu mé faeské společnice se schovaly pod čepici a tvář pod velkými slunečními brýlemi. „Musíme něco s tím vzhledem udělat. Vezmi si k sobě tohle pouzdro.“ Prohlédla si mě pozorně. Otevřela jsem pouzdro s novými doklady.

„Co to je?“ Zeptala jsem se trochu nejistě. Těch kartiček bylo hrozně moc.

„Je to jen bezpečnostní opatření pro případ, že by někdo donášel na druhé straně. Bylo by celkem nebezpečné, abys jen tak bez jakékoliv ochrany přilétla do města, kde má jistě Rose svoje lidi.“ Vytáhla kosmetickou taštičku z kabelky.

„To máš asi pravdu.“ Souhlasila jsem s ní. Takhle jsem nad tím vůbec nepřemýšlela. V poslední době jsme jen honili démony, neposlušná vlkodlačí štěňata a občas nějakého nezbedného upíra.

„Z letadla vyjdeš jako jiný člověk. Nikdo si tě nevšimne.“ Zasmála se. Za pár minut ze mě byl úplně někdo jiný. Moje obočí ztmavlo, tvář měla porcelánově krémovou barvu posetou falešnými pihami. Rty lemovala kontura tmavého odstínu. „Tyhle brýle jsou jen s obyčejnými skly. Nemusíš mít obavy, že bys neviděla.“ Vytáhla brýle se silnou obrubou.

„A co vlasy?“ Spustila jsem prameny volně po ramenou.

„Stačí stáhnout.“ Podala mi klobouk. „Krycí krém na nohy a vesta s kapucou.“ Podala mi ještě dalších pár věcí.

„To jsi vždycky takhle vybavená?“ Zírala jsem na ni překvapeně, co všechno sebou má.

„Záleží na situaci.“ Mrkla jako profík.

Dorazili jsme do velkého města. Cestování taxíky mi nikdy nic moc neříkalo. Byla jsem ohromena ruchem a životem všude kolem. Nejvíce ze všeho mě děsilo, jak tu vydržím tři měsíce. Ruch města jsem moc v lásce neměla, protože jsem na něj nebyla zvyklá. Claudie mi cestou ukazovala různé obchody. V hlavě mi bzučely myšlenky, jak se v tak velkém městě budu orientovat? Tohle pro mě byla noční můra. Město pro mě bylo jedním obrovským bludištěm. Po chvíli nás přivítala klidnější část města.

Taxi zastavilo u poměrně velké hezké budovy. Řidič nám ochotně vyndal zavazadla z kufru vozu. Claudie zahrabala v peněžence, aby řidiči dala peníze.

„To je v pořádku.“ Vytáhla několik bankovek.

„Děkuji.“ Dodal starší muž ze slušnosti, když si uvědomil, že dostal ještě něco navíc.

„Tak jsme tady.“ Vytáhla z kapsy klíčky. Zaraženě jsem vzhlédla k budově.

„Děláš si srandu?!“ Zděšeně jsem se ještě jednou přesvědčila o velikosti budovy.

„Nestůj tu a pojď.“ Potáhla mě za rukáv. Panika mě neopustila ani za dveřmi

bytu ve třetím patře. Byt byl malý, ale celkem útulný. Chvilku mi trvalo, než se moje myšlenky trochu srovnaly.

„Alespoň tu je televize.“ Podívala jsem se na plochou televizi v malé místnosti. „Kuchyň jsme oddělili jen obyčejnými příčkami, jídelna je spojena s obývacím, ložnice je vedle.“ Claudie mi ukázala celý byt i s malým trezorem, ukrytým za nočním stolkem. „Mám byt hned v patře nad tebou.“

„To je dobré vědět, protože já nikam sama nepůjdu.“ Založila jsem si ruce na prsou. Bludiště tam venku by pro mě skončilo katastrofou.

„Snad si nemyslíš, že by ses tady ztratila?“ Zasmála se pobaveně. Claudie byla zvyklá cestovat a bydlet ve velkých městech, proto nechápala v jaké pozici se právě nacházím a že s tím ještě pár dní bojovat budu.

„Nikdy jsem v takhle velkém městě sama nebyla. Zabloudila bych i v Praze.“ Zapadla jsem do měkoučkého křesla v rohu místnosti pod oknem. Bylo toho na mě za jeden den trochu moc.

„Na klíčích máš adresu. Kdyby se tak náhodou stalo, zastavíš taxi a někdo tě sem vždycky odveze.“ Pokusila se mi dodat velkou dávku odhodlání, které mi momentálně chybělo. „Teď tě provedu jenom touhle ulicí, abys měla přehled o zdejších obchodech a restauracích.“ Šla na mě pomalu.

„Dobře, začínám mít celkem hlad.“ Opřela jsem se lokty do kolen a promasírovala jsem si spánky, jako bych měla bolest hlavy.

Mohly jsme ujít minimálně pět kilometrů, protože mě snad protáhla celým zdejším okrskem. Dívala jsem se na domy kolem s květinami na balkonech.

Nikde tu nebyly žádné husté lesy, kam by se dalo vypadnout.

K večeru jsme se posadili u televize s vychlazeným pivem.

„Poslední, co je potřeba vyřešit, bude tvůj životopis. Sepiš si o sobě pár informací, které by se dali použít. Samozřejmě vyměníme jméno a vymyslíme nějaký zajímavý příběh, ale po pravdě nevěřím skoro nikomu a ničemu, co se mi dostává do rukou.“ Přiznala se fae.

„To bys nemusela věřit ani mě.“ Upozornila jsem ji. Chvilku otálela s odpovědí.

„Něco mi říká, že tobě se věřit dá.“ Odpověděla pomalu na mou poznámku.

Dívali jsme se jedna druhé do očí a četli jsme se navzájem.

Bylo kolem deváté večer. Claudie vyhlížela z okna. Když jsem se pokoušela zjistit, co tak usilovně pozoruje, stáhla se zpět.

„Obleč se, už mají otevřeno.“ Ještě jednou vykoukla z okna. Moc se mi nechtělo, ale poslechla jsem ji. Přešli jsme ulici a zapadli ve sklepních místnostech. Za dveřmi mě uvítala mladá slečna s barevnými copánky v oranžových a růžových odstínech.

„Dlouho ses neozvala!“ Řekla trochu podrážděně. „Koho to vedeš?“

„Molly, tohle je moje nová posila. Potřebovala bych, abys jí trochu změnila

vizáž.“ Posadila mě do kadeřnického křesla moje opatrovatelka.

„Co by sis tak představovala?“ Ukázala na stěnu za sebou s velkým plakátem, pokrytým nejrůznějšími sestřihy a účesy.

„Nechám to na tobě, ale představovala bych si platinu a k tomu tmavé obočí. Určitě na něco přijdeš.“ Obešla mě Claudie. „Potřebuji, aby zapadla.“

„Tak princezno, jak se jmenuješ?“ Zeptala se mě drobná žena. Z kapsy vytáhla brýle s duhovou silnější obrubou.

„Aida.“ Odpověděla jsem.

„Až odtud budeš vycházet, bude z tebe úplně jiná osoba.“ Věděla, co dělá a rozhodně v tom byla výborná. Prodlužovala, barvila, stříhala. Čekala jsem dlouhé minuty než se dostanu k zrcadlu. Po zhruba dvou hodinách se ženské ruce zastavily. Neměla jsem nejmenší tušení, jak moje proměna dopadla.

„Doufám, že se nemusím bát.“ Žertovala jsem. Molly se na mě usmála. Claudie s někým telefonovala.

„Claudie hotovo.“ Ukázala na výsledek své práce. Postavila jsem se ohromeně před zrcadlo. Vlasy, které jsem měla minimálně o dvacet čísel delší se leskly v odstínech bílé a platinové. Obočí jsem měla tmavě hnědé a pihy, které jsem měla namalované od Claudie, byly pryč. Řasy jsem měla mnohem tmavší.

„Myslím, že to chce jen správnou barvu rtěnky.“ Vytáhla ze šuplete štěteček a paletku.

„Jsi úžasná.“ Usmála se přátelsky Claudie na Molly.

„Neříkáš mi nic nového.“ Zazubila se žena a prohlížela si kamarádčiny vlasy. „Tvoje vlasy by taky potřebovaly trochu upravit.“

„Do příštího týdne to jistě vydrží bez tvého zásahu.“ Ušklíbla se na ni tmavovláska. „Pošli mě doklad do emailu.“

„Jsi na tohle vážně příšerná.“ Zavrčela Molly. Jistě se s Claudií znaly hodně dlouho.

„Mám moc práce.“ Pokrčila rameny Claudie. „To máš ještě za mě.“ Vrazila ji do ruky několik bankovek.

„S tebou je pěkné spolupracovat.“ Usmála se spokojeně žena s barevnými vlasy. „Příští týden už mi tyhle veselé papírky nosit nemusíš.“ Ještě jednou mi upravila vlasy a nastříkala je tužidlem.

„Sama sebe bych nepoznala.“ Podívala jsme se ještě jednou do zrcadla.

„Až nebude potřeba dělat z tebe panenku, můžeš si u mě nechat udělat zase barevné vlasy.“ Nabídla mi.

„Než mě posadí na letadlo zpět, jistě se tu stavím.“ Přikývla jsem spokojeně.

„Koukejte krásky někam vyrazit a dobrou noc.“ Popřála nám Molly. Mezi tím jí přišly další zákaznice, které vypadali jako panenky s barevnými vlasy.

„Mohu jen závidět, jaký komfort tu máš.“ Řekla jsem se zaujetím své nové

partáče.

„Proto miluju města.“ Rozhlédla se Claudie po ulici.

Rozešli jsme se v patře mého bytu. Ticho, které mě pohltilo, bylo až příliš nezvyklé. Do bytu prostupovalo světlo z pouličních lamp doplňující zvuky projíždějících aut. Ještě jsem neměla ani pořádně vybaleno.

Zasedla jsem k počítači a přemýšlela o tom, co mi fae řekla. Začala jsem vymýšlet velmi stručný životopis, u kterého jsem popíjela přeslazenou kávu s mlékem.

Napadlo mě zavolat Robertovi, i když jsem pochybovala o tom, že by se mnou chtěl mluvit.

Zkusila jsem to a po pár vteřinách se ozvalo v telefonu ticho.

Po malé pauze se tiše rozezněl jeho hlas.

„Dobré ráno.“ Nedošlo mi, že přes den odpočívá a trochu mě to vyvedlo z míry.

„Ahoj. Nevadí, že ti volám?“ Snažila jsem se udržet emoce a pokusila se o neutrální tón.

Rob odpověděl pobaveným tónem. „Kdybych tě nechtěl slyšet, tak to nezvednu.“

„Slyšela jsem, že jsi odjel. Už tě to se mnou nebavilo?“ Popíchla jsem ho.

„Potřeboval jsem klidné místo na přemýšlení a vedle tebe to nejde.“ Prozradil mi svůj důvod, proč se stáhl.

„Tohle není dobrá výmluva.“ Podívala jsem se směrem k osvětleným ulicím.

„Vypudil mě hlad. Musím se na pár měsíců stáhnout. Je to teď se mnou hodně složité.“ Snažil se to brát s nadhledem.

„Kdyby ses vrátil brzy, hledej mě v New Orleans.“ Než stačil klást spoustu otázek rychle jsem dodala. „Jsem tu pracovně. Zase se ozvu, tak se drž.“

„Počkej. Jako sama?“ Použil Robert ostřejší hlas.

„Víš, že nikdy nikde nejsem sama. Už musím. Myslím na tebe.“ Ukončila jsem hovor.

Neměla jsem v úmyslu mu přidělovat starosti.

Malá koupelna mi poskytla potřebné uvolnění. Horká voda mi tekla po těle.

Krycí krém stékal z mých nohou a odhaloval tetování. Chvilku jsem se převalovala v posteli, než jsem konečně usnula.

Kapitola 2.

Úplně jsem zapoměla, jaké to je zase bydlet v bytě. Zvuk zvonku jsem neslyšela celé týdny. Bylo zvláštní po ránu slyšet ten divný pronikavý tón. Vyhrabala jsem se z postele. Dlouhé volné triko mi končilo v polovině stehén. Neměla jsem ani tušení, kolik je hodin.

„Dobré ráno.“ Usmívala se na mě fae se vši svou dokonalostí. Její optimismus mi po ránu chyběl.

„Ahoj.“ Pustila jsem ji dovnitř. Koukla jsem na nevybalené zavazadlo a přemýšlela, co si obléci.

„Čeká nás první pracovní den.“ Posadila se na židli. Vypadala docela spokojeně a možná trochu i nadšeně.

„Jen se obléknu. Stačí mi deset minut.“ Přecházela jsem zmateně po pokoji, než

jsem našla vhodné oblečení. „Stačí jen košile a kalhoty?“

„Moc to na první den neřeš. Sepsala jsi něco?“ Pobaveně se na mě dívala, zřejmě jsem musela vypadat dost vtípně, když jako zombie chodila sem a tam a sháněla věci. Musela jsem opravdu vypadat příšerně otráveně.

„Můžu ti to poslat, je to v počítači.“ Ukázala jsem na stůl, kde ležel zavřený notebook. Claudie se zadívala na plochu obrazovky. „Nebo si to odešli sama, jestli ti to nevadí.“

Zamířila jsem do koupelny trochu se upravit.

Jeli jsme dobrou půl hodinu městem. Moje nová kolegyně zastavila u malého parkoviště, kde stálo několik policejních vozů. Všude kolem to žilo ruchem, na který jsem si musela rychle zvyknout.

Poslušně jsem ji následovala do vysoké budovy. Nastoupili jsme do výtahu bez jakéhokoliv ukazování průkazů. V pátém patře přiložila katru s čipem. Dveře se otevřely do dlouhé chodby, která vedla k mnoha kancelářím za skleněnými stěnami.

„Vítej ve své nové pracovně.“ Otevřela fae prosklené dveře. „Přinesu ti nějaké papíry k vyplnění, jsou to jen běžné formuláře.“ Bezhlasně jsem přikývla. Slunce se pomalu dralo k výšinám oblohy a do místnosti začaly pronikat slunečné paprsky.

Prázdný malý pracovní stůl měl jen plechovku na propisky. Vypadalo to, jako by v kancelářích skoro nikdo nebyval. I kancelář naproti mně byla zatím prázdná, ale rozhodně nebyla tak prostá jako ta moje. Vytáhla jsem z brašny svůj počítač a čekala, až se Woodová vrátí. Můj malý koutek měl jen polici, kolečkovou židli, křeslo v rohu místnosti a stůl. Ani ve snu by to nevypadalo útulně, protože stěny byly našedlé. Jednoznačně to nebylo tím, že by byly staré. Nepříjemná našedivělá barva mé kanceláře mě moc nepovzbudila.

Zahlédla jsem, jak se blíží po místnosti první osoba, která se zastavila u kanceláře naproti mě. Vysoký muž s platinovými krátkými vlasy vešel dovnitř. Jeho přiřazená místnost byla o trochu více zaplněna než ta moje. Už jen tím, že v jeho místnosti byla trocha zeleně a bělavé stěny, jsem se rozmýšlela nad spravedlností, že jsem v tak příšerné kanceláři. Nenápadně jsem na světlovlasého párkrát vzhledla od svého počítače. Z mého zaujetí mě vytrhla Claudie.

„Kdo to je?“ Zeptala jsem se tiše, když zavřela za sebou dveře. Měřila jsem si muže pohledem.

„Zaklínač. Matthew Freeman.“ Položila mi na stůl papíry.

„Zaklínači existují?“ Rozesmála jsem se tiše spíš překvapením nežli pobavením.

„Jsou to většinou sirotci vycvičení k zabíjení. Moc se s ním nebav, není to zrovna nejmilejší kolega na patře.“ Upozornila mě taky potichu.

„Vypadá celkem dobře.“ Přitáhla jsem si dokumenty k sobě s tajuplným

výrazem.

„Není to zrovna tip, který nosí kytky a randí po večerech.“ Ohlédla se za sebe. „Takhle jsem to nemyslela.“ Kousla jsem se do rtu, i když by rozhodně za hřích stál. Fae se pobaveně pousmála.

„Je spíš na jednorázové záležitosti a přátelské vystupování od něho nečekej.“ Podala mi propisku. „Moje kancelář je hned vedle.“ Ukázala rukou doprava. „Jméno si mám vymyslet? Asi to vyplňovat nebudu.“ Vrátila jsem jí papíry. „Dobře, necháme to zatím být. Udělám si čas a projedeme to spolu.“ Mávla nad tím rukou. Matthew se zvedl a přešel k mým dveřím. Ani se neobtěžoval zaklepat.

„Woodová, už si projela ty složky?“ Jeho hlas zněl celkem ostře.

„Zřejmě se někde zasekly, ještě je nemám na stole.“ Vycouvala z mojí kanceláře. Freeman se na mě ostražitě podíval.

„A vy jste?“ Opřel se dlaněmi do mého stolu. Pod jeho košilí se rýsovaly svalnaté ruce. Z jeho pohledu jsem dokázala vyčíst, že tenhle chlap je jedno velké nebezpečí a pokušení zároveň.

„Aida Nyxová.“ Představila jsem se pod příjmením, které mě napadlo předchozí večer v posteli. Čekala jsem, jestli mi nabídne ruku, když jsem vstala ze židle.

„Bardenovská krev. S tím jsem se dlouho nesetkal. Odkud jste se vyloupila?“ Už se neopíral o stůl, ale rovnou se na něj posadil.

„Odkud by jste si přál abych byla?“ Nahodila jsem ironický výraz. Zaklínač se zamračil, tohle ho zřejmě trochu zaskočilo.

„Rusko, Evropa, Amerika? Byla jsem snad skoro všude.“ Nenechala jsem se vykolejit.

„Zajímavé.“ Zabořil se do mě šedýma mramorovýma chladnýma očima. „Jazyk zjevně máte velice ostrý. Jsem zvědav, jestli jste v práci taky tak ostrá a drzá.“

„Nedivte se, dnešní doba je velice nepříznivá a na kamarádíčkování zrovna nejsem.“ Povytáhla jsem jedno obarvené obočí. Založila jsem si ruce na prsa a přešla pomalu k oknu.

„To je samozřejmě jediné výhodou.“ Odtáhl se. Jeho pohled vyzařoval známku pobavení.

„Jsem rád, že sem konečně poslali někoho na papírování a komunikaci se spolupracujícími složkami.“

„Jsem tu jen na pár týdnů. Neradujte se předčasně.“ Vrátila jsem se několika kroky zpět ke stolu.

„Freemane máme práci.“ Ozvalo se z chodby. Kolega čekal před jeho kanceláří.

„Nebudu vás dále zdržovat kolegyně.“ Věnoval mi úsměv, který odkryl krásné bílé zuby. Rychle popadl sako ve své kanceláři a zmizel. Chvilku jsem zůstala myšlenkami na tom úžasném těle, které před chvílí vkráčelo ke mně a ten

nebezpečný provokativní úsměv. Claudie se vrátila zpět do mé kanceláře.

„Co jsi mu řekla, že se tak usmíval?“ Přitáhla si sebou židli.

„V podstatě nic. Snažila jsem se držet si odstup.“ Ušklíbala jsem se. „Nevíš, co to znamená Bardenovská krev?“

„Je to krev s opravdu velmi starého magického rodu. Moc lidí jí nemá. Někteří démoni Bardeny lovili v domnění, že jejich magická krev se dá použít k obtížným rituálům.“ Vysvětlila mi pojem moje opatrovatelka. „Proč se ptáš?“

„Freeman se o tom zmínil.“ Zaplula jsem zpět ke stolu.

„Aha, jestli chceš, ukážu ti knihovnu v přízemí.“ Nabídla mi ochotně fae.

„Možná později. A co máme na práci teď?“ Zavřela jsem počítač.

„Mám pro tebe práci. Myslím, že se ti to bude líbit.“ Vyzvala mě Claudie, abych ji následovala. Hned u výtahu byla zasedací místnost. Na obrovské nástěnce bylo napsaných pár jmen a několik fotografií.

„Trochu mi přiblíž, o co jde.“ Prohlédla jsem si pozorně fotografie.

„Pátráme po někom, kdo vytváří takovéhle zrůdy.“ Vytáhla ze složky další fotografie.

„Já myslela, že Giger už zemřel.“ Zadívala jsem se na tři fotografie.

„Máš pravdu. Některé vypadají jako by je stvořil sám mistr Giger.“ Postavila se vedle mě.

„Co jsou zač?“ Začala jsem zjišťovat dostupné informace.

„To zatím nevíme. Ještě jsme žádnou z těch příšer nechytily.“ Napsala na tabuli nějakou poznámku.

„Freeman mě do terénu nevezme, ale ty bys to mohla zkusit. Strčit mě třeba k nějakému zelenáči na noční službu. Beru policii i jakéhokoliv detektiva, bez přítomnosti Freemana.“ Opřela jsem se o desku stolu. Všimla jsem si, jak žena přemýšlí.

„To není zrovna dobrý nápad. Šoupnu tě rovnou pod lampu do spárů Freemana.“ Usmála se. Zřejmě dostala nějaký dobrý nápad podle jejího výrazu.

„Jaká pravděpodobnost bude, že právě s ním se k těm zrůdičkám dostanu?“ Chtěla jsem vědět, co se jí honí v hlavě.

„Je to zaklínač a hlavní vyšetřovatel.“ Utnula mě hned na začátku Claudie.

„Dlouhodobě nám chybí fotograf, takže bych pro tebe místo našla.“ Pochopila jsem její plán velmi rychle.

„Hlavně, aby sis kvůli mně neudělala nějaké problémy.“ Chtěla jsem mít čisté svědomí.

Po několika hodinách s technikem jsem dostala do rukou digitální fotoaparát. Na štěstí jsem dostala i instrukce, jak fotit oběti nebo okolí. Což nebylo nic těžkého.

„Woodová, co si myslíš, že děláš?“ Freeman byl očividně naštvaný, že mě musí vzít do svého týmu.

„Nyxová je profík v terénu.“ Hájila se Claudie.

„Vždyť to je porcelánová panenka. Jestli se něco semele, bude akorát přítěží. Woodová zodpovídáte za její bezpečnost.“ Rozčiloval se Matthew.

„Beru to jako urážku.“ Postavila jsem se zaklínači do cesty. „Ani nevíte, koho jste do týmu dostal a už se oháníte takovými slovy. Woodová jdeme, tohle poslouchat vážně nebudu.“ Zavelela jsem. Freeman stál na chodbě s kamennou tváří. Ruce založené na hrudi, jedinkrát jsem se ohlédla. Chladně a profesionálně jsme si vyměňovaly varovné pohledy, dokud se dveře výtahu nezavřely. Bylo mi jasné, že jsem vyhlásila zaklínači tichou válku.

Po dlouhém rozporu plném dni jsme konečně zamířili k momentálnímu domovu. Fae dnešní spor vyhrála a měla z toho uspokojivý výraz ve tváři. Začala mi být bližší, než jsem původně zamýšlela.

Večer mě čekal hovor s Jacobem. Měla jsem od něho dva zmeškané hovory.

„Ahoj Jacobe.“ Zapnula jsem si hovor nahlas.

„Už jsem se bál, že se ti něco stalo.“ Mluvil klidným hlasem bratr.

„Všechno je v pohodě. Chybíte mi a to jsem pryč ani ne pár hodin.“ Zaplula jsem do křesla.

„Hned, jak bude trochu času za tebou přijedu.“ Slíbil mi Jacob.

„Doufám, že budu mít taky trochu času. Je to tu obrovské, ale práce je práce.“

Opřela jsem se lokty do kolen.

„Řekla ti Woodová, proč tě vůbec vzala do New Orleans?“ V bratrově hlase jsem poznala malé rozladění.

„Na práci a Joy mi taky nabídl astrální bytost.“ Teď, když jsem byla pryč, pro mě bylo snadnější své tajemství prozradit. Na druhém konci se ozvalo ticho.

„Už ses rozhodla, že?“ Zhluboka se nadechl.

„Zkusím to, kvůli Robertovi. Teď mi prozrad', co víš ty.“ Vrátila jsem se k Jacobově otázce.

„Někdo napadl člena Rady v New Orleansu a Rada si myslí, že v tom má prsty OMS.“ Odpověděl na mou otázku.

„To je dobře, že tu jsem.“ Promnula jsem si bradu.

„Hlavně buď opatrná. Teď tam jsi sama a já musím hlídat Radu tady. Brzy se zase ozvi. Dobrou.“ Hovor byl ukončen. Temnou místnost osvětlovalo světlo lampy v rohu místnosti. Mozek mi šrotoval získané informace. Byla jsem bez zbraně, magické schopnosti skoro nulové a přede mnou tak vyzývavý úkol. Bylo zapotřebí dostat se Freemanovi pod kůži, ale vyhnout se jeho posteli.

Ráno jsem s Claudií probírala, co bych ještě potřebovala do bytu. Především jsem potřebovala nějakou tabuli, abych si mohla udělat přehled ve svých informacích a nějaký pracovní koutek, kde bych mohla studovat složky a spisy. Seděla jsem u stolu a myslela jsem na zaklínače. Byl to tvrdý, ješitný chlapík.

V síti Organizace jsem brouzdala po agentech, až jsem našla odkaz na agenty Rady. Byla jsem vždycky zvědavá a ani tady jsem se nezastavila, i když jsem věděla, že to může být nebezpečné.

„Matt Freeman.“ Otevřela jsem ikonu s jeho jménem. Prohlédla jsem si pracovní fotografie. Ramenatý, světlovlasý agent, který by mohl vydělat pěkný balík v jakékoliv modelingové agentuře. V jeho složce jsem nic zajímavého nenašla, což bylo pro mě dost velkým překvapením. Kromě pracovních ocenění a hodnocení jsem nic nenašla.

Ráno jsem časně vstala, abych na muže z protější kanceláře vyzkoušela ženské zbraně. Už jsem netrpělivě vyčkávala na Claudii. Musela jsem zjistit, co ví. Cestou do kanceláře jsem ji začala trochu zpovídat.

„Dneska jsi nějaká rychlá.“ Zastavila se s pozvednutou rukou, připravenou zaklepat.

„Máme čas ještě na snídani?“ Sebrala jsem svou pracovní tašku.

„Objednám něco do kanceláře.“ Ustoupila stranou fae.

„Dobře.“ Souhlasila jsem. Seběhli jsme k autu. Tmavovláska usedla za volant. Musela jsem formulovat otázky, abych dostala odpovědi, které jsem potřebovala.

„Mohli by jsme večer někam zajít.“ Navrhla mi Claudie.

„To není špatný nápad, ale chtěla jsem se zeptat na pár nudných otázek.“ Střelila jsem po ní nervózně pohledem.

„Jen se ptej. Pokud budu vědět, odpovím.“ Usmála se mile.

„Řekni mi něco o Radě. Vůbec nemám pojem, co dělá a jak funguje a jakou funkci mají zaklínači. Časem přijdou i další otázky, ale momentálně si nechci připadat jako hlupák.“ Byla to sice jen z poloviny pravda, ale Claudie mě pochopila a souhlasně přikývla.

„Jasně, takže Rada je tvořena ze tří fae, tří magických bytostí, tří čarodějů a tří normálů. Všechny tyto rasy mají žít vyváženě a respektovat se.“ Na chvíli se odmlčela, aby se mohla soustředit na projetí rušné křižovatky. „K tomu slouží Organizace, ale před tím, než vznikla Rada a Organizace do jisté míry tyto hranice měli na starost hraničáři a zaklínači. Hraničáři sloužili jako strážci mezi hranicemi magie a normálního světa, za to zaklínači hlídali jakousi pomyslnou rovnováhu. Vraždili démony, kteří zabíjeli až moc lidí a tak podobně. Převážně lovili prokleté nebo upíry, občas se stalo, že šlo o lidožravého fae.“ Odpověděla mi řidička.

„Takže, kdyby nebyla Rada, byla by mezi rasami anarchie.“ Přesvědčovala jsem se, jestli jsem to pochopila správně.

„Rada vytyčila jakési mantinely, co je tolerováno a co ne.“ Potvrdila mi svými slovy.

„Předpokládám, že tři lidské židle jsou obsazeny vysoce postavenými lidmi.“

Pokračovala jsem ve svých úvahách nahlas.

„Všechny židle jsou obsazeny těmi vlivnějšími.“ Mrkla na mě. Konečně jsem tak nějak pochopila svou podstatu v jejím týmu.

„Chceš s mou pomocí vyřešit velký problém, do kterého jsem začala šťourat a další část skládačky je zřejmě tady, nebo si po alespoň myslíš. Je to tak?“ Uvažovala jsem zase nahlas.

„Jo. Myslím, že ty příšery jsou dalším kouskem, jak se dostat k vedení OSM.“ Zajela na parkoviště mezi další vozy.

„Dobře, ale chci do terénu. Jestli je možné spojit se s policií, chci aby byly skupiny jeden náš a jeden normál. Normál by byl proti démonům bez šance, takže by to byla taková pojistka.“ Vyhrkla jsem bezmyšlenkovitě.

„To je dobrý nápad. S tím by asi neměl být problém.“ Přikývla Claudie. „Ale musíš to probrat s Freemanem. On se od včerejška se mnou odmítá bavit.“ To mi celkem hrálo do karet. Fae mi objednala slíbenou snídani do kanceláře.

Potřebovala jsem se dostat k dalším informacím. Rozeslala jsem zprávu Kost'ovi a mému týmu. Můj učitel mě nikdy nezklamal. Shrnula jsem mu informace i důvody, proč bych potřebovala zrovna na konkrétní otázky odpovědi.

Chvíli jsem se rozmýšlela, jestli se ozvat Willovi nebo přímo Davidovi.

K Willovi jsem přeci jen měla bližší vztah.

Než jsem se stihla rozmyslet, do své kanceláře vrazil Matthew. Vypadal unavený a dost rozladěný. Ale na plýtvání časem teď nebyla ta správná chvíle.

Zlehka jsem ťukla na jeho dveře. Jeho pronikavé šedé oči vzhledly ke dveřím.

„Ano Nyxová?“

„Jdu si pro informace k případu.“ Chtěla jsem se vůbec na něj podívat? Hledala jsem místo kdesi za ním, abych se mu nedívala do očí.

„Ještě jsem nestihl dopsat zprávu.“ Ani on se nechtěl dívat na mě.

„Měl by jste se vyspat. Vypadáte příšerně.“ Neměla jsem s ním slitování. Ani on ho neměl předchozí den.

„Dám si kafe, to mi stačí.“ Zarazil mě zdviženou rukou. „Jestli chcete, můžete mi ho klidně přinést.“

„Až se vzchopíte, potřebuji s vámi probrat nějaké pracovní věci.“ O krok jsem couvla, abych mohla rychle zmizet z jeho blízkosti.

„Posaďte se.“ Promnul si unavenou tvář. Něco si nesrozumitelně zabroukal.

Posunula jsem si židli dostatečně z jeho dosahu. „Ať to máme rychle za sebou.“

„Protože zatím nevíme, co přesně hledáme, tak mě napadlo spojit své síly s policií, abychom měli větší přehled o tom, co se kde děje.“ Vypustila jsem svůj nápad. Nedokázala jsem jeho pohled zařadit, jestli ten záblesk v jeho očích byl, protože jsem měla dobrý nápad, nebo protože mu to přišlo jako úplná blbost.

„To je sice dobrý nápad, ale tolik lidí nemáme.“ Ťukl prstem do desky stolu.

Trochu jsem se uvolnila, když mou myšlenku nesmetl ze stolu.

„Tak řekněte Radě o víc lidí.“ Vytáhla jsem jedno obočí a dívala se na výraz v jeho tváři. Ve Freemanově tváři se objevila zvědavost, ale zároveň mě propaloval pohledem.

„Víte snad něco, co já nevím?“ Jeho tvář najednou ožila z polospánku. V očích se mu divoce zajiskřilo. Tuhle větu jsem od něj v posledních několika dnech slyšela celkem často.

„Snad si nemyslíte, že bych se dostala k odlišným informacím, které vy nemáte.“ Zasmála jsem se s ironickým výrazem. „Doufám, že mi co nejrychleji dodáte informace, abychom se pohnuli někam dál.“ Zvedla jsem se a odešla jsem do kanceláře ke Claudii.

„Už jsi v systému, ale skoro nic tam není. Něco tam musíme dopsat, aby to nebylo tak nápadné. Mohlo by to vzbudit nechtěnou pozornost.“ Šeptla fae.

„Vydáme se na místo činu. Vezmi si foťák.“

Souhlasně jsem přikývla. Trvalo to snad celou věčnost, než jsme se dostali k místu činu. Jak se vlastně chová profík? Tmavovláska mi dala instrukce a já plnila svou práci.

„Všiml si někdo něčeho podezřelého?“ Zeptala jsem se postávajícího strážníka.

„Támhleta madam tvrdí, že tu byla příšera.“ Ukázal na starší dámu v lehkém podzimním kabátku. Nechala jsem strážníka být a vydala se za ženou.

„Dobrý den, můžeme si promluvit?“ Položila jsem starší dámě ruku na paži, abych odbourala bariéru mezi námi.

„Taky si budete myslet, že jsem blázen?“ Nedůvěřivě si mě prohlédla. Její oči byly zelené jako jarní tráva.

„Já Vás budu poslouchat. Myslíte, že by jste mi třeba mohla tu příšeru nakreslit nebo popsat?“ Vzala jsem ženu stranou. Sehnala jsem tužku a papír, což mi chvíli trvalo. Už jen stačilo ženu vzít k nějakému stolečku. Ukázala jsem Claudii na malou kavárnu, aby mě zbytečně nehledala. Objednala jsem si ledový čaj a pro stařenku kávu. Z kapsy vytáhla elegantní brýle, které bych zařadila spíš do muzea retro kousků.

„Můžu Vám ho nakreslit.“ Převzala ode mě tužku žena. „Jsem Becky Deerová a učila jsem na akademii umění. Až na pár detailů bude obrázek shodný s tím, co jsem viděla. Nejsem blázen.“ Načrtla obrys zrůdy.

„Já Vám věřím. Vypadal podobně jako obrazy Gigera?“ Zeptala jsem se.

„Svým způsobem tak trochu ano.“ Bleskla po mě zelenýma očima. „Podle toho, že máte představu o tom, jak to stvoření vypadá, tuším, že to není první případ.“ Na svůj věk byla velice bystrá.

„Máte pravdu.“ Přiznala jsem tišeji a rozhlédla se po hostech kavárny, kterých nebylo moc.

„Máte vůbec představu, s čím máte tu čest?“ Podala mi žena kresbu. Vlnité krátké prošedivělé vlasy jí zazářili ve světle žárovky.

„Vy jste čarodějnice.“ Zamračila jsem se trochu vyvedena z míry.

„Ano dítě, konečně Vám to došlo. S tou fae ani s normálními se mi moc bavit nechtělo.“ Usmála se. „Kdyby jste se neobjevila, tak by si mě zaškatulkovali jako bláznivou starou bábu.“

„Děkuji Vám za spolupráci.“ Vzala jsem kresbu do svých rukou.

„Doufám, že to najdete dřív, než to napáchá moc velké škody.“ Chytila mě za ruku. Cítila jsem její naději a to mě donutilo k lehkému úsměvu.

„V to doufám taky.“ Ještě jednou jsem jí poděkovala. „Doufám, že se ještě setkáme.“ Dodala jsem. Rychle mi něco napsala na kousek zapomenuté účtenky na stole.

„Budu Vás očekávat.“ Rozloučila se a pomalým krokem odešla.

Zaplatila jsem a vrátila se ke Claudii. Poklepala jsem jí na rameno. Fae sebou trhla.

„Něco mám. Ta stará dáma je čarodějnice a koukej co jsem z ní dostala.“

Ukázala jsem jí papír. Popsanou starou účtenku jsem si založila do peněženky, abych se s Becky Deerovou měla možnost ještě setkat.

„Jsi dobrá.“ Poplácala mě hrdě moje opatrovnice.

Tělo bylo rozsápané a oproti tomu zabitému vlkodlakovi, kterého jsem viděla s Willem, tohle bylo až moc na můj žaludek. Odvrátila jsem se a chvíli rozdýchávala ten hnus, co ležel na zemi. Na druhý pokus už jsem zkoprněle obhlížela to, co z těla zůstalo. Cítila jsem v sobě nepopsatelný chlad. Snažila jsem se vycítit emoce, ale žádné na místě činu nezůstali. Ten člověk tu stvůru zřejmě neviděl. Než se nadál, už byl mrtvý. Otrásla jsem se při představě, že ho něco tak rychle a chladnokrevně zabilo.

Trup měl rozervaný zezadu až k přední straně hrudního koše. Pátrala jsem po červeném vlasu, ale nikde jsem v okolí mrtvoly žádný nenašla. Rose nebyla na místě činu, což samozřejmě neznamenalo, že to není dílem někoho z OMS.

Vrátili jsme se zpět do kanceláře. Technik si převzal kartu ke zpracování materiálu. Seděla jsem ve své kanceláři. Začátek případu nikam nevedl. Měli jsme materiál, který nikam nesměřoval. Žádný vzkaz, žádné vodítko.

„Přišla jste na něco Nyxová?“ Vpadl mi Freeman do kanceláře.

„Mluvila jsem s čarodějnici, která mi popsala útočníka, ale nic víc nemám.“ Zabořila jsem hlavu do dlaní.

„Dobrá, podrobnosti mi řeknete u večeře.“ Vytřeštila jsem oči. Nechácala jsem, kam tím míří, nebo co čeká.

„Dnes nemám čas.“ Odmítla jsem jeho nabídku.

„To je rozkaz. Takže se zvedněte a jedem.“ Prikázal mi zaklínač.

Proti tomu jsem nezmohla nic, pokud jsem nechtěla dělat větší rozruch a prozradit se. Poslušně jsem se táhla za Freemanem jako vlečená ovce na porážku. Claudie se zvedla ze židle, ale zůstala jen s údivem stát za svým stolem.

„Netvařte se, jako bych vás chtěl sežrat.“ Zastoupil do výtahu.

„Ale, já se tak netvářím.“ Zaprotestovala jsem. Cítila jsem jeho pohled úplně všude.

„Tak se děje snad něco jiného o čem bych měl vědět?“ Pobaveně se usmál. Zůstala jsem mlčet s upřeným výrazem na podlahu. „Moc toho zřejmě nenamluvíte.“ Rýpnul si do mě.

„Pracovní věci jsme mohli vyřešit v kanceláři.“ Stála jsem jako přimražená, dokud se dveře výtahu neotevřely.

Freeman mě dovedl ke svému černému sportovnímu autu. Podívala jsem se nejdřív na auto, potom na zaklínače. Tahle kombinace mi k sobě moc nesesedla. Jeli jsme opačným směrem, než jsme s Claudií bydleli.

„Máte ráda památky?“ Odbočil od pracovních témat.

„Jak které.“ Položila jsem si ruce na tašku svého počítače.

„Tak třeba jídlo. Ryby, ústřice, nebo raději něco jiného?“ Podíval se na křižovatku.

„Jestli myslíte mořské příšery, s těmi se moc nepřátelím.“ Jeho otázky mě mátlly čím dál víc.

„Zvažuji, který podnik navštívíme. Pokud nejíte mořské příšery, budu zvažovat o nějakém vhodném podniku, kde by jsme se v klidu mohli bavit o práci a zároveň se dobře najíst.“ Věnoval se dál provozu na silnici.

Zastavili jsme v ulici, plné celkem hezkých budov. Vystoupila jsem z auta a rozhlédla jsem se kolem. Ulicí se rozléhaly zvuky z kytary. Tohle město mě stále něčím překvapovalo. Malá sklepní restaurace byla skoro prázdná.

„Ahoj Matte.“ Pozdravila ho servírka vesele.

„Ahoj Koro.“ Zamával přátelsky zaklínač. Posadili jsme se ke stolu odděleného dřevěnou stěnou.

„Dáte si víno?“ Vzal si nápojový lístek a zadíval se mi do očí, jako bych právě procházela nějakou zkouškou.

„Zítra musím do práce. Nebylo by vhodné mít kocovinu.“ Podívala jsem se na nápojový lístek.

„Proč jste tak odtažitá? Přijdete mi velmi sympatická a tohle chování mi k vám moc nesesedne.“ Položil před sebe list papíru.

„Přestaňte s tím osobním výslechem a věnujte se práci.“ Probodla jsem ho pohledem.

„Jak to, že o vás nejsou nikde žádné záznamy a nikdo o vás nic neví.“

Pokračoval další otázkou.

„Zeptejte se Woodové. Bydlí hned nade mnou.“ Usmála jsem se. „Zatím jsem pracovala pouze sama za sebe.“

„Povolala vás Rada?“ Nezastavil se Freeman.

„Občas si myslím, že Rada schopné lidi jen odklízí.“ Opřela jsem se loky do stolu a vrátila mu ten jeho zkoumavý pohled. „A ničí dobře odvedenou práci.“

„Z vás je opravdu těžké něco dostat.“ Rozesmál se, což mě ještě víc vyvedlo z míry.

„Nejsme tu na seznamce.“ Dodala jsem jízlivě.

„Takže jen pracovní.“ Kousl se do rtu. Jeho pobavení očividně rychle pominulo. Řekla jsem mu o místě činu. Materiály si mohl přeci prohlédnout druhý den v práci. Po těch pár minutách jsem si připadala více unavená, než po jednom tréninkovém dni s Kost'ou.

Měla jsem z něho divný pocit. Stále mě pozoroval, vyptával se. Snažila jsem se neodpovídat přímo. Kličkovala jsem se svými odpověďmi na jeho otázky, dokud jsem nezmizela za dveřmi svého bytu.

Fae bydlící nade mnou mi donesla věci, o které jsem ji požádala. Pozvala jsem tmavovlasou kolegyni na kávu.

„Freeman se o mě nějak moc zajímá.“ Vybalovala jsem magnetickou tabuli z papírové krabice.

„Zřejmě pracovní zájem.“ Zašklebila se Claudie nad hrnkem kávy.

„Ptá se na moje soukromé věci. Myslím, že má nějaké podezření. To teď není podstatné. Máme případ, který nikam nevede.“ Vysypala jsem ze sáčku na stůl magnety.

„No jo, koho by nezajímala taková pěkná ženská.“ Sjela mě odvážným pohledem fae.

„Nekecej nesmysly.“ Rozesmála jsem se. „Potřebovala bych ještě tiskárnu.“ Podívala jsem se po místnosti.

„Pokusím se něco sehnat. Zatím to zkus tisknout v práci.“ Domluvili jsme se ještě na ranní cestě do práce, než jsme se rozloučili a já začala zjišťovat, jestli někdo objevil něco důležitého, co by nás posunulo k Rose.

Seděli jsme s Claudií u mě v kanceláři a zpracovávali informace, které jsme dostali ráno na stůl.

„Ještě bych se ráda stavila u té čarodějnice Deerové.“ Sdělila jsem své úmysly kolegyni.

„Chceš půjčit auto?“ Dívala se žena dál do papírů.

„Ještě nevím. Taxi asi bude stačit.“ Otevřela jsem několik souborů v počítači.

„Nyxová na slovíčko.“ Pootevřel dveře zaklínač. Prosebně jsem se podívala na mou opatrovatelku. Co ten Freeman zase mohl chtít?

„Máte něco v plánu dnes večer?“ Posadil se světlovlasý muž do svého křesla.
„Zatím ne.“ Odpověděla jsem dřív, než jsem si rozmyslela odpověď, která by mě vysvobodila z této situace.

„Myslím, že je na místě, abychom spolu dobře vycházeli. Nerad si zvykám na nové lidi, ale v tomto případě zřejmě musím.“ Vzdychl si. Stála jsem, ruce zkřížené na prsou a čekala jsem, co bude dál.

„Zajdeme na skleničku a trochu si pohovoříme. Samozřejmě pracovně.“

„Dobře.“ S vážným výrazem jsem přikývla.

„Na skleničku s večerí.“ Dodal. Šedé oči mě přestaly sledovat.

„Dá se to odmítnout?“ Podívala jsem se do země.

„Rozkaz. Tudíž je to pracovní.“ Začal vyplňovat nějaké papíry.

„Souhlasím, pokud v tom nebude nic osobního.“ Kývla jsem hlavou. Zaklínač po mě bleskl pohledem a vrátil se k papírům.

Dívala jsem se na kresbu a hledala na ní nějaké zvláštnosti, které by mě zavedly dál než jen k dalším otázkám. Oknem dopadaly poslední sluneční paprsky.

Prsten s pentagramem jsem otáčela ze strany na stranu. Nenáviděla jsem slepé uličky. Podívala jsem se otráveně na telefon, který ukazoval pouze čas. Stále jsem v mysli měla čarodějnici Deerovou a k ní spoustu soukromých otázek.

„Zvedejte se Nyxová.“ Zavolal na mě Freeman ze své kanceláře.

Shrábla jsem papíry na jednu hromadu a začala balit věci. Zaklínač se postavil do dveří. Šedé oči mě sledovaly, jak znuděně skládám věci do kabely.

„Freemane, doufám, že dnes naposledy vyplňuji váš volný večer.“ Pozorovala jsem život v ulicích z okénka jeho vozu.

„Snad to nevádí vašemu příteli.“ Rozhlédl se na křižovatce, ale já jsem neodpověděla. „Nyxová snad je nějaké téma, o kterém se spolu bavit můžeme.“ Podíval se na mě.

„Silnice je před vámi, ne na mě.“ Pohrávala jsem si s prstenem. „Můžeme se bavit třeba o počasí nebo o práci.“

„Nechovejte se, jako bych kousal.“ Bavil se zaklínač na můj účet. Jeho uštěpačné, rýpavé poznámky jsem ignorovala.

„Zapomeňte na nějaké kamarádíčkování po tom, co jste ze mě udělal před Woodovou akorát kouli na noze. Nejsem žádnéj malej smrkáč.“ Znělo to mnohem více chladněji, než jsem vůbec chtěla. „Můžu se klidně trhnout a jít si po svém.“

„Beru to jako varování.“ Zaparkoval u krajnice světlovlasý muž.

Po talíři italských těstovin jsem začala být celkem unavená. Zmohla jsem se na jeden ovocný koktejl s vodkou. Zaklínač si vychutnával sklenici bílého vína.

„Stále mě pozorujete Freemane. Doufám, že to má nějaký význam.“ Promnula jsem si znavené oči.

„Čekám, jestli usnete a spadnete obličejem na stůl.“ Zasmál se jízlivě zaklínač.
„Asi se celkem bavíte na můj účet.“ Zamžourala jsem. „Snad vás neurazí, když se vypařím a uvidíme se až zítra ráno.“ Freeman se zvedl a zachoval se jako gentleman. Stáli jsme na poloprázdné ulici. Otřásla jsem se únavou. Přála jsem si být v posteli a objímat polštář.

Matthew nevěřicně zakroutil hlavou, ale na tváři mu pohrával lehký úsměv. Ulice osvětlovalo světlo z pouličních lamp. Pár obchodů ještě vítalo své poslední zákazníky.

Probudilo mě zavržení dveří. Musela jsem vypadat dost překvapeně, když mě Freeman položil do postele. Bez jediného slůvka se vypařil jako pára nad hrncem.

Neprobudila jsem se zrovna s nejlepší náladou. Cítila jsem slabou bolest hlavy, která mě přes den neopustila. Potřebovala jsem si udělat menší pauzu.

„Mohla by jste mi poradit, kde bych našla paní Deerovou?“ Zeptala jsem se karamelové dívky s kudrnatými vlasy. Na lístečku jsem měla napsanou adresu.

„Támhle.“ Ukázala mi prstem dívka v pestrých šatech.

Na domovních zvoncích chyběla jména, ale nakonec jsem našla správný zvonek. Dáma vyhlédla z okna a v momentě mě pustila vchodovými dveřmi. Čarodějnice Deerová bydlela hned ve druhém patře.

„Dáte si kávu?“ Nabídla mi žena hned ve dveřích.

„Ne děkuji, je mi dnes nějak divně.“ Podívala jsem se na stěny malého útulného bytečku.

„Takže čaj.“ Zamumlala si něco pro sebe. „Máte toho v hlavě moc. Bzučí Vám v hlavě moc myšlenek.“

„To máze pravdu.“ Šla jsem pomalu za paní bytu.

„Na to je dobrý čaj a nebo uklidnit mysl. I když s Vámi to je těžké.“ Přeměřila si mě pohledem. „Máte v sobě hodně síly z Venuše a proto je kolem Vás takový ruch.“

„A to znamená co?“ Posadila jsem se na místo, kam mi ukázala paní Deerová.

„Pohání Vás láska k bližním, k přátelům, k rodině. Ale má to i své nevýhody a myslím, že sama víte jaké.“ Mrkla na mě. „Stále se kolem Vás budou točit muži. Cítí tu citovou zranitelnost, kterou v sobě máte ukrytou.“

„A dá se s tím něco dělat? Už jsem tím hodně bytostem ublížila.“ Vzdychla jsem si.

„Ale samozřejmě, že to jde.“ Položila přede mě malý šálek. „Už jste někdy používala magii pro svou vlastní potřebu?“

„K těmto praktikám mám respekt a úctu.“ Zamíchala jsem čaj.

„Takže ne. S tím, s tím se pouštíte do křížku by jste se nějaké základní kouzla měla naučit.“ Přisedla si starší dáma ke mně. „Zkuste povolat Strážce.“

Potřebujete k tomu přesně to, co Vám napíšu.“ Vytáhla z poličky kousek papíru a tužku.

„Za jak dlouho to začne fungovat?“ Zeptala jsem se.

„Jakmile k němu promluví naše nitro. Musíte ho volat vnitřním hlasem.“

Prozradila mi čarodějnice.

„Zkusím to.“ Kývla jsem.

„Mám čas každou středu. Základní obranná kouzla jsem naučila i horší případy.“ Obdařila mě decentním úsměvem.

Bylo na čase zase zasednout k případu. Cestou jsem se zastavila u Claudie, aby mi opatřila ingredience ze seznamu.

„Myslíš, že ti to z té šlamastiky vztahů pomůže?“ Dívala se na mě trochu skepticky Claudie.

„Za zkoušku nic nedám. Ke všemu by se mi pár kouzel v kapse určitě hodilo.“ Promnula jsem si čelo.

Freeman si mě pozval do kanceláře.

„Ano?“ Postavila jsem se do dveří. Za dobu, co jsem byla tady jsem se nikam nepohnula.

„Potřebuji vás v knihovně. Pokusím se podívat po nějakém zaklínadle, co je schopné povolát démony.“ Díval se na mě ostražitě, jako by na něco čekal.

„Dobře. Stejně jsem ve slepé uličce.“ Souhlasila jsem.

Uviděla jsem opravdu velmi působivou knihovnu. Některé svazky byly zamčené za sklem. Freeman mi dal do rukou vytištěný papírový seznam se zakroužkovanými názvy knih.

„Jak se tím chcete prokousat? Postupně nebo to mám nejdřív přinést?“ Zeptal se mě trochu v rozpacích.

„V jakých jazycích ty knihy jsou?“ Rozhlédla jsem se kolem.

„Řekl bych, že ve všech.“ Usmál se Freeman, protože mě to trochu rozhodilo.

„Takže je roztřídíme podle jazyků.“ Zakroutila jsem nevěřičně hlavou.

„Kolik jazyků umíte?“ Vzal si zaklínač do ruky první přinesenou knihu.

„Umím tři jazyky a zatím mi to stačí.“ Luštila jsem ozev další knihy.

„Takže, které knihy vám mohu nechat?“ Přinesl si dalších několik knih na kupičku.

„Slovanské jazyky jsem schopna přelouskat.“ Zmizela jsem mezi policemi knih. Tohle hledání bylo nekonečné a už jsem toho začínala mít dost. Freeman vycítil, že je na čase odejít dřív, než začnou knihy létat vzduchem.

„Vezmu vás domů a cestou si dáme kafe. Mám toho taky dost.“ Přiznal zaklínač po hodinách přehrabování se v knihách.

„Tohle je nekonečné. Co takhle se zeptat místních čarodějnic?“ Nadhodila jsem v naději, že dostanu nějakou kladnou pozitivní odpověď.

„Většina z nich nemá takovou moc a ty ostatní se s námi nehodlají moc vybavovat.“ Zasyčel Freeman.

Vyšli jsme z budovy na ulici. Moje smysly se probudily. Něco mě táhlo mezi uličky na druhé straně ulice jako magnet. Vyrázila jsem rychlým krokem, až jsem skoro běžela. Jedinou překážkou mi byl ruch na silnici, kterou jsem během pár vteřin přeběhla. Co se to stalo? V dále jsem zahlédla černou mlhu. Podívala jsem se na Freemana, který nechápal, co se děje. Oba jsme se vydali za tou zvláštní temnotou.

Kapitola 3.

Odbočili jsme za roh. Tázavě jsme se podívali jeden na druhého, i když byl Freeman několik kroků za mnou. To, co jsme viděli, nebylo zrovna příkladem krásy. Zrůda s našedivělou kůží byla poměrně dost velká. Měla ošklivé zuby a na obrovských pařátech dlouhé drápy.

„Spíš by to chtělo čarodějnici, pokud jde o stín.“ Popadala jsem dech. Zahnuli jsme do další úzké uličky. Zaklínač odkudsi vytáhl dvě dýky. Litovala jsem, že jsem beze zbraně. Už jednou se mi povedlo zničit cizí kouzlo. Byl to risk, ale musela jsem to zkusit. Jako návnada jsem ani jednou neselhala. Na diskuze nám chyběl čas. Museli jsme okamžitě zakročit.

Tlama plná zubů, dlouhé hnáty s ostrými drápy se zvláště pohupovaly do kroku stvůry. Ani v hororu jsem takovouhle příšeru neviděla. Nečekala jsem na rozkazy. První, co jsme potřebovali zjistit, jestli to, co opravdu vidíme je hmotné. Vzala jsem na zemi kamínek a mrštila jím přímo zrůdu do hlavy. Ozval se zvuk podobný zavrčení.

Zaklínač se na mě podíval, jako bych právě udělala největší blbost v životě.

Příšera byla hmotná, což znamenalo, že se to dá zabít. Uvnitř svých myšlenek jsem prosila Bohyni, aby mi dodala sílu. Zaplavila mě slabá energie, jakoby to byla zpráva o tom, že mě vyslyšela. Na ruku jsem ucítila lehké šimrání božské magie. Zaklínač se hbitě vrhl na zrůdu. Stvoření jím mrštilo o stěnu, jako by pláclo mouchu za letu. Přes veškerý odpor jsem si dovolila vypůjčit jednu spadlou dýku a postavila jsem se před příšeru. Boty na klínku zrovna praktické nebyly, což stvůru jistě nezajímalo. Obluda se po mě ohnala nataženou horní končetinou. Minula mě o pár centimetrů. Za to já jsem neminula, protože jsem využila mrštnosti a rychlého výpadu. Dýka se zabořila stvůře kamsi do boku. Děsivě vycenila dvě řady nevzhledných zubisek. Slizká kůže se zaleskla ve světle lampy. To už byl zaklínač zase v pozoru. Oči se mu blýskly magií.

Dostal stvůru s velkým úsilím na zem. Uvnitř ní se blýsklo černé srdce. Zkusil do srdce zabodnout svou dýku, ale stvůra se nehodlala vzdát. Končetinou s drápy ho ze sebe smetla jako dotěrný hmyz. Přiskočila jsem ke stvůře a dýku zarazila hluboko do hrudi. Ruku jsem máčela ve zvláštním tmavém slizu. Jen kousíček od mých prstů stále tlouklo černé srdce. Stvůra mě v poslední chvíli sekla pařáty do boku. Její poslední pokus byl úspěšný. Sáhla jsem rychle po jejím srdci a vyrvala jej. Bytost se rozlila do černé mlhy a zmizela. Rozplácla jsem se na zem. Z boku mi tekla krev, ale drápy se přes žebra nedostala. Energie, která mě naplňovala, se ze mě dostala ven v zářivém bílém oparu. Klečela jsem na zemi a držela se za poraněný bok.

„Jak jste to udělala?“ Postavil se na nohy zaklínač.

„Byla to vyšší magie, kterou neumím ovládat. Vždycky, když jsem v maléru, začnu žádat Bohy o pomoc.“ Zhroutila jsem se na zem. „Sakra.“ Zaklela jsem.

„Zavezu vás do nemocnice.“ Chytil mě kolem ramen.

„To bude dobrý, je to jen škrábnutí.“ Podívala jsem se na zakrvácené prsty.

„Nevypadá to dobře, měl bych vás odvést.“ Vzal mě do náruče.

„To mě tady radši nechte. Do nemocnice mě dostanete jen přes mou mrtvolu.“ Dál jsem odporovala jeho návrhu. Chvilku jsem přestala vnímat prostor kolem sebe. Uslyšela jsem cvaknutí dveří.

„Matte, co se stalo?“ Uslyšela jsem neznámý hlas.

„To je na delší vyprávění.“ Vyhnul se vysvětlování Freeman. Pokusila jsem se posadit.

„Podívám se na to. Měl jsi jet rovnou do nemocnice.“ Druhý mužský hlas zněl trochu káravě.

„Nechci do nemocnice.“ Ozvala jsem se rázně. Uviděla jsem konečně obě mužské tváře. Příchozí byl menší normální postavy. I když maličko břichatý, měl milý výraz ve tváři.

„To je agentka Nyxová.“ Představil mě zaklínač.

„Magický lékař, Max Hoffman.“ Představil se muž sám. Obočí měl lehce prošedivělé, ale hlavu měl čerstvě oholenou. „Matte horkou vodu a ručník.“ Otočil se lékař na Freemana.

S pomocí mužských rukou jsem ze sebe stáhla krví nasáklou košili. Ležela jsem na boku a nechala Hoffmana pracovat. Když byla krev pryč, podíval se na šklebící se rány.

„Bude to chtít pár stehů, ale nebude to cítit.“ Ujistil mě, ale mluvil k zaklínačovi. Na bok mi nastříkal neznámou tekutinu, která mi znecitlivěla poraněné místo. Byla jsem příliš unavená, ticho rušilo jen slabě hrající rádio.

„Pár dnů to chce klid a žádné prudké pohyby. Infikované kouzlem to není.“ Zabalil si zase své náčiní muž.

„Jsem vaším dlužníkem.“ Přitáhla jsem si ruku opatrně k tělu.

„Hlavně se pořádně vyspěte.“ Usmál se na mě Hoffman. S tím jsem problém vážně neměla. I když jsem měla zavřené oči, nespala jsem.

„Takže s pravdou ven.“ Posadil se ke mně světlovlasý muž.

„S jakou pravdou?“ Pomalu jsem dýchala. Cítila jsem chlad na pažích.

„Co jsi zač?“ Jeho výraz byl přísný. Chytil mě za zápěstí a připoutal mi ho k posteli.

„Tohle spíš vypadá dost osobně.“ Pokusila jsem se vymanit ze sebe alespoň ironický úsměv, ale už ani na ten jsem neměla sílu.

„Můžu pokračovat i dalšími končetinami a použít jiné metody, které ti ten tvůj hadí jazyk rozvážou.“ Vstal z postele a přesunul se k mým nohám.

„My už si tykáme?“ Zakryla jsem si dlaní volné ruky obličej. „Dělám pro Organizaci a sem mě protlačila Woodová. Takže jsme si odpověděli na to, co jsme chtěli slyšet a buď mě odvez nebo mi tu ruku alespoň uvolni.“ Zavrčela jsem. „Oficiálně jsem dělala lovců. Honila jsem nezbedná štěňata a zabíjela upíry.“

„Odkud jsi?“ Pokračoval.

„Evropa.“ Odpověděla jsem.

„Proč si Woodová myslí, že tu budeš užitečná?“ Nasadil zamyšlený výraz.

„OMS.“ Vyhrkla jsem.

„Teď už to do sebe celé zapadá. Trochu si tě proklepnu.“ Usmál se Matthew. Přinesl si tablet ze stolu. „Bezkonfliktní, týmová spolupráce, no něco

zajímavého tu jistě najdeme. Výcvik v Rusku a teď tu máme i pracovní složku.“ Chvilku něco ťukal do malé obrazovky. „Předpokládám, že jsi tu jen na pár týdnů maximálně měsíců.“

„Ano.“ Potvrdila jsem mu.

„Protože tady jsi bez parťáka, budeš pod mým dohledem. S Woodovou tě nenechám. Přeci jen je to fae i když svou práci dělá dobře.“ Uvolnil mi ruku.

„Já se ale o nic neprosila.“ Namítla jsem. „Nepotřebuji dozor.“

„Bez debat! Zítra ti přivezu věci.“ Zavrčel na mě. „Bože, ty jsi tvrdohlavá.“

Dodal potichu. „Malý genetický bonus.“

Sebral mou košili a kousek krvavé látky vložil do igelitového uzavíratelného pytlíku.

„Co to děláš s mou košilí?“ Zamračila jsem se.

„Nechám si udělat rozbor.“ Usmál se.

„Kam si myslíš, že tě to zavede?“ Pokusila jsem se posadit. Horní část těla jsem si zakryla dekou. Můj pokus překazil, když se mě dlaní dotkl na rameni.

„To zjistím, až to bude hotové. Využíváš zvláštní magickou sílu a celkem mě to zaujalo. Tohle neuměla ani slavná Bardenovská krev.“ Pokrčil rameny. „Konec rozhovoru. Musíš se vyspat.“

„A ty?“ Prohrábla jsem si vlasy.

„Noční směna. Za chvíli odjízďím.“ Ukázal na připravenou čistou košili.

„Zapomněla jsem si v práci počítač.“ Zavíraly se mi pomalu oči.

„Odpočívát můžeš i bez telefonu a počítače.“ Zabroukal potichu. Sundal ze sebe košili potřísněnou mou krví. Na prázdko jsem polkla, když se přede mnou vyjevilo vypracované mužské tělo. Na předloktí měl vytetovanou značku svého cechu. Můj telefon zmizel v kapse jeho světle šedého saka. Poražena jsem zabořila hlavu do polštáře.

Netušila jsem, jak dlouho mě pozoruje. Freeman seděl na posteli vedle mě. Záda jsem měla holá. V místnosti bylo teplo, jen slabý vánek profukoval otevřeným oknem. Chtěla jsem se k němu otočit zády.

„Opatrně.“ Chytil mě za rameno a pomohl mi. Měl na sobě bílé tílko a kratšy s plážovým motivem. Oči se mi ještě zavíraly rozespalostí.

„Neprosila jsem se o pečovatelku.“ Zvedla jsem k němu ztěžka hlavu.

„Vzal jsem si na dva dny volno a ty se z postele ani nehneš.“ Rozsvítil lampičku na nočním stolku. Světlo mě přinutilo zavřít oči.

„Mám práci.“ Potáhla jsem si deku ještě více k ramenům.

„Robert říkal, že jsi tvrdohlavá.“ Pousmál se. Touhle větou mě absolutně probral.

„Počkat, ty jsi mluvil s Robertem?“ Pokusila jsem se alespoň opřít o ruku. Jednou rukou mě lehce srazil zpět.

„Měl jsem přeci tvůj telefon.“ Pokrčil rameny, jako by se nic nestalo. „Myslím, že jsem toho pochopil mnohem víc, než jsem původně vůbec chtěl.“ Bylo jasné, že Freeman už na mě věděl všechno.

„Takže, když všechno víš, mohl bys mě posadit na taxi do mého bytu?“ Ucítila jsem bolest na žebrech. Ruku jsem svírala v pěst. Především byly odhaleny mé city. Neměla jsem možnost prchnout.

„Moc daleko by ten taxi nedošel. Veškeré věci už máš tady.“ Ukázal na můj kufr.

„Telefon a počítač.“ Posadila jsem se s velkou námahou.

„Dva dny ležet.“ Zopakoval mi zaklínač.

„Víš co? Jdi se bodnout.“ Posadila jsem se přes veškerou bolest na kraj postele. Muž mě pozoroval, jak se zvedám a odcházím ke svému kufru. Bylo mi jedno, že mě vidí zpola nahou. Vytáhla jsem z tašky čisté triko.

„Pomůžu ti.“ Zvedl se ke mně.

„Myslím, že jsi mi pomohl už dost. Děkuji, ale obléknout se dokážu sama.“ Opatrně jsem přetáhla triko přes hlavu.

„Jediný náznak vzdoru a zavolám do nemocnice, aby tě připoutali k posteli. I když bych to mohl udělat i sám.“ Zvedl vítězně obočí. Už po druhé jsem se musela vzdát. Zhluboka jsem se nadechla.

„Kompromis, jeden den bez telefonu a počítače. Tři dny nepřekročím práh tvého bytu, ale ani o den víc.“ Navrhla jsem.

„Přijímám tvůj návrh.“ Přikývl Freeman. „Jinak tvého nezdařeného vztahu je mi líto.“ Myslel to opravdu vážně.

„Neprosila jsem se o tvůj soucit.“ Posadila jsem se k jídelnímu stolu. Kamenný výraz jsem si celkem osvojila, i když teď jsem byla uvnitř zase rozlomena na několik kousků.

„Chladná jako vždy.“ Posadil se naproti mně.

„Mlč.“ Zakryla jsem si beznadějně obličej do dlaní. Podal mi sklenici vody. Ztěžka jsem dýchala, přesto jsem se snažila zůstat klidná.

„Slyšel jsem jeden příběh, teď chci slyšet ten tvůj.“ Teplé dlaně položil na mé chladné paže, pak se posadil vedle mě. Cítila jsem v sobě zlobu, tíhu vlastních výčitek i té pravdy, která se uvnitř mě skrývala. Jeho oči byly tak upřímné, že jsem na chvíli zvažovala, že bych mu mohla věřit.

„Jdu si zapálit.“ Zvedla jsem se. Oči mi ztěžkly slzami, které se draly ven.

„V tomhle stavu? Vrátiš se maximálně tak do postele.“ Dál se mi upřeně díval do očí.

„Tak si zapni televizi a najdi si tam příběh jakéj chceš.“ Vypila jsem celou sklenici vody.

„Dobře, výjimečně ustoupím.“ Povolil zaklínač. Na malém balkonku měl malou

skládací židli. Užila jsem si svých pět minut samoty.

„Kde mám začít? Řekni si sám.“ Posadila jsem se do křesla a zhluboka se nadechla.

„Na úplném začátku.“ Hrabal se v lednici. „Budu u toho vařit.“

Začala jsem svůj příběh setkáním s Jacobem. Mluvila jsem dlouhé minuty bez přerušení, až jsem se dostala k odletu do New Orleans.

„Řeknu ti pravdu, co si o tom všem myslím.“ Postavil přede mě talíř palačinek.

„Robert se k tobě nevrátí. Kdybych byl na jeho místě, nechal bych tě jít. Život ve tmě bych ti ani nenabízel. Jsi živá a on je v podstatě mrtvý.“ Posadil se ke mně.

„Právě mi rozbíjíš poslední kousky naděje, které jsem měla.“ Otevřela jsem sklenici s jamem.

„Jsem upřímný. Iluze nechávám na jiných.“ Usmál se Freeman. „Časem si najdeš někoho jiného.“

„Poučila jsem se, teď budu hledat už jen spolehlivého partáka.“ Cukry po ránu mi dělali dobře. Moje mysl se na chvíli zaměstnala jídlem.

„Spíš tým. Kolektivní práce ti celkem jde.“ Přistrčil ke mě ubrousky.

„Dost o mě. Teď mluv o sobě.“ Vybídla jsem ho.

„Rodiče neznám, vyrůstal jsem v cechu. Když jsem přemýšlel, co dál, ozvala se Rada a já to vzal. Většina zaklínačů pracují samostatně nebo v soukromých korporacích.“ Natřel si jam na palačinku.

„A co osobní život?“ Povytáhla jsem obočí.

„Na ten nemám čas.“ Dostala jsem se do slepé uličky.

„Nějaké závislosti? Alkohol nebo něco jiného?“ Chtěla jsem Freemana trochu rozmluvit.

„Sex s hezkýma holkama.“ I on povytáhl obočí. Myslela jsem, že jsem slyšela zřejmě špatně. Oklepala jsem se, jako by mě právě polili studenou vodou.

„Dělám si srandu.“ Pobaveně se rozesmál. Cítila jsem příval horka. Jistě jsem zrudla, ale jeho pobavení mě přinutilo k úsměvu. „První upřímný úsměv, asi bouchnu šampaňské.“

„Přestaň, nebo se přestěhuji do prvního hotelu, který objevím.“ Zakryla jsem si tvář dlaní, abych se na něj nemusela dívat.

„Ten práh ještě čtyři dny nepřekročíš.“ Připomněl mi.

„Mám dostatek sacharidů, divil by ses, čeho jsem schopna.“ Zapila jsem poslední palačinku sklenicí vody.

„Až tě připoutám k posteli, můžeš se o to pokusit.“ V očích jsem uviděla zvláštní jiskru. Vypadal při tom až moc vážně.

„To zní jako výzva. Ale potřebuji být schopna pracovat, ne válčit s tebou v posteli. Oba víme, že by to zřejmě skončilo rozbouřením hormonů na obou březích.“ Opatrně jsem se zvedla a odnesla talíř do dřezu. „Bylo to velmi dobré.“

Pochválila jsem snídani.

„Já dělám pro Radu a ty pro Organizaci. Takže v podstatě nejsme ani kolegové. Pracuji nad tebou takže bych s tím neměl žádný problém. Sexem se dá zapomenout na spoustu věcí.“ Šedé oči čekaly na mou reakci, v ledové tváři hledal odpověď.

„Až se budu chtít uvolnit, radši si otevřu láhev.“ Několika kroky jsem došla k posteli. Zabořila jsem hlavu spokojeně do polštářů. „Samozřejmě v tuhle chvíli to nepřipadá v úvahu.“ S plným břichem se mi celkem dobře odpočívalo. Zaklínač se věnoval práci. Vážně neměl čas na vlastní život, leda by to byla sekretářka nebo agentka jako on. Přes půlku dopoledne strávil s telefonem na uchu.

„S kým to stále telefonuješ? Máš snad volno, ne?“ Při otáčení jsem ucítila zranění na boku.

„Woodová, Rada, aspoň vidíš, proč jsem sám.“ Otevřel si počítač.

„Až tohle vyřeším, tak někam alespoň na měsíc vypadnu.“ Otočila jsem se k němu zády a zavřela oči.

„Snad vyřešíme.“ Opravil mě. „Jsi v mém týmu.“

„Po námi smluvenou dobu určitě.“ Rýpla jsem si do něho.

„Máš na mysli čtyři dny? Stačí jeden telefon a pošlu tě pryč. Tedy radši bych ti přerazil nohu, abych tě vyřadil ze hry a nemusel takového pracovitěho člověka posílat pryč. Lepší přeražená noha, než abych někde sbíral tvoje ostatky.“ To znělo celkem morbidně, ale zřejmě si mě oblíbil.

„Sám to nevyřešíš a ani ty příšery nezabiješ.“ Připomněla jsem mu. Opatrně jsem se posadila, abych na něj lépe viděla.

„Ty si nějak věříš.“ Mrknul po mě.

„Tahle debata vede k dalšímu slovnímu pošťuchování. Potřebuji na vzduch.“ Pomalu jsem prošla kolem něho na balkon. Ať jsme se bavili o čemkoliv mířilo to ke slovní rozepři.

Hádat jsem se nechtěla. Sice jeho tělo bylo jako dívat se na dort se šlehačkou a třešněmi, ale tuhle představu jsem rychle pustila z hlavy. Věděl, že jsem volná a tak házel návnadu a čekal, jestli se chytím. Ta představa, dotýkat se zase teplého mužského těla byla tak lákavá. Pořádně jsem se kousla do rtu, až jsem si ukousla kousek kůže. Na jazyku jsem ucítila vlastní krev. Cítila jsem vlastní touhu, která mi radila, abych na něj zaútočila a jednoduše ho svedla.

„Co jsi dělala?“ Zadíval se na můj ret.

„Přemýšlela.“ Zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho. „Nemáš něco na otření?“ Vstal a přikývl. Stála jsem s rukou v kapse a čekala. Vytáhl kapesníček a přiložil ho k mému rtu. Dívala jsem se mu upřeně do očí.

„Něco se děje?“ Zatvářil se zmateně.

„Ne.“ Promnula jsem si oči. „Máš na tváři zajímavé znamínko.“

„Aha. To mám.“ Divil se. Nechápal konverzaci. Nevědomky přejížděl prstem po mé bradě, jako by mu ten dotek připomínal něco dávno zapomenutého. Od mého tru vzhlédl k mým očím, které ho stále pozorovali. Bezmyšlenkovitě přitiskl mé rty na své. Vzal mě do náruče a donesl na svou postel.

„Nerad bych ti ublížil.“ Odtáhl se ode mě. Ucítla jsem bodnutí do stehna. Probudila jsem se v prádle, připoutaná k posteli. Cítila jsem zbytkové účinky omamné látky. Byt byl prázdný. Nemělo cenu v prázdném bytě nadávat. Dveře se otevřeli po pár minutách otevřeli.

„Co to má být?“ Koukala jsem našťavaně do stropu.

„Musel jsem odjet.“ Ozval se zaklínač. „Nevěděl jsem, na jak dlouho tě to uspí.“

„To ses chtěl ujistit, že nevezmu roha?“ Zavřela jsem oči. Byla jsem ještě trochu mimo.

„Tak nějak.“ Obkročmo se mi posadil do zakrytých boků. Přejel prsty od mého prsa přes ruku až k dlani.

„Když nic nez můžu, tak se ti najednou zachtělo sexu?“ Rýpla jsem si do něho.

„Myslím, že slovní rozepře by nebyla na místě.“ Naklonil se ke mně.

„Co je tedy na místě?“ Zavrtěla jsem se pod ním. I kdybych se snažila, jeho váhu bych ze sebe jen tak nedostala. Stáhl ze mě deku ke svým kolenům.

„Nejdřív se podívám, jestli se rána dobře stáhla.“ Uvolnil mi ruce. „Pak si dáš sprchu a vrátíš se odpočívat.“ Tohle byla čistá provokace.

Několik minut jsem stála před zrcadlem. Prohlížela jsem si sešitý bok. Moje první velká jizva se právě tvořila.

„Potřebuji umýt záda.“ Vykoukla jsem ze sprchy.

„Hned přijdu.“ Kývl na mě. Byla jsem nahá a on mi opravdu přišel jenom umýt záda. Využit ženských zbraní bylo v tomhle případě mnohem složitější, než jsem si původně myslela.

„Nebude z toho moc velká jizva.“ Prohlédl si mé zranění. Ručník mi zahaloval boky. Chtěla jsem se jít obléct, ale jeho ruce mě zarazily. „Dnes to ještě zakryji, ale hojí se to celkem rychle.“

„Za čtyři dny se musím vrátit do práce. Musí se to hojit rychle.“ Zvedla jsem ruce, aby mi zakryl sešitou ránu. Počínal si velmi opatrně, ale i rychle.

„Jestli jsem to pochopil dobře, dostala jsi rychle se hojící gen.“ Chvilku jsem přemýšlela, jak o tom ví. O implantování genů jsem mu neříkala. „Přišel mi rozbor tvé krve.“ Dodal, když si všiml mého zadumaného výrazu.

„Co jsi ještě zjistil?“ Projevila jsem zájem dozvědět se, co zjistil.

„Myslíš, kromě těch upravených genů?“ Podíval se na mě.

„Zřejmě se v genetice vyznáš. Zaklínači jsou taky geneticky upravení, že?“ Stáhla jsem si vlasy gumičkou.

„Máš tu jeden ojedinělý gen, na člověka velice netypický. Kdybys byla třeba anděl, poloviční anděl, nebo ještě sluneční fae, asi bych nebyl tak překvapen.“
Pozoroval mě pomalu se zakrývající křivky.

„Co to je? Nejsem vědec, nerozumím tomu.“ Přimhouřila jsem oči.

„Je to gen, který mají většinou bytosti světla jako jsou třeba andělé.“ Vysvětlil mi. „Nebo spíš ten tvůj gen je velmi podobný, ale chybí mu něco jako spouštěcí program. Zatím je řekl bych neaktivní.“

„To znamená co?“ Spustila jsem konečně ruce dolů.

„To je to, co jsi mi neřekla. Druhý důvod, proč tu jsi.“ O krok ode mě odstoupil, jako by si mě chtěl lépe prohlédnout. „Chceš se spojit s astrálem. Proč si mi to neřekla?“ Probodával mě pohledem. Tohle bylo především moje rozhodnutí a moje tajemství, se kterým jsem se nehodlala nikomu moc svěřovat.

„To je moje věc.“ Natáhla jsem se pro tričko. Neměla jsem potřebu zaklánači vysvětlovat své důvody.

„Jsi stoprocentně přesvědčena o tom, že to chceš podstoupit?“ Chtěl se ujistit. Nekřičel na mě, ani nechtěl vyvolat hádku. Jeho hlas se rychle uklidnil.

„Horší už to stejně být nemůže. Ano, chci to podstoupit.“ Přikývla jsem.

„Chceš být dalším nástrojem Rady?“ Jeho výraz trochu posmutněl.

„Už teď jím jsem. Ty jím jsi taky. Já chci jít možnostem vpřed a stejně už nic jiného nemám. Už jen kvůli Robertovi. Nechci přijít o další lidi, které mám ráda.“ Vrčela jsem jako pes za plotem. „Jak ses to všechno dozvěděl?“

„Část Claudie a část Rada, ale spíš větší část Rada.“ Ušklíbl se, jako by čekal, že ho něčím přetáhnu.

„Sakra.“ Měla jsem sto chutí do něčeho praštit.

Ležela jsem schoulena do klubíčka a přemýšlela. Slunce pomalu zapadalo a místnost zaplnily protahující se stíny. Tiskla jsem k sobě malý polštář. Zabrána do svých myšlenek jsem sebou cukla. Ucítila jsem teplo mužského těla. Mužské paže mě přitiskly k vypracovanému tělu.

„Máš studené ruce.“ Pohládl mě lehce po vlasech.

„To je jedno, zima mi není.“ Nutná dávka lhostejnosti v mém hlase ho neodradila. Svou paží mě pevně přivinul k sobě.

Držela jsem kolem sebe mužské paže, jako bych potřebovala v noci chránit před zlými sny. Měla jsem příšerný sen jak ta příšera, kterou jsem zabila právě útočí na mé přátele. Jenže jsem neměla žádnou sílu. Vrhla jsem se na příšeru holýma rukama. Šokem jsem se vzbudila. Opatrně jsem se odtáhla z mužské náruče a posadila se. Venku svítily pouliční lampy.

Digitální budík ukazoval čtyři ráno. Už jsem dál spát nemohla, jednoduše to nešlo. Přecházela jsem od okna k oknu. Pomalé a táhlé kroky se tiše rozléhaly po pokoji. Freemanův počítač zůstal na stole. Můj telefon měl stále v kapse, ale byl

vybitý. Za to jeho byl nabitý. Použila jsem jeho nabíječku abych svůj telefon napojila. Telefon se rozsvítil.

Posadila jsem se tiše k jeho notebooku. Příklad zablikal. Po několika minutách jsem zjistila, že není přístupný jen tak pro někoho. Na obrazovce na mě vybafla kolonka pro heslo.

„Co děláš?“ Zapřel se zaklínač dlaněmi do desky stolu. Slabá záře osvětila jeho obličej. Docela jsem se lekla, jak jsem hypnotizovala obrazovku.

„Nemůžu spát.“ Odtrhla jsem od něho svůj pohled.

„Chceš se projít nebo si dát noční snídani?“ Zaklapl mi před nosem notebook. V ten moment jsem byla absolutně slepá. On ve tmě viděl lépe než já. Po několika vteřinách jsem alespoň rozpoznala obrysy věcí. Odsunula jsem židli. Telefon už se trochu vzpamatoval. Mohla jsem si jím posvítit. Místo telefonu jsem nahmatala mužskou ruku, která zakrývala můj telefon. Freeman stál vedle mě.

„Hlavně do něčeho nenaraz.“ Uslyšela jsem to tak blízko vedle sebe. Zase mě provokoval.

„Jen si vezmu telefon, pak už nehrozí čelní střet třeba se skříní.“ Sáhla jsem pod jeho ruku. Telefon tam nebyl. Než jsem stačila cokoli říct, ucítila jsem jemný polibek. Moje rty se dotýkaly těch jeho nebo spíš naopak, protože mě políbil on. Jeho ruce se svíjely kolem mého krku. Stála jsem jak socha.

„Je to mnohem lepší, když mlčíš.“ Žertoval.

„Měla bych jít asi spát.“ Dál jsem stála jak přimražená. „Nebo možná by bylo lepší odejít.“ Začala jsem couvat. Byla jsem rozladěna svými pocity, nevyrovnaností a nejistotou. Začala se mě zmocňovat panika.

„Potřebuješ panáka.“ Ohnul se ke spodní polici u mých nohou.

„Dáš si se mnou?“ Nahmatala jsem vypínač od světel v kuchyni.

„Nemám proč pít.“ Postavil přede mě láhev alkoholu. „To je medicína pana Citruse.“ Do sklenice vymačkal několik šťavnatých citrusových plodů. O stěnu sklenice zacinkaly tři kostky ledu. Hotový drink postavil přede mě. Chuť sladkokyselá přebíjela alkohol. Rozhodně to bylo chutné. V půlce trojkové sklenice jsem začala pociťovat uvolnění od toho temna, které se ve mně ukrývalo a stahovalo mě ke dnu jako obrovská kotva.

„Ještě jedna sklenka by bodla.“ Došla jsem k balkónovým dveřím. Venku byl klid a celkem i ticho.

„Ještě tedy jednu a konec.“ Podal mi doplněnou sklenici. Zapálila jsem si a převzala si sklenici o jejíž hranu zacinkal led.

„Po ránu se takhle opíjet.“ Opřela jsem si hlavu o zeď. Druhá sklenice byla vypita ještě rychleji, než ta první. „Proč o mě tak pečuješ?“

„Možná proto, abych tě lépe poznal.“ Opřel se vedle mě o stěnu.

„V týmu je spousta zajímavých agentek.“ Sklouzl mi zbytek ledové kostky do úst.

„Nemám v oblibě dominantní ženy.“ Z jeho hlasu jsem poznala malý náznak pobavení.

„Ženy rozhodné, s vlastními nápady. Tady člověk nesmí ukázat slabost. Mohl by na ni dojet.“ Vybavila jsem si Claudii a Dianu. Claudie byla fae a Diana zabiják. Já jsem se sice spoustu naučila, ale všechno se kolem mě dělo tak rychle. Freeman mě zbrzdil a já si najednou uvědomila některé události, které jsem sice nepropásla, ale nepřemýšlela jsem nad nimi.

„Nad čím přemýšlíš?“ Sáhl mi zaklínač do vlasů. Mezi prsty si namotal pramen mých vlasů, jako to dělal Will.

„Nevím.“ Postavila jsem se. Rukou jsem se přidržela, abych nezavravorala následkem alkoholu.

„Jsi vážně opilý.“ Natáhl ke mně ruku, kterou jsem odmítla.

„Tak moc ještě ne.“ Opřela jsem se o desku stolu. Sáhla jsem si na sešitý bok.

„Děsně to svědčí.“ Prsty jsem opatrně přejížděla po žebrech.

Chytil mě za ruku. „Nech to být.“ Nezaměstnanou dlaní jsem ho chytila za zápěstí a přitáhla k sobě. Od sebe nás dělilo jen pár centimetrů. Věnovala jsem mu varovný pohled přes rameno.

„Stojíš v zóně opilého člověka.“ Pustila jsem ho, ale on stál dál v těsné blízkosti po mém boku.

„Měl bych se bát?“ Přitiskl své pevné tělo k mému. Pomalu jsem přestávala vzrušením dýchat. Podobně jsem se cítila v obětí Roberta. Znovu jsem si připadala, jako by mnou projela ostrá řezavá bolest. Otočila jsem se k němu a zadívala se do očí, které lehce zářily měsíčním světlem. Rukama jsem tlačila do jeho hrudi, aby ode mě odstoupil. Cítila jsem chuť jeho sladkých rtů na mých, i když jsem do něho stále bušila. Jeho dominance se projevila, když mi stiskl pevně zápěstí, abych do něj dál nebušila. Natáhl se pro želízka ve svém saku.

„Krocení divé zvěře jsem ještě nedělal.“ Ozvalo se cvaknutí. „Většina sukub šla dobrovolně.“

„Originální způsob, jak se sexuálně nažhavit.“ Zavrčela jsem.

„Je to jen způsob, jak tě přivést na jiné myšlenky. Potřebuješ se uvolnit, i když teď to bude trochu nedobrovolně.“ Přehodil si mě opatrně přes rameno. „Dokud jsi pod vlivem, bude to jednodušší.“

„Ty ses pomátl.“ Snažila jsem se popadnout dech.

Police s knihami se rozjela do stran a odkryla dvoje dveře. Visela jsem mu přes rameno. Nijak jsem se mu nebránila. Tlumené světlo nebylo moc příjemné mým očím. Místnost měla tmavě vínový odstín. Zavřela jsem oči, protože mě světlo oslepilo. Když si mé oči trochu odpočinuly, konečně jsem si všimla věcí kolem.

Dominant tělem i duší. Přinutilo mě to k úsměvu.

„Tohle opravdu nemyslíš vážně.“ Zavrtěla jsem nesouhlasně hlavou, když mě položil na postel.

„Během pár minut budeš sténat rozkoší.“ Lehce mě kousl do ucha. Řekl to s velkým přesvědčením, tudíž v tom měl jistě praxi. V rohu místnosti byla dokonce i lednička. „Mám tu pár šikovných hraček.“ Po tom, co mě skoro svlékl, mě připoutal za ruce k posteli.

„Jsem bezbranná a opilá.“ Hledala jsem ho po místnosti očima, když se na okamžik vzdálil.

„Většina holek mi sem chodí v kraječkách.“ Stáhl ze mě zbytky oděvu a oblékl mě do krajkového prádla. Přestříhl mi obvazy a ránu jen zakryl a zalepil.

„Sukuby mají rády bičik, horký vosk a podobná zvěrstva.“ Přivázal mi i nohy. „Myslím, že pokud praktikuji terapii sexem, má to být spíš příjemné. Tudíž se podívám po něčem přijatelnějším.“

„Terapii sexem jsem ještě nezažila.“ Zavřela jsem oči a vzdala se jakýchkoliv pokusů se z téhle beznadějně situace dostat.

„Fyzicky ti ubližovat nebudu, ale trápit tě rozhodně budu.“ Zavázal mi oči. Ucítla jsem na svých bradavkách rozpouštějící se led. Kapička mi stékala pomalu po břichu. O ústa se mi otřela jahoda. Když jsem se zakousla, ucítla jsem mužské rty. Jemná chuť ovoce se mi rozlila po jazyku. Jeho ruka vnikla pod prádlo a prsty do mě zajel až na doraz.

„Trochu ti rozproudím krev v žilách.“ Lehce mě kousl do krku. Zvuk slabého bzučení se nedal přeslechnout. Pod prádlo mezi mé nohy se dostal hladký vibrující předmět. Moje tělo podlehlo vzrušení velmi rychle. Freeman si pohrával s mými bradavkami a rozpouštěl na mém těle další led. Zасыpával mě polibky a já sténala pod jeho rukama. Nemohla jsem se mu bránit. Když už jsem cítila vyvrcholení strhnul ze mě prádlo a začal líbat můj klín. Do úst si vložil kostku ledu a dráždil mě až do prvního konce. Znovu mě obdaroval jahodou s polibkem. Na druhé kolo už mě dráždil jen svým nahým tělem.

Kolem se rozlila vůně levandule. Silné mužské ruce mi po těle roztíraly olej. Připadala jsem si naprosto uvolněná, na nic nesoustředěná, s hlavou bez myšlenek jsem se oddala nabízející se rozkoši. Uvolnil mi nohy. Pevně se omotaly kolem mužského těla. Zavalilo mě teplo, když se o mě provokativně a něžně třel. Když jsem pocítla jeho mužnost uvnitř sebe, zaplavila mě rostoucí touha po jeho přírazech a jeho dotecích. Byl výborným milencem.

Vyčerpaná jsem ležela v jeho obětí.

„Myslím, že jsem tě dost unavil.“ Pronesl spokojeně zaklínač. Uvolnil mi ruce a odnesl mě do své postele. Bez jediného slova jsem se uvelebila na polštáři. Stáhl mi pásku z očí a stále ještě nahý si lehl vedle mě.

„Jsem unavená, ale nechce se mi spát. Řekni mi, proč jsou vztahy mezi bytostmi tak složité?“ Stáhla jsem se na druhou půlku postele.

„To se dá věžko vysvětlit. Některé magické bytosti, jako třeba upíři se za běžných okolností nemohou množit. Dalším faktorem může být věk, protože spousta bytostí žije obyčejný život stejně jako lidi nebo naopak nestárnou vůbec. Pak jsou tu bytosti, které nemají fyzická těla a potřebují si hledat prázdné lidské schránky.“ Podíval se na mě, jestli mě svou řečí neuspal.

„Když víš, jaké to je, znamená to, že jsi určitě nějaké pevnější vztahy měl.“ Dívala jsem se do prázdné části pokoje.

Nehodlal kličkovat tak jako já. „Měl jsem čarodějnici před několika desítkami let. Nakonec nás dohnal věk a protože mě to dost ničilo, změnil jsem své názory zcela od základu a radím to i tobě. Čarodějnice, vlci a vše teplokrevné, co se může množit, chce co nejdelší pokrevní linii. Nikdo nečeká na studeného upíra nebo zaklánače, kteří tuto možnost nemají.“ Řekl to zcela upřímně.

„A co magické početí?“ Zeptala jsem se.

„Magické početí není u některých bytostí možné. Podívej se na to z té druhé stránky, do jakého rizika by jsme ty děti přivedli? Většina z nás se živí vražděním a zabíjením. Tím se mimochodem živíš i ty.“ To mě donutilo se otočit. Zase měl pravdu, kterou jsem nemohla nijak vyvrátit. „Radím ti, žij bez závazků s druhými. Je to mnohem jednodušší.“

Prospala jsem celé dopoledne. Vůně masa se linula prostorem, což znamenalo, že Freeman je vzhůru. Žaludek mi připomněl, že od večera nic nedostal.

„Usnula jsi celkem tvrdě.“ Ozvalo se od plotny.

„Kdo by taky po takovém rodeu tvrdě nespal.“ Podrbala jsem se rozpačité ve vlasech. „Napadlo mě, jestli jsou nějaké druhy bytostí, které by dokázali vyvolat takového stíny.“

„To rozhodně jsou, ale těžko se dají vyhledat. Démoni mají mnoho různých schopností. Možná by to zvládl i zkušený satanista nebo čaroděj. Proto je tak těžké najít toho dotyčného, který ty stíny nebo příšery, vlastně těžko říct, co to vlastně je, dokázal vytvořit nebo vtáhnout do naší sféry.“ Upřesnil mi zaklánač.

„Takže hledáme jehlu v kupce sena.“ Povzdechla jsem si. Rozhlédla jsem se kolem a pátrala jsem po nějakém oblečení. Nechtěla jsem se promenádovat nahá po cizím bytě.

„Nikomu se nezmiňuj, že spolu spíme.“ Zvedl ke mně šedivé oči.

„Spali. Doufám, že se to opakovat nebude. Není to vhodné vzhledem k tomu, že spolu pracujeme.“ Opravila jsem ho.

„Podle toho, jak spokojená jsi byla, si dovoluji tvrdit, že to nebylo naposledy.“ Ucítla jsem mravenčení v rukách. Jistě jsem i trochu zrudla ve tváři.

„Nemluv o tom!“ Zvedla jsem k němu výhrůžně prst.

„Máš pravdu. Jsou věci, které je lepší dělat, než se o nich bavit.“ Byla to čistá provokace z jeho strany. Měla jsem sto chutí po něm něco hodit.

„Jestli ještě vypustíš jedinou větu, tak si balím kufr.“ Zamračila jsem se, když jsem se oblékala. „A je mi jedno, čím vším mi budeš vyhrožovat.“

„Porušila bys dohodu.“ Kousl se do rtu, jako by se nad něčím zamyslel. Určitě mu v hlavě bleskla nějaká další jiskřivě nabitá myšlenka, plná sexuálních zvrhlostí.

„Kašlu ti na dohodu.“ Ještě jednou jsem mu výhruzně zašermovala prstem před nosem.

„Jestli to uděláš, tak si tě vychutnám střízlivou.“ Cítila jsem se jako by mi přibíli nohy k podlaze. Než jsem se k něčemu zmohla, už byl přede mnou. Teplá mužská ruka mi sklouzla pod vlasy na krk. Lehce se zakousl do mého spodního rtu. Cítila jsem slabé mravenčení v zádech, které se pomalu dostávalo do každé části mého těla.

„Měla by ses najíst.“ Dotkly jsme se nosy. Pro jistotu jsem si raději dala víno. Všimla jsem si na stole vlastní složky.

„Co tam je?“ Poklepala jsem na svazek papírů v deskách.

„Složka Rady.“ Míchal si kávu odloženou na kuchyňské lince. Stále se věnoval vaření a postával u sporáku.

„Moc toho tam není. Nejsem akční hrdina, který se rozhodl zachraňovat svět.“ Ustrkla jsem si ze sklenice.

„Čekal jsem, že zjistím něco, co o tobě ještě nevím.“ Postavil se vedle mě a podíval se na fotografie uvnitř. Na fotce byl Robert. Rychle jsem nechala složku být.

„To je ten upír?“ Zeptal se mě opatrně zaklínač. Tiše jsem přikývla.

„Dám si ještě sklenku a pak se pustím do práce.“ Vytáhla jsem svůj počítač na stůl.

„Promiň, neměl jsem to tu nechávat.“ Přitáhl mě k sobě do náruče.

„Vždyť je to jedno.“ Odtáhla jsem se.

„Jestli to je jedno, tak ti tohle nebude vadit.“ Vzal Robertovu fotografii a začal ji pomalu trhat.

„Sakra! Co to děláš?“ Vyjekla jsem. Takhle rychle v pozoru jsem dlouho nebyla.

„Měním ti život.“ Cupoval papír na kousky. Takový vztek jsem dlouho neměla. Měla jsem chuť pořádně zařvat nebo něco rozbít. „Napomeň! Na něj! Je to upír.“ Řekl hlasitě Freeman a pustil se do další fotky.

„Nedělej to.“ Chytila jsem ho za ruce, aby přestal. Nemohla jsem se s ním měřit silou. „Tohle jsi vážně přehnal.“ Popadla jsem telefon, který ležel na kuchyňské lince a vyběhla jsem bez dalšího přemýšlení z bytu. Neměla jsem nejmenší tušení, kam se mám vydat. Zнала jsem jen dvě adresy. Jedna patřila Claudii

a druhá starší dámě Deerové. Musela jsem zkusit, jestli telefon nemá heslo na display, protože Freeman měl zaveslované skoro všechno.

Ulevila jsem si, když jsem se bez problému do telefonu dostala. Nepotřebovala jsem nikam volat, stačila mi jen mapa města a navigace.

Nevím, jak dlouho jsem šla, ale nakonec jsem našla ulici paní Deerové. Dáma se nevyptávala, nechtěla žádné vysvětlení, jednoduše mě pozvala do svého bytu.

Chvíli jsme se jen tak bavili u čaje, abych trochu uklidila svou mysl. Měla na sobě pěkné růžové šaty s fialovými květy.

„Myslím, že je třeba pokusit se povolat Strážce.“ Vzala mě za ruku. „Nakreslete kruh.“ Ukázala mi na tmavou podlahu svého obývacího pokoje. Na poličkách byla spousta andělíčku s dětskými tvářičkami.

„Dobře. Mám hotovo.“ Kreslila jsem na zem pentagram pod vedením zkušené čarodějnice.

„Dobře, teď je třeba do kruhu nakreslit symboly planet a síly, které povoláváte ke své ochraně. Nakreslete symbol Marsu, Merkuru, Venuše a Neptun.

Potřebujete chránit především svou duši.“

„Dobře a co teď?“ Namalovala jsem vše na podlahu.

„Zapálím byliny a Vy svou duší volejte Strážce a opakujte u své přání.“ Usmála se lehce paní Deerová.

Sedla jsem si do kruhu a zavřela jsem oči. V hlavě se mi vyjevila vzpomínka na stvůru, kterou jsem zabila před pár dny a žádala jsem strážce, aby mě vedl a ochraňoval před démony, kterým se musím postavit. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale po několikátém opakování jsem ucítila zvláštní vibrace kolem svého těla. Cítila jsem se kdesi uvnitř mnohem silnější, jako by mě někdo chtěl postavit na nohy a urovnat ten chaos kolem mě.

Otevřela jsem oči. Kolem mě bylo všechno stejné, tudíž jsem nevěděla, zda bylo provedené kouzlo účinné, ale rozhodně jsem se cítila mnohem lépe.

„Nezapomeňte poděkovat Matce, že nad námi stále bdí.“ Špitla Deerová z kuchyně.

Myšlenkami jsem se ještě zkusila napojit na Božskou sílu a poděkovat jí za ochranu. „Je mi mnohem lépe. Děkuji všemocné Stvořitelce za tento dar.“ Měla jsem pocit, že kruh kolem mě na chvíli zasvětlkoval.

„Myslím, že to bylo velmi zdařilé kouzlo.“ Konstatovala čarodějnice.

„Moc děkuji za Váš čas a především za Vaši pomoc.“ Dáma mě vřele objala.

„Riskujete vlastní život, aby jste ochránila ostatní. To Vám patří dík. Já už toho ve svém věku moc nesvedu.“ Mávla nad tím rukou starší žena. Když jsem se rozloučila se starší dámou, přemýšlela jsem, kam dál. Slunce začalo pomalu zapadat a já se nehodlala toulat nocí po temných uličkách neznámého města.

Naštěstí mě vysvobodila Claudie a zavolala strážníkovi, který mě vyzvedl

a odvezl na centrálu.

Nechala jsem Freemanův telefon úmyslně ve strážnickově autě a vydala jsem se do knihovny. Listovala jsem knihami, koukala jsem na tituly, dokud jsem si nesesla do křesla a s nohama visícími přes opěrku jsem únavou usnula.

Nespala jsem dlouho, protože mě probudil ruch v knihovně. Než si mě někdo stačil všimnout, vzala jsem si do ruky knihu, kterou jsem měla spadlou na břicho a předstírala jsem, že ji čtu.

Pozdravila jsem se s právě příchozími, kteří mi nevěnovali pozornost. Když se ztratili mezi regály, rychle jsem se vypařila.

Na toaletě jsem se trochu upravila. Oči jsem měla šíleně zarudlé a podrážděné nedostatkem spánku. Bez karty jsem se však do své kanceláře nemohla dostat. Chvilku jsem přemýšlela, jestli z centrály zavolat Claudii.

Nedokázala jsem se soustředit, takže jsem unaveně proplula kolem Freemana, aniž bych si ho všimla.

„Nyxová stůj!“ Ozval se za mnou. Jeho hlas byl chladný a ostrý jako břitva.

Otočila jsem se za hlasem.

Dívala jsem se na něj podrážděným, otráveným výrazem ve tváři. „S tebou jsem skončila.“

„Vypadáš jak sjetá. Půjdeš se mnou do kanceláře.“ Chtěl se mě dotknout, ale já jsem ucukla. Prudký pohyb způsobil bolest přeleželych svalů. Spát v křesle nebyl zrovna nejlepší nápad.

„Půjdu si sbalit věci a už s tebou dál pracovat nebudu.“ Nadechla jsem se, abych se uvolnila a svaly povolily.

„Na férovku si to vyříkáme.“ Chytil mě surově za paži. Nevím, co mě to napadlo, ale ohnala jsem se po něm, rychle útok vykryl a srazil mě k zemi.

V tom se objevila Claudie a nechápala, co se děje. Proplula jsem mezi několika údery, které mě měli srazit k zemi. Ze strany jsem z blízka vrazila zaklínače do žeber. Vypadala jsem asi jako opilý mnich, až na to, že moje tempo bylo spíš ospalé. Přešlápla jsem rychle z nohy na nohu, jako bych tančila ve větru.

Zaklínač měl letité bojové zkušenosti a když se přizpůsobil mému bojovému tanci, podrazil mi nohy a já se rozplácla na podlaze. Hlavou jsem dopadla na mramorovou podlahu a už jsem se nezvedla. Nevím kdo zavolal Hoffmana, ale cestu sanitkou k němu do ordinace jsem si nepamatovala.

Toho dne jsem měla dopoledne více výpadků, protože jsem dostala značnou dávku uklidňujících se dativ. Připadala jsem si jako sjetá. Krk jsem měla zafixovaný, ruce připoutané k posteli a nepřítomně jsem koukala zarudlýma očima do stropu.

„Podívej se nahoru.“ Sedl si vedle mě světlovlasý muž. Kápl mi cosi do očí a pak mi oči na několik hodin zavázal, což mi bylo v tu chvíli jedno, protože

jsem během několika minut usnula.

Věděl, že už několik minut nespím, ale čekal, jestli k němu promluví. Se zafixovaným krkem se spalo dost nepohodlně. Mé oči si odpočinuly. Freeman věděl, co dělá.

„Co s tebou mám dělat?“ Obešel postel. Měl na sobě jen volné světlé džíny. Pod žebry měl podlitinu. Měla jsem neblahé tušení, že jsem ji způsobila já.

„Je mi to úplně jedno.“ Rozesmála jsem se. Hlavou jsem nemohla otočit, ale ruce jsem měla volné a zbytek těla taky. Cítila jsem své suché rty, protože jsem dlouho spala. Začínala jsem ho nenávidět.

„Musíš se napít.“ Uvolnil mi krk. „Myslím, že už je to v pořádku. Až si dáš sprchu, neoblékej se.“ Odešel do kuchyně a přinesl mi pití. Posadila jsem se a nechápavě jsem se na něj podívala. „Mám tě snad umýt sám?“ Podíval se na mě a kousl se do rtu. Cítila jsem v něm probuzenou dravost. Vzpouzela jsem se mu a dokonce jsem se s ním dostala do křížku a teď mi to hodlal vrátit, protože jsem v něm probudila vášně a touhu mi ukázat, kdo je tady pánem.

„Nebudu s tebou spát.“ Zaprotestovala jsem. Divoce se na mě vrhnul a srazil mě do hromady polštářů. Rval ze mě oblečení, kousal mě jemně do krku, což mě velmi vzrušilo. V nestřeženém okamžiku mě přetočil na břicho a svázal mi ruce tkanicí. „Teď jsi jen moje a nic s tím neuděláš.“ Stáhl ze mě zbytek oblečení.

„Matte, tohle mi nemůžeš udělat.“ Snažila jsem se mu podívat do očí.

„Řekla jsi, že ti je jedno, co s tebou udělám, pokud neposlechneš.“ Donesl mě do sprchy a skropil mě horkou vodou. Věděl, že mě horká voda uklidňuje a přináší mi to správné uvolnění. Myl mé nahé tělo, jemně, pomalu a pečlivě. Zabalenou jen v osušce mě odvedl do své tajné místnosti.

Ruce mi připoutal nad hlavou k dřevěné hrazdě a nohy připoutal k zemi, abych je nemohla dát k sobě. „Jedna rána za každou hodinu.“ Vytáhl ze skříňky bičik.

„Ale o čem by to bylo, kdyby sis to nevychutnala se vším všudy.“ Položil bičik stranou a sáhl po krajkovém oblečku.

„Ty jsi takový.“ Nestihla jsem dořict větu, protože mi přelepil ústa páskou. Vlasy jsem měla spleteného úhledného copu.

„Co sis navařila, to si sněz.“ Dodal s lehkým úsměvem a pokračoval v zavazování krajkového body bez rukávů s vázáním na zádech. Můj zadek byl odhalen a připraven k výprasku. „Takže teď přejdeme k té příjemnější části.“ Ukázal na šuplík sexuálních pomůcek. Studený gel nanesený na vrcholku vibrátoru mě zastuděl, když ho do mě pomalu zasouval. „Už jsi slyšela o kolíčkách, co se vrážejí přímo sem?“ Pohládl mě po vykukující čarce mého pozadí. Slyšela jsem další dávku gelu. Potom jsem ucítila lehké zatlačení prstem mezi hýžděmi, aby bez komplikací trefil, kam přesně chtěl. Když jsem kolíček v sobě ucítila, začalo mě to během krátké chvíle přivádět k šílenství. „Myslím,

že můžu začít.“ Popadl Freeman bičík. Hladové oči mě stále pozorovaly. „Šestnáct ran je za šestnáct hodin a čtyři za to, že jsi drzá.“ Přejel mi po vnitřní straně stehen. Což mě jemně lechtalo, ale především hodně vzrušilo. Tichem se ozvalo švihnutí. Bože, to štípalo. Do toho jsem prožívala stále narůstající vzrušení. Každá rána štípala víc a víc. Věděla jsem, že můj zadek musí být pěkně rudý. Vzrušením se mi rosilo čelo, už jsem to nemohla vydržet. Tohle bylo šílené mučení. Když jsem měla dvacet ran za sebou, změnil Freeman místo dění a připoutal mě k posteli. Nohy jsem měla v řetězech a ruce taky. Rozvázal mi šňůrky za krkem a odhalil hladká prsa. Strhnul mi pásku z úst a poslouchal, jak podléhám rozkoši. Nakonec jsem zůstala úplně nahá. Věděl, co má dělat, aby mě přivedl k vrcholu, ale on se díval, jak se mi pomalu zvedá pánev nahoru a dolů, abych si dopomohla k vyvrcholení. „Není nic horšího, než mučit tě sexem.“ Zavázal mi oči a políbil mě. Chvilku mě jen hladil a držel prsty vibrátor, aby se nedostal z mého vzpírajícího se těla ven. Potom jsem ucítila chladný gel na svém klíně a začal mě jemně dráždit prsty. Dělal to velmi pomalu, aby mi tím ublížil co nejvíce a oddálil konec mého vášnivého utrpení. „Prosím, už mě přestaň takhle týrat.“ Zadýchaně jsem škemrala. Přestal mě dráždit prsty a začal mě pomalu líbat na tříslech až jsem ucítila silný přítlak jazykem, který mrštně začal zrychlovat, až jsem strnula a nechala svým tělem proudit uvolnění z vyvrcholení. Začal mě masírovat zadek a lehce přejížděl palci po mých slabínách a tříslech. Musel vědět hned, co to se mnou dělá, protože začal vibrátorem jemně pohybovat nahoru a dolu. Druhou rukou se rozhodl znovu mě dráždit prsty. Potom nechal vibrátor zase být a začal si pohrávat s kolíkem. Měla jsem srdce až v krku. „Tohle opravdu není fér.“ Zasípala jsem. „Tohle je trest.“ Začal mě pomalu líbat pupík a dostával se stále níž. Vytáhl vibrátor a chytil mě pevně za stehna. Pomalu se o mě třel, když do mě vnikl. Prsty mě stále dráždil, i když byl ve mně. Chtěl, abych znovu dosáhla vrcholu. Jeho mužnost ve mně cukala silným vzrušením a bylo jasné, že každou chvíli dosáhne vyvrcholení. Věděl, že i já jsem jen kousíček od dalšího konce a proto mě dráždil dokud jsem se pod ním nevzepjala. Matt několikrát přirazil a já jsem ucítila jeho tvrdost, když se jeho sperma dostávalo do mě. Potom ještě několikrát zlehka přirazil. „Máš odpykáno.“ Zůstal ve mně. Pouze mi stáhl z očí pásku. „Chtěl bych to ještě jednou.“ Uvolnil mi ruce i nohy. Tentokrát mě otočil na bok a lehl si za mě. Líbal mě při tom na paže a rukou mi hladil nohy, boky a prsa. Bylo to rychlé, protože byl stále dost vzrušený. „Tohle mě nikdy neomrzí.“ Ještě jednou mi projel rukou po klíně a přetočil mě na břicho. „Ještě bych to zvládnul takhle.“ Natáhl se po vibrátoru a poutech. „Stačí se jen uvolnit.“ Kročmo mě zase

zpacifikoval. Klečela jsem s roztaženými nohama, ruce svázané za zády a hlavu skloněnou. Páteř mi vystoupla, jak jsem byla předkloněná. Jenže se nic nedělo. Matt mě pohladil po zádech a věnoval mi na vystouplé obratle několik polibků a nakonec vytáhl i malý kolík.

„Nevěřím ti.“ Kousl mě do ucha. Nechal mě oddechnout, než mě začal pomalu líbat a jemně lechtat. Nakonec mi nechal řemeny kolem kotníků, které byly pojištěné malými zámečky. „To je jen pro jistotu.“ Donesl mě do své postele, kde mi teprve rozvázal ruce. Nemluvila jsem s ním, ani jsem se na něj neohlédla. Objala jsem polštář a chvíli vstřebávala to ponížení.

Můj plán, jak si podmanit Freemana svou ženskostí, se obrátil proti mně. Teď jsem byla nahá nejenom fyzicky, ale i duševně. Ubližoval mi a pak mě pomalu zase dával dohromady. Byla jsem z toho zmatená. Moje hrdost a vzpurnost právě dostala pořádně na frak a já se choulila k polštáři plná vzteku a podrážděnosti, protože jsem se musela podřídít jeho pravidlům. Zůstala jsem v bytě sama. Kdybych na Freemana promluvila, jistě by to nebylo moc slušné.

„Oblékni se. Případ je na mrtvém bodě. Nenávidět mě můžeš až po tom.“ Vrátil se po pár minutách zpět.

„Kdybych mohla, tak jsi na místě mrtvý.“ Ohlédla jsem se.

„Zkusím ti k tomu někdy dát příležitost.“ Zasmál se, když mi podával oblečení.

„Kdybych na to měl čas, povalil bych tě do postele ještě jednou. Jsi k sežrání, když jsi takhle nabručená.“ Lehce se kousl do prstu. Měla jsem sto chutí ho něčím praštit, měla jsem sto chutí křičet, jenže jsem věděla, že ho potřebuji.

„Nechci tě ze sebe cítit.“ Zvedla jsem se a šla si dát rychlou sprchu.

Seděli jsme u Freemana v pracovně. Bylo tam pár lidí, které jsem ještě moc neznala. Jeden z nich byl černoš Burn a poloviční asiát Black.

„Takže, měli oběti něco společného, kromě způsobu vraždy?“ Podíval se na nás zaklínač.

„Nebyly aktivní v magii ani jiných praktikách. Byly to obyčejní lidé.“ Dívala jsem se do papírů, abych se nemusela koukat na Freemana. „V tomto případě ani nemáme žádný podobný případ, kde by na lidi útočily takové příšery.“

„Předpokládám, že nikdo nemá tušení, jak se něco takového dá vyvolat.“ Sjel světlovlasý muž ostře všechny přítomné.

„Nikdo se do toho nechce míchat.“ Odložila papíry na stůl Claudie.

„Burn a Black zkusí vyjednat schůzku s místním covenem.“ Napsal si na tabuli nějakou poznámku Freeman. „A budeme se modlit, aby s námi čarodějnice nevymetly jen, co přejdeme práh jejich dveří.“

Poslouchat další nepodložené teorie jsem nepotřebovala. Zvedla jsem se, když se Freeman pustil do dalšího řečnění.

Seděla jsem ve své kanceláři a hledala v seznamu Kost'ovo číslo.

„Čekal jsem, kdy se zase ozveš.“ Přijal hovor můj učitel.

„Ahoj. Taky tě ráda slyším.“ Opřela jsem se o židli.

„Jak je v New Orleans?“ Zeptal se Kost'a.

„Bojuji s místí hlavou oddělení. Je to horor.“ Vzdychnula jsem si. „Nevím, jestli víc bojuji s Freemanem nebo s těmi příšerami, co tu pobíhají po městě.“

„A už něco máte?“ Muž na druhém konci zněl pobaveně. „Jasný, už mi to je jasné. Něco tě napadlo a zkoušíš obejít Freemana!“

„Přesně. Jak jsi to uhodl?“ Zavřela jsem oči a představila si Kost'ův škodolibý úsměv.

„Jsi moje žákyně. Dost srandy, řekni mi, co se ti honí v hlavě.“ Přešel k tématu.

„Zajímalo by mě jestli je někdo schopen stvořit příšeru na fyzické úrovni.

Nevím, jestli to je stín, astrální bytost nebo přízrak. Po tom, co jsem tomu něčemu vyrvala srdce, se to vypařilo.“ Vzpomínala jsem na nedávný střet.

„Buď opatrná. Aby ses nenakazila nějakým kouzlem.“ Varoval mě Kost'a.

„Jasně tati.“ Protáhla jsem obličej.

„Brzy se ozvu.“ Ukončil hovor.

„S kým jsi to mluvila?“ Vrazil mi do kanceláře zaklínač.

„Měla jsem soukromý hovor se svým známým z Ruska. Do mých soukromých hovorů ti nic není.“ Zavrčela jsem na něj.

„Co takhle si to vyříkat někde v tělocvičně? Dostaneš šanci si tu nenávisť vůči mě vybit.“ Opíral se dlaněmi o můj stůl. Otočila jsem se trochu na židli a vzhlédla jsem do jeho ostré tváře.

„Velmi ráda si to s tebou vyjasním.“ Vstala jsem od stolu.

„Vezmi si, co potřebuješ.“ Vytáhl z kapsy svazek klíčů. „Najdeš mě v pátém patře.“

Claudie mě hned na začátku našeho pracovního vztahu varovala na občasnou špinavou práci, tudíž jsem ve skřínce měla tenisky a nějaké oblečení.

„Za deset minut nahore.“ Obešla jsem ho velkým obloukem. Sice jsem šatnu za celou dobu ještě nepoužila, ale rychle jsem se převlékla z košile a kalhot do trička a kraťasů. Vlasy jsem stáhla do neúhledného drdolu.

Míjela jsem v pátém patře plně obsazenou posilovnu, potom šatny a na konci chodby už čekal Matt. Měl na sobě volné sportovní kalhoty a volné tričko s nápisem.

„Zvol si zbraň.“ Ucouvl přede mnou v prostorné tělocvičně. Dívala jsem se po dřevěných maketách. Tyč jsem mezi nimi nenašla, ale kopí mohlo splnit stejný účel.

„Víš, mezi mnou a tebou je teď jeden obrovský rozdíl.“ Podívala jsem se na dřevěnou zbraň ve svých rukách. „Ať si vezmu cokoliv do rukou, ty máš roky

praxe.“

„Bez cvičení se nezlepšíš.“ Protáhl se zaklínač. Odhodila jsem zbraň na zem a rozhodla se vypořádat se s ním vlastníma rukama.

Hlavou se mi začalo honit vše, co mi provedl. V myšlenkách jsem si vybavila padající cáry z fotky. Narážela jsem do pevných svalů. Freeman se nechal ode mě bít, jen se občas vyhnul mému úderu. Vlastně mu to bylo úplně jedno, že do něj mlátím, pokud jsem nemířila na jeho několik dní neoholenou tvář. Když ho to přestalo bavit, vrazil mi ránu do žeber a srazil mě k zemi.

Zalapala jsem po dechu. „Jak dlouho do mě hodláš být? Dokud se tady neuštveš? To mě opravdu tak moc nenávidíš?“ Sklonil se ke mně. Ohnala jsem se po něm a vyskočila na nohy.

„Uhodl jsi. Nenávidím tě.“ Začala jsem ho znovu zasypávat údery. Rychle se mi vyhnul a uhodil mě do zad. Dalším úderem mě znovu srazil k zemi.

„Sakra, on se k tobě nehodlá vrátit!“ Vybouchl Freeman. Znovu jsem se postavila a znovu jsem padala. „Devětkrát jako kočka.“ Srazil mě naposled na zem. Držel mě pevně pod sebou svou vahou. Byla jsem vyčerpaná s mokrým, propoceným trikem, které se mi lepilo na tělo.

„Bože, odpusť.“ Sklonil se ke mně a políbil mě. „Můžeš mě ještě víc nenávidět.“ Zašeptal do ticha. „Protože já se zamiloval.“

Zůstala jsem ležet na zemi v prázdné tělocvičně. Nevěděla jsem, kam Freeman tak rychle zmizel. Po sprše jsem se vrátila do kanceláře. Cestou jsem narazila na Burna, který se mě zeptal, jestli bych si mohla promluvit s jednou čarodějnící, která se ochotně nabídla, že nám s případem pomůže. Chvíli jsem to s vyšetřovatelem probírala na chodbě. Když se objevil Freeman, zatáhla jsem ho k sobě do kanceláře.

„Dlužíš mi vysvětlení.“ Ukázala jsem mu na prázdnou židli. „Trestáš, miluješ a žárlíš?“ Jeho pohled se zatoulal, co nejdál ode mě.

„Já nechtěl!“ Zavrčel.

„Probereme to doma. Na tohle si dám asi pořádného panáka.“ Zhroutila jsem se do křesla, protože jsem tomu stále nemohla uvěřit. „Přijdu později, někdo mě odveze.“

Požádala jsem Claudii, aby mě vzala do obchodu. Potřebovala jsem koupit minimálně jednu láhev alkoholu a nějakou čokoládu, kdyby to moje nervy nevydržely.

Když jsem se blížila ke vchodu, uslyšela jsem zvuk houslí. Hudba byla teskná a trýznivá. Podívala jsem se na spoustu oken v ulici, protože jsem byla zvědavá, kdo tak krásně, i když smutně hraje. Nakonec jsem to vzdala a došla do bytu.

Náhradní klíče, které mi zaklínač půjčil jsem pověsila na háček a nákup položila na stůl.

Podívala jsem se po otevřených místnostech a zůstala strnule stát. Matt pevně pod bradou svíral housle a v ruce držel smyčec. Na uších měl sluchátka, takže si mě vůbec nevšiml. Stále měl na sobě oblečení, které měl v práci. Rukávy košile měl ohrnuté a od krku měl dva rozepnuté knoflíky.

Láhev jsem uložila do lednice a pustila se do přípravy večeře. Trochu jsem prohrabala kuchyň, při čemž jsem dělala trochu rámus, který Freemanovi prozradil, že už jsem dorazila.

„Co to děláš?“ Sundal si sluchátka a vzal si housle i smyčec do jedné ruky.

„Dělám to, co ženy běžně dělají.“ Připravila jsem si do misky kousky čerstvého ovoce. „Na co máš chuť ty?“

„To, na co mám chuť, bys na místě zamítla.“ Odpojisl sluchátka a vrátil se k hudbě.

„Můžeme si o tom promluvit třeba při sklence dobrého pití.“ Pokračovala jsem přípravou a kořeněním masa. Netušila jsem, jak normálně si při takové práci jako je příprava večeře, budu připadat zase normální. Začala jsem přemýšlet nad tím, že běžných lidských aktivit musím dělat mnohem více. Jen mi přišlo nezvyklé při té práci poslouchat electro s houslemi. Směsice zvuků se mi dostávala rychle pod kůži. Cítila jsem jemné mravenčené v zádech.

„Myslel jsem si, že neumíš vařit. Ale tohle je velmi dobrá kombinace.“ Díval se na směsici na svém talíři. Měla jsem ráda sladké chilli omáčky a očividně chutnali i zaklínači.

U jídla jsem nechtěla nic řešit. Proto jsem se jen spokojeně usmála.

„Co ti mám nalít?“ Připravila jsem sklenky s ledem.

„Máme důvod k pití?“ Změřil si mě nedůvěřivým pohledem.

„Možná se nám potom budou řešit osobní problémy snadněji.“ Vzdechla jsem si.

„Chceš začít první nebo mám začít já?“ Protože bylo ticho, chopila jsem se řeči.

„Takže, protože jsme v úplně podělané situaci, musíme to nějak vyřešit.“

Nasypala jsem si do sklenky zbytek nakrájeného ovce a zalila jej vodkou.

Mantovu sklenku jsem nalila do půli.

„Budeme tady řečnit o věcech, které se dějí přes to, že nechceme? Je to tak jak to je! Prostě jsem do toho spadl po hlavě.“ Cloumaly s ním emoce. Byl rozčilený, zraněný a neměl v úmyslu o tom mluvit.

„Myslím, že si to na mě vybíjet nemusíš.“ Bouchla jsem sklenkou varovně do stolu. „Máme práce nad hlavu a musíme z téhle situace nalézt východisko, jinak to šílenství nezastavíme.“ Usrkla jsem ze své sklenky. „Sakra! Myslíš, že nevím jaké to je někoho milovat?“

„Tohle je chyba, za kterou se hodně platí. Zaklínač je vycvičen své emoce držet na uzdě a já jsem selhal. I když jsi měla můj telefon a věděl jsem přesně, kde jsi mám o tebe strach. Každý tvůj pohled mě zahání do kouta. Bože! Já s tím

nejsem schopen bojovat. I teď bych tě nejradši srazil do postele. Tvoje vůně mě přivádí k šílenství.“ Byl jako bublající kotlík a já jen strnule stála. Srdce mi silně bušilo. Sklenička byla málo. Popadla jsem láhev a pořádně se napila.

„Víš, že teď to zabalit nemůžu. Kdybys přenechal případ někomu jinému, vzbudilo by to pozornost a samozřejmě jsem u tebe v bytě, což bys taky těžko vysvětloval.“ Opřená o kuchyňskou linku jsem si ještě jednou pořádně přihnula.

„Do háje!“

„Musím opít své vlastní démony.“ Vstal a vytáhl ze skříně láhev whisky.

„Jaké démony?“ Vrátila jsem se ke skleničce s ovocnými kousky.

„Ty, kteří mě teď terorizují. Jmenují se emoce.“ Jeden jeho lok by se vešel do menší sklenky. Oči mu plály divokým plamenem. Nechala jsem se pohltit nastalou situací, kdy jsme na sebe dlouze hleděli. Popadla jsem ho za košili a hodila všechno za hlavu. Jenže Matt přibrzdil a začal mi jemně tváří třit o krk. Ruce se nám pletly navzájem, když jsem jeden druhému rozepínali knoflíčky u košile. Dlaní jsem mu přejela po páteři mezi odhalenými lopatkami.

„Dej mi svobodu.“ Zašeptala jsem mu do rtů.

„Pro dnešek jsem zcela bezbranný.“ Lehce mě kousl do rtu. Popadl mě za zadek a donesl mě do postele, kde se nechal svléknout. Ani já jsem nezůstala pozadu. Cítila jsem probuzenou dravost. Třeli jsme se jeden o druhého, jemně jsem ho kousala do uší a do krku a on mě za oplátku pevně chytil za zápěstí a líbal na dekolt. Několikrát jsem mu zaryla nehty do zad. Což v něm probouzelo velmi dychtivého milence.

Po tom, co jsme se vyřádili jeden na druhém mě Matt trochu přibrzdil. Držela jsem ho v době, nohy jsem pevně svírala kolem jeho boků. Pohyboval se pomalu, když mě pevně držel za zadek a jemně přirážel.

„Kdybych ti mohl dát křídla.“ Políbil mě na čelo, než jsem usnula v jeho náruči. Ráno jsem se probudila sama. Někdo bušil usilovně na dveře. Rychle jsem se podívala po nějakém oblečení.

„Agentka Nyxová?“ Zeptala se mě dívka s krátkými zrzavými lokny.

„Ano.“ Přimhouřila jsem obočí.

„Posílá mě Freeman.“ Zazubila se rozpačitě dívka. Pozvala jsem dívku dovnitř.

„Prý potřebujete mou pomoc.“

„Vy jste čarodějnice?“ Nalila jsem vodu do konvice, abych uvařila pro sebe i pro hosta čaj nebo kávu.

„Agentka a čarodějnice Linda Starková.“ Podala mi ruku.

„Nyxová Aida.“ Představila jsem se. „Dáte si kávu?“

„Už jsem jednu měla, voda postačí.“ Posadila se ke stolu. Dívka měla pihatý roztomilý obličej.

„Omlouvám se za svou neznalost, jestli Vám budou moje otázky připadat

hloupě, nebojte se mi to říct.“ Podala jsem Lindě sklenici vody. Zrzka se rozprávěla o čarodějnickém řemesle, při čemž jsme se dostali k rodové čarodějnické linii.

„Hledat staré čarodějnické knihy tedy nemá význam.“ Napila jsem se horkého čaje.

„Pokud rod zanikne, je cena rodinné knihy opravdu velká. Samozřejmě jiný čaroděj nedokáže využít veškerá kouzla z knihy. Každá čarodějnice používá vlastní výrazy nebo třeba i zkratky, které chápe pouze rodina nebo její učni.“

Vysvětlila mi funkci čarodějnických knih. Tudíž sezení v knihovně s Freemanem bylo zcela zbytečné.

„Bohužel jsme zatím nepřišli na to, s čím máme tu čest. Ale napadlo mě, jestli se dá podobná bytost stvořit ze světla, něco jako světelný stín.“ Znělo to celkem blbě, ale agentka to pochopila.

„Možná by se dal vytvořit. Pokud by jsme měli krev z anděla nebo z fae, která je stvořena ze světla.“ Zamyslela se Linda.

„Nejsem sice anděl, ale možná by moje krev mohla stačit.“ Sice se mi nechtělo vysvětlovat, proč nabízím svou krev, ale čarodějnice se nevyptávala.

„Zkusím sehnat někoho, kdo by byl schopen kouzlo provést. Bude to sice hledání jehly v kupce sena, ale za pokus to rozhodně stojí.“ Souhlasila s mou nabídkou.

„Dobře. Ráda bych se na takovou magii včas připravila.“ Zamíchala jsem lžičkou čaj bez cukru.

„Dobře. Můžeme zkusit dnes odpoledne něco zkušebně vytvořit. Myslím, že k takovému kouzlu imaginace určitě bude potřeba.“ Navrhla mi mladá čarodějka.

Kapitola 4.

Moje kancelář vypadala stejně, jako když jsem ji opouštěla. Matthew byl od brzkého rána v terénu. Claudie ke mně vtrhla se šálkem voňavé kávy. Zaklínač trval na tom, že do konce týdne do terénu nesmím, což jsem mu slíbit rozhodně nechtěla, ale musela jsem.

„Musíš mi všechno říct.“ Zavřela za sebou fae dveře. Shrnula jsem jí, co se ten osudný večer stalo.

„No příjemné to rozhodně nebylo.“ Ukázala jsem jí částečně zhojený bok.

„A co Freeman?“ Uculila se.

„Je pruderní, co bys čekala od chlapa, jako je on.“ Ušklíbala jsem se. „Akorát mi říká, co nemám dělat. Však si viděla minule. Už jsem to jeho ustavičné zakazování nesnesla.“

„Přes noc se objevila další těla. Zatím ještě nic nemáme.“ Přehodila si nohu přes nohu.

„Cože? Kolik? Proč mi Freeman nic neřekl?“ Vyjekla jsem. „Pošli mi všechno, co jste zjistili. A podívejte se, jestli na některé z obětí nenajdete rudý vlas.“

„Na obětech jsme nenašly žádné jiné stopy. Všechno je stejně čisté jako u těch předchozích vražd.“ Shrnula mi informace kolegyně.

„Ani nevíme, proč to ty lidi zabíjí.“ Uvelebila jsem se na židli. „Kdyby je to chtělo sežrat, tak by jsme našli přeci na tělech kousance nebo nějaké rány způsobené zuby.“

„Jsou rituály, na které je potřeba obět' nebo krev. Rozhodně to nelze před normálními dlouho tutlat.“ Zapřemýšlela fae.

„Jenže potřebuješ většinou kruh nebo nějaké symboly. Co takhle zkusit tu bytost chytit?“ Podívala jsem se přes sklo do protější prázdné kanceláře.

„S hromadou čarodějnic a zaklínačem by se ti to mohlo podařit, ale zeptej se Freemana.“ Zvedla se ze židle. „Budu muset jít, takže kdybys něco potřebovala, budu v kanceláři.“

Matt trval na tom, že nesmím opustit budovu bez jeho souhlasu. Znuděně jsem projížděla stránky o astrálních bytostech. Polovina z toho byly jen bludy a báchorky. Prošla jsem chodbou až k automatu na kafe. Využít znalosti agentek čarodějnic mě trklo teprve, když se otevřeli dveře od výtahu.

„Promiň.“ Srazili jsme se s Mattem. Oba jsme nad něčím usilovně přemýšleli. Oklepal se, jako by se probudil ze snu. Zlehka mě chytil kolem pasu.

„Co to děláš?“ Šeptla jsem.

„Pojď do mé kanceláře.“ Pustil mě. Bez vyptávání jsem ho následovala. Stáhl žaluzie, aby přes sklo nebylo vidět.

„Co se děje?“ Zeptala jsem se. Přitáhl mě k sobě a věnoval mi polibek. „Ty ses zbláznil, ne?“

„Nemůžu dostat z hlavy ten včerejší večer.“ Přitiskl se ke mně. Lehce se prstem dotkl mojí ruky.

„To je sice milé, ale máme tady vraždící příšeru nebo možná příšery.“ Posadila jsem se do volného křesla.

„Byl jsem na shromáždění Rady. Prý je možné, že mezi našimi lidmi je odpad. Takže cokoliv budeš chtít dělat, musíš nejdřív sdělit mě.“ Opřel se o desku stolu.

„Po pracovní stránce s tím nemám problém, protože má Rada nejspíš pravdu.“ Kývla jsem. „Napadlo mě, že by jsme tu příšeru mohli zkusit chytit, jestli teda po městě řadí další.“

„Už jsou minimálně tři. A ty do terénu nepůjdeš. Je to nebezpečné.“ Někteřá slova dostatečně zdůraznil.

„To mi zakázat nemůžeš.“ Zaprotestovala jsem. „Nebudu tady jen tak sedět na zadku.“

„Jsi vážně paličatá.“ Obdaroval mě úsměvem. „Promluvím s čarodějnicemi a uvidíme.“

„Mohla bych s nimi promluvit sama.“ Navrhla jsem Freemanovi.

„To bys mohla, když už tedy chceš něco dělat. Linda ti pomůže, kdybys něco nevěděla.“ Obešel svůj pracovní stůl.

„Hurá do práce.“ Opřela jsem se loktem do opěradla křesla.

„Možná bych tě měl odvést. Nepřipadá mi, že by ti bylo nejlépe.“ Vrátil se do mého osobního prostoru.

„Já to zvládnu, nejsem žádný malej smrkáč.“ Jeho přehnaná péče mi pomalu začínala lézt na nervy.

„Šklebíš se, jako bys ji chtěl dostat do postele.“ Rozrazilily se dveře. Do kanceláře vešel muž o hlavu vyšší než já, ale rameny dvakrát takovými než měl Matt. Holá hlava s hustou bradkou se zaleskla ve světle.

„Je vidět, na co myslí.“ Prohlédla jsem si muže s kulturistickou postavou. Věnovala jsem Freemanovi škodolibý úsměv.

„Taky tě rád vidím Ricco.“ Podle tónu hlasu jsem zjistila, že se o kamarády rozhodně nejedná.

„Myslím, že my jsme pro dnešek skončili.“ Postavila jsem se, abych vyklidila prostor. „Ricco ráda jsem Vás poznala.“ Protáhla jsem se opatrně kolem urostlého bělocha. Holohlavý se za mnou otočil, aby mi udělal prostor a zároveň si prohlédl moje proporce.

Odpoledne jsem se sešla s Lindou.

„Jak jste na tom s rituály?“ Věnovala se hustému provozu na silnici.

„Nejsem čarodějnice, jestli se ptáte na tohle.“ Dívala jsem se z okénka na

zarostlý park.

„A zkoušela jste někdy meditaci nebo nějaké podobné cvičení mysli?“ Podívala se na mě s překvapeným výrazem. Z mého zavrtění hlavou dostala odpověď, což ji přimělo k ještě většímu údivu.

„Zaměříme se jen na to, co je v tuto chvíli opravdu potřebné.“ Nasadila jsem přesvědčivý výraz a dál se v tom nepitvala.

Vzala mě do své soukromé učebny, kde vyučovala jógu. Prostory byly dost malé, ale pěkně zařízené s barevnými obrázky na stěnách a různými symboly, které mi přišly povědomé.

Linda mi vysvětlila, co a jak si mám představovat. Nejtěžší bylo, abych myšlenku a představu udržela ve své mysli, co nejdéle. Do místnosti svítilo podzimní slunce. Každým paprskem, který na mě dopadal, jsem ve své mysli malovala divoká zvířata, která se mohla rozběhnout kdekoliv po místnosti.

„Chce to jen klid a trochu představivosti.“ Ukázala mi vlastní nacvičenou imaginaci a nakreslila prstem do vzduchu ptáka, který nabral průsvitné obrysy a zamával křídly.

Na cestu zpět jsem si chytila taxi. Slunce už se chýlilo zmizet za obzorem.

U vchodu jsem potkala Ricca. Postával u zvonků.

„Dobrá večer.“ Pozdravila jsem ho. Díval se na mě trochu překvapeně.

„Dobrá.“ Zamrmlal trochu nevrle.

„Jdete za kolegou Freemanem?“ Vytáhla jsem z kapsy klíče. Zaklínač byl trochu nespůsobilý, jako by nechápal, co se děje. Odemkla jsem a pustila muže vchodovými dveřmi.

Stoupali jsme po schodech k Mattově bytu. Dveře byly pootevřené, z čehož jsem neměla dobrý pocit. Přidala jsem do kroku a rozrazila dveře.

„Do háje!“ Vykřikla jsem, když jsem uviděla na podlaze kaluž krve. Ricco hned popadl telefon a volal ostatní kolegy.

Klekla jsem si k světlovlasému muži. Na čerstvě oholeném krku jsem nahmatala pravidelný tep. Holohlavý zaklínač přistoupil ke mně a rozhlížel se kolem.

„Chybí tu něco?“ Zeptal se.

„Myslím, že ne.“ Otočili jsme opatrně Matta na bok, při čemž začal kašlat.

„Nehýbej se.“ Hladila jsem ho po krátkých světlých vlasech.

„Už jsem myslel, že jsem přijel pozdě.“ Zasmál se holohlavý urostlý muž. Matt chtěl něco říct, ale zarazila jsem ho.

„Tiše. Lež v klidu.“ Zvedla jsem se, abych si namočila papírovou utěrku a otřela mu krev z obličeje.

Ricco se na mě podíval, potom přimhouřil oči a podíval se na ležícího kolegu.

„Vy jste Aida z Organizace.“ Ve mně se na vteřinu všechno zastavilo. Jak o mě mohl vědět? „Povolala mě Rada. Vzhledem k tomu, jaká divočina se tu děje, si

myslím, že jsem dorazil za pět dvanáct.“

„Máte nějaké oficiální jméno?“ Utřela jsem Mattovi z tváře zaschlou krev.

„Richard Moore, Stříbrný žralok.“ Natáhl ke mně ruku.

„Nyxová.“ Stiskla jsem mu ruku.

„Prohledání bytu přenechám na čarodějnicích.“ Protáhl se kolem mě zaklínač a podal mi další papírové utěrky.

„Já jsem věděl, žeš to nebyl ty.“ Zamrkal Matt, kterému se nad obočím táhl šrám.

„Taky mi to došlo, že tu něco nesedí, když jsme se dole potkali u dveří.“

Podívala jsem se nad sebe do ostré tváře.

„Co tím myslíte?“ Těkal pohledem Ricco.

„Musel to být mim nebo nějaký démon.“ Matt se pokusil vstát.

„Jen lež kamaráde. Probereme všechno zítra, teď není nikde bezpečno.“ Podíval se holohlavý muž na chodbu, kde se objevilo několik lidí. „Protože jsme na rituálním místě, musíme se připravit na hotel s mřížemi.“ Upozornil mě tiše Ricco. „Musí se řídit předpisy.“

„Jsem od krve.“ Podívala jsem se na umazané rukávy.

„To neřešte.“ Uvolnil holohlavý prostor. „Do rána to vydržíte.“

Burn nám vysvětlil situaci a pak nás s kolegy preventivně zamkl za mříže.

Opřela jsem se o stěnu prázdného prostoru, kde bylo něco připomínající toaletu.

„Luxus, že?“ Žertoval z druhé strany stěny Richard.

„Dala bych tomu tak čtyři hvězdičky z pěti.“ Odpověděla jsem. Museli jsme vydržet až do rána a tak jsme si krátili dlouhou chvíli. „Proč tu vlastně musíme být?“

„Protože jsme se mohli nakazit kletbou, která v bytě byla vyvolána. Proto mezi prvními přišly čarodějky s těmi svými amulety a čoudící trávou.“ Když to takhle popisoval, znělo to docela vtípně.

„Byla jsem myšlenkami někde jinde.“ Přiznala jsem se.

„Byla to kletba šílenství, ta už zabila hodně lidí.“ Sdělil mi své poznatky.

„Šílenství? Jak se to projevuje?“ Zajímala jsem se.

„Do několika hodin se zblázníte a většinou to končí sebevraždou.“ Tohle zjištění mě moc nepovzbudilo. „Nic se Vám Nyxová nestane.“ Dodal po chvíli.

V celách nastala tma.

„Zkusím se vyspat.“ Přitáhla jsem si deku, kterou jsem dostala od kolegů.

„Dobrý nápad. Dobrou noc.“ Odpověděl mi zaklínač.

Začala mi po chvíli padat hlava do klína. Nakonec jsem se schoulila na zemi a rukou pod hlavou a usnula jsem alespoň na chvíli.

Probudil mě štiplavý zápach, jakoby se někde pálila tráva nebo něco podobného. Do místnosti se valil dým. Nebylo nic vidět, jen to všude příšerně smrdělo.

Během pár minut se mi začala motat hlava. Lehla jsem si na zem a zakryla si hlavu sekou. Měla jsem pocit, jako by na mě všechno padalo. Měla jsem halucinace a chtěla jsem se vyškrábat z cely ven. I když to bylo nemožné. Bizarní myšlenky mi naplnily hlavu a já se chtěla točit v tom zápachu a dýmu. Přicházela jsem s každou další minutou o rozum, ale najednou mě něco zastavilo. Někdo mi tiše šeptal, abych to vydržela a ležela na zemi. Začal boj s vlastní myslí. Tisíce hlasů mi křičelo uvnitř hlavy a já s nimi bojovala přikrytá dekou. Věděla jsem, že křičím, ale neměla jsem tušení, jaká slova mi vycházejí z úst. Začala jsem kašlat.

Někdo mě vytáhl. Nevím co se stalo, jen jsem věděla, že mi je zle a zvracím.

„Podejte mi někdo vodu.“ Uslyšela jsem Claudii.

„Jak je na tom Ricco?“ Ptal se Burn.

„Bude dobrej.“ Odpověděla mu nějaká žena.

„Má halucinace. Držte jí ruce.“ Neměla jsem ponětí, co se se mnou děje.

„Musí se vyspat.“ Vložil se do toho chraplavým hlasem Ricco. „Nyxová, tohle bude trochu bolestivá procedura.“ Dostala jsem ránu do obličeje.

Probudila jsem se, to bylo pro mě důležité. Na tváři jsem cítila něco studeného.

„Jen to tam nech Pumo.“ Ozval se hrubý hlas. Zamžourala jsem očima. „Je ti zle?“

„Víc než to.“ Uviděla jsem kousek od sebe kýbl.

„Klidně zvracej.“ Vyzval mě zaklínač.

„Co se stalo?“ Posadila jsem se na gauči, na kterém jsem spala. Byly jsme ve skromně vybaveném malém bytě.

„Málem jsme přišli o kejhák.“ Podal mi Ricco sklenici vody. „Kdyby nás včas nenašli, zřejmě by jsme se udusily.“

„Jak je na tom Freeman?“ Napila jsem se vody.

„Dostal pořádně do hlavy. Pamatuje si akorát souboj s plamenným stínem, který na něj poslal čaroděj, co se u něj stavil na návštěvě.“ Zase zaklínač odlehčoval situaci. „Seženu Vám nějaké oblečení a Vy si mezi tím dejte kafe. Máme práci.“ Poplácal mě po zádech. Na opálených rukách se mu rýsovaly vypracované svaly.

„Od Claudie.“ Vrátil se asi za dvacet minut. Venku bylo opravdu teplé podzimní počasí. Byla jsem ráda za volné tepláky a obyčejné triko.

Tenhle případ byl až na samém kraji města. Takhle daleko se ještě žádné tělo nenašlo.

„Vypadá to tu jako po výbuchu.“ Konstatovala jsem. Můj žaludek se nad tou spouští trochu zakroutil. Ruka od těla byla urvaná a z ran trčely kosti. Zhluboka jsem se nadechla. Na místě jsem vycítila několik emocí. Obavu a strach.

„Byl to čaroděj ohně, proto je ta stěna sežehnutá.“ Ukázal zaklínač prstem na stěnu.

„Svědci byly?“ Zeptala jsem se ostatních vyšetřovatelů, kteří se pohybovali na místě činu mnohem déle než my.

„Dva bloky odtud našli jeho dceru. Tatínek jí řekl, že musí utíkat až na konec ulice a pak doprava, takže nic neviděla.“ Ricco si založil ruce do kapes. Na obnažených svalech se klikatily vystupující žíly. Bylo vidět, že nad něčím přemýšlí.

„Příšerky už si polepšily z lidí na magické bytosti. Minule to byla fae, jestli se nemýlím.“ Srovnala jsem si v hlavě poznatky ze zprávy. „Proč už jim lidi nestačí?“

Prohlížela jsem si místo dost pozorně, jestli neobjevím nějakou známku použité magie, která příšeru stvořila, ale stejně nic jako na všech ostatních místech.

„Co jste z toho místa cítil?“ Zeptala jsem se zaklínače, když jsem nastoupila do auta.

„Temnotu. Tohle se mi vůbec nelíbí. Nyxová, kopla jste do vosího hnízda.“ Nastartoval auto. Všimla jsem si, jak se na něj lepší propocené tričko.

„Musíme to probrat s Mattem.“ Položila jsem si hlavu do dlaní.

„To je dobrý nápad, ale musíte se najíst. Tahle noc byla dost vyčerpávající.“ Ricco měl pravdu. Sotva jsem se udržela na nohou.

Dostala jsem do sebe přeslazenou limonádu a kousek pizzy. Vrátili jsme se do malého bytu, ve kterém jsem se ráno vzbudila. Matt si spokojeně vařil kávu.

„Co tady děláš?“ Udivila jsem se. „Měl by sis lehnout.“

„Uklidni se, je mi dobře.“ Vzal mě kolem ramen. Na obličeji měl zalepený šrám a ret měl trochu nateklý.

„Dám si taky kafe. Díky.“ Posadil se Ricco ke stolu. „Musíme si v tom udělat pořádek, protože mi asi něco uniklo.“

„Matte, sedni si.“ Nasypala jsem do hrnků rozpustnou kávu. „Mléko nebo cukr?“ Ani jeden mi neodpověděl.

„Takže tady máme démony, stíny a někoho, kdo na sebe může vzít jakoukoliv podobu. To je super!“ Spráskl dlaněmi holohlavý zaklínač. „Myslel jsem, že ty příšery je schopná zabít jen Nyxová, tak jak to tedy je?“ Podíval se na mě se zájmem.

„Stíny lze zlikvidovat pouze světlem nebo světelnou esencí.“ Promluvil Matt. „A Aida má na člověka ojedinělou genetiku.“

„Předpokládám, že jsi vše konzultoval s Radou.“ Richardův pohled byl naprosto vážný.

„Požádal jsem je, aby mi poskytli někoho, kdo umí ovládat magii světla.“ Freeman se podíval na mě i na Ricca.

„Předpokládám, že tě poslali do háje.“ Rozesmál se Ricco, jako by to předpokládal.

„Musíme si vystačit s tím, co máme.“ Zvedla jsem ramena. Nemohli jsme si z toho sednout na zadek, když nám tam někde venku běhaly vraždící monstra.

„Když už jsme u toho, ráda bych věděla, co se stalo včera.“ Opřela jsem se o kuchyňskou linku. Freeman nám ještě jednou dovyprávěl, co se mu v bytě přihodilo.

„Ten čaroděj nestihl kletbu dokončit, tak na mě poslal stín. Nebyl tak veliký, jako ty ostatní, ale byl vytvořený z temnoty a ohně. Měl jsem zvláštní pocit, jako bych najednou nebyl sám. V ten moment jsem zahlédl v polici nůžky, jak jsem ti s nimi rozstříhal košili a zabodl je do plamenů té příšery.“ Dokončil Matt a uskl z horké kávy.

„Nyxová, jakou magii jste používala v posledních dnech?“ Zeptal se mě Ricco.

„Vyvolávala jsem Strážce a se Starkovou jsem zkoušela imaginaci.“ Zamyslela jsem se nad posledními týdny.

„Její Strážce by tě neochránil, pokud by si ho tak trochu nepřevezl.“ Holohlavý muž si změřil Matta pohledem. „Co sis od ní vzal?“

Netušila jsem, jak mám reagovat. Zůstala jsem tiše stát.

„Vlasy i krev.“ Přiznal se, i když se mu moc nechtělo.

„Kde je krev?“ Přitvrdil Ricco.

„V laboratoři, v mrazáku.“ Odpověděl Matt, jako poslušný kluk, který se bojí trestu.

„A vlasy?“ Zatřukal holohlavý prsty do stolu. Freeman vytáhl z kapsy peněženku, ale já ho zarazila.

„Richarde, pokud mu ten pramen vlasů zachránil život, ať si ho raději nechá.“ Promnula jsem si oči.

„Koukám, že toho máte oba dva dost. Zajdu si na skleničku.“ Zvedl se od nedopité kávy zaklínač a nechal nás samotné v bytě.

„Všechny moje věci zůstaly u tebe v bytě.“ Přičichla jsem si k propocenímu triku.

„Claudie mě pustila do bytu, ale ještě není bezpečné se do něj vrátit.“ Ukázal mi na batoh a sportovní tašku.

„Která je moje?“ Vrhla jsem se k zavazadlům.

„Ta větší.“ Mohlo mi to dojít, když mi bude balit muž zavazadlo, že do toho nastrká i to, co nepotřebuji. Zmateně jsem vyndala štůsek oblečení, který rozhodně nebyl můj.

„Co to je?“ Vzala jsem do rukou krajkové prádlo. „Tohle nejsou moje košile.“ Tušila jsem, že se tu někdo snaží o malou nenásilnou proměnu mé osobnosti.

„Běž si dát sprchu.“ Podal mi osušku. Zakroutila jsem očima a radši jsem zmizela.

Jen co jsem pustila vodu, naplnil mě příjemný, uklidňující pocit a naprosto jsem

se uvolnila. Koupelna vypadala v dost dezolátním stavu, jako by tu nikdo nebýval. Zrcadlo bylo v horním rohu odštípnuté. Rozhodně to bylo dokonalé místo pro ukrytí.

Oblečena v krajkovém prádle jsem vyšla z koupelny. Dva páry očí se na mě beze slova zasekly.

„Kdybych mohl, onu ji jak stéblo trávy.“ Utrousil poznámku Ricco. Freeman se na něj varovně podíval. Čekala jsem, kdo první z těch dvou promluví. Místo toho se na mě holohlavý muž podíval a pak stočil oči zase k Mattovi. „To nemyslíš vážně!“ Zahřměl hluboký hlas. „No do háje! Matte ty ses zbláznil. Kolik lidí to ví, že seš z ní úplně v háji.“

Richardovi došlo, že je Matthew zamilovaný, ale neměl nejmenší tušení o tom, že spolu sdílíme jednu postel.

„Myslím, že si toho nikdo nevšiml.“ Vložila jsem se do toho. „Naposledy jsme se málem zabili navzájem.“ Soukala jsem se do dřevěných džínsů.

„Bože! Tohle se víc už zpackat snad ani nemohlo.“ Přecházel Ricco po kuchyni.

„Nyxová, půjdete na noční šichtu. Freemana potřebuji přes den.“

„Ať mě někdo vyzvedne.“ Souhlasila jsem. Do té doby jsem mohla ještě chvíli spát.

Měla jsem směnu s Burnem. Ricco mi domluvil odvoz ze zastávky, aby nikdo neměl tušení, kde se s Mattem právě naházíme.

Byl to celkem klidný večer. Ze šuplete jsem vytáhla křidu a nakreslila na podlahu své kanceláře kruh. Neměla jsem tušení, zda moje vnitřní volání někdo uslyší. Chtěla jsem se spojit se svým Strážcem. Představovala jsem si neurčitou postavu v bílém světle, která střeží mou vnitřní energii a dává pozor na mou duši.

Po nějaké době jsem uslyšela tichý ženský hlas, ale vůbec jsem nerozuměla slovům, které mi říká. Jako by ta osoba byla příliš daleko a její slova odfoukával vítr ode mě pryč. Ani jsem si neuvědomila, kolik času jsem tomu pokusu věnovala. Moje snažení mě sebralo spoustu energie, tudíž jsem se musela dobít cukrem a kofeinem. Když jsem se ráno vracela, zvedl se vítr a začalo trochu pršet. Prázdný byt byl tichý a nepohodlný gauč mi v tu chvíli nijak nevadil. V poledne mě probudil hlad. Lednice byla prázdná a nikde jinde ani kousek chleba. Vytáhla jsem klíč a podívala se po ulici. Měla jsem ještě celé odpoledne a potřebovala jsem si vyčistit hlavu. K mému zjištění jsem momentálně byla kousek od bydliště čarodějnice Deerové. Měla jsem chuť se za ní stavit, ale nezastihla jsem ji doma.

„Nyxová kde jste?“ Volal mi Ricco. Jeho tón v hlase zněl trochu naléhavě.

„Chtěla jsem se stavit u jedné známé a cestou si dát něco k jídlu.“ Vydala jsem se zpět k bytu.

„Dojedu pro Vás.“ Ukončil hovor.

Nechápala jsem, co se děje, že to bylo tak naléhavé.

Ricco mlčel, dokud jsme nebyly v centru města. Odpočívala jsem, protože to moje tělo potřebovalo.

Když jsme dorazili na místo, bylo tu mnohem více lidí než u předešlých případů.

Viděla jsem nějaké lidi v kravatách a mnoho z nich s někým telefonovalo.

Viděla jsem kolegy, jak se sklání nad tělem.

Všude to bujelo zelení, což mi do toho městského prostředí moc nešlo.

„Co tu máme?“ Vzala jsem si rukavice.

„Čarodějnici Becky Deerovou.“ Oznámil mi vyšetřovatel, kterého jsem neznala jménem. V tu chvíli mě polil studený pot. Začala jsem se třást po celém těle. Pomalými kroky jsem se dostala k mrtvole starší dámy. Tělo bylo znetvořené a prorostlé trnitým keřem z růží. Zavřela jsem na chvíli oči a nechala pátrat svůj šestý smysl. Na místě jsem cítila úlevu a smíření.

„S jakou magií přesně Becky pracovala? Pokud to nevíte, tak mi to okamžitě zjistěte.“ Vyštěkla jsem na všechny kolem. „Co Vám to jen provedli?“

„Najdi deník.“ Uslyšela jsem, ale netušila jsem kdo to řekl. Podívala jsem se kolem, ale všichni si hleděli své práce. „Takhle jste si našli?“ Dívala jsem se kolem oběti.

„Měla na sobě květy z růží a mezi prsty několik rudých vlasů. Vypadalo to tu, jako by se s ní někdo loučil.“ Přistoupila ke mně Claudie.

„Možná, že znala svého kata.“ Dotkla jsem se chladných ztuhlých prstů a mlčky jsem Becky Deerové dávala tiché rozloučení. Byla jsem tam dlouhé hodiny a pátrala jsem po každyčké stopě v okolí oběti. V kapse svého kabátku měla lísteček s nápisem ZA ZRADU. Nedávalo mi to smysl a už jsem toho měla plnou hlavu.

Večer jsem se vrátila do Richardova bytu pro věci, abych mohla v klidu pracovat i přes noc a nemusela se ráno stěhovat zase zpět k Mattovi. Psala jsem si na papír poznámky, které bylo potřeba rozvinout dalšími otázkami.

Hlava mi sjela po ruce a já si dala čelem o desku pracovního stolu. Únava nade mnou vyhrávala.

„Až se vyspíš, můžeš pokračovat.“ Vletěl mi do kanceláře Freeman. Dokud jsem tu byla já, byl tu taky. Neměla jsem v úmyslu se s ním hádat.

Neobtěžovala jsem se ani dojít do Mattovi postele, padla jsem na pohovku a spala jsem jako zabitá.

Po pár hodinách spánku jsem se tiše vypařila z bytu, abych Matta nevzbudila.

„Ricco!“ Střetla jsem se se zaklínačem na chodbě. „Musím se podívat k Deerové do bytu. Už tam někdo je?“

„Za pár minut tam pojede Burn.“ Odpověděl mi, aniž by se dál vyptával.

V malém útulném bytě už jsem Deerovou navštívila, když byla ještě mezi živými. Přepadly mě emoce smutku a žalu. Jenže teď se nehodilo čmukat po emocionálních zbytcích. Potřebovala jsem najít magické knihy zesulé čarodějnice. Na ledniče měla několik papírků s různými značkami a čísly. Chvíli jsem na papírky koukala a něco si drmolila.

„Hej Burne! Rozumíš těm značkám a číslům?“ Ukázala jsem na dvířka lednice kolegovi, který prohledával poštu.

„Vypadá to jako symboly planet.“ Řekl první věc, která ho napadla.

„Jasně, čarodějnice se orientují podle planet, měsíce a dní.“ Poskládala jsem si jednotlivé značky na prázdný jídelní stůl. „To by mohl být den, měsíc a rok. Je tu symbol Saturnu, znamení lva a rok psa.“

„Rok psa je letos, lev už letos byl, takže jen zjistit který den je ten správný. Přeci jen má měsíc tři až čtyři týdny.“ Podíval se na mě se zájmem kolega. Jeho myšlenka mě mohla navést správným směrem.

„Madam, ved'te mě.“ Šeptla jsem si pro sebe.

Jako by se tou větou něco v bytě probudilo. Do tváře mi zavanul studený vánek, který mě zavedl do malého obývacího pokoje. Uviděla jsem vedle televizoru dvě police knih. Stála jsem před řadami svazků a dívala se na názvy a autory výtisků.

„Tohle bude trvat věčně.“ Vzdychnula jsem si. Místností zavanul mnohem silnější vánek. Z police se uvolnil jeden regál a vysypal mi k nohám několik knih. Měla jsem pocit, že v bytě nejsme sami. „Burne, sežeň krabici a všechny mi dovez do kanceláře.“ Mezi tím jsem si napsala všechny názvy knih, aby se nestalo, že by mi některá z regálu zmizela. Neměla jsem tušení, jak dlouho Burn krabici sháněl.

„Snad to ta krabice vydrží.“ Naskládala jsem knihu vedle knihy, aby se jich vešlo do omezeného prostoru, co nejvíce.

Pod mým dohledem byly knihy dovezeny ke mně do kanceláře.

„Tahle to nebude.“ Prolistovala jsem první knihu. „Do tajů myslí?“ Vzala jsem si druhou knihu do rukou. Po přečtení úvodu jsem knihu odložila. Chvilku jsem se dívala bezmyšlenkovitě do krabice. Spousta názvů a titulů, které mi byly cizí. Najednou jsem sáhla po něčem, co spíš připomínalo zápisník. Prolistovala jsem pár stránek a k mému úžasu jsem pochopila, co právě držím v rukách. Byl to deník Becky Deerové a to datum muselo ukazovat na nějaký zápis z jejího deníku. Listovala jsem deníkem na srpnové datum.

„Pamatuji si, když jsem ji houpala na kolenou. Vždycky se hlasitě smála, naše malá Rose. Nemohla jsem v noci spát. Brzy si pro mě přijdou. Jsem připravena odejít. Jsem jen zklamaná, kam to všechno vede a kolik životů bude zmařeno. Vše je skryté pod křídly andělů, kteří si pro mě brzy přijdou.“ Přečetla jsem si jeden z posledních zápisů staré ženy. Musela jsem se do toho bytu vrátit. Možná

tam bylo skryto mnohem více než jen čarodějnický deník. Přečetla jsem si ten kousek snad třikrát. Jak to myslela Deerová, že je vše skryté pod křídly andělů a co všechno tam mohlo být? V hlavě mi to vrtalo jako vývrtka do korkového špuntu.

„Něco jste našla Nyxová?“ Vešel potichu Richard.

„Možná. Tohle se nesmí nikomu dostat do rukou.“ Předala jsem mu deník.

„Deerová věděla, co ji čeká. Zítra se ještě jednou podívám do jejího bytu.“

Kousla jsem se zamyšleně do rtu. Nemohla jsem nikomu svěřit to, co se mi honilo hlavou. Bylo to moc nebezpečné. „Dneska končím, mám hlad.“

„Taky mě napadlo, že bych někam zašel na jídlo. Co takhle nějaká kuřecí křidýlka?“ Zazubil se na mě.

„Bez chilli.“ Vrazila jsem mu do ruky deník, který měl do rána pohlídat.

Matt seděl rozvalený v křesle a poslouchal hudbu ze sluchátek. Odložila jsem box s kuřecími stehýnky a zbytkem hranolek. Nalila jsem si džus z lednice do půlky sklenice a pořádně ho dolila vodkou. Na dva hlty byla sklenice prázdná. Posadila jsem se ke stolu a položila hlavu na stůl. Zajela jsem si prsty do vlasů a pevně je sevřela v dlaních. Potom jsem stejným působením vypila další vodu s džusem. Všechno ve mně vřelo, měla jsem vztek, cítila jsem smutek a beznaděj a teď se mi to všechno přesýpalo v hlavě. Cítila jsem slzy na tvářích.

Nahromaděný vztek se dostal na povrch. Sklenička sletěla ze stolu a rozletěla se na kusy.

„Potřebuješ pomoct.“ Zvedl se klidně Matt. Sluchátka si nechal položená na křesle.

„Sakra, Matte!“ Podívala jsem se na něj usazenými očima. „Řekni mi proč?“

„Protože se nevzdáváme. Protože bojujeme, chráníme ty kolem nás.“ Vzal si světlovlasý muž do ruky smetáček a začal uklízet střepe. „Horká sprcha ti pomůže.“

Voda mi nahnala leda tak alkohol do hlavy. Cítila jsem napjaté svaly v zádech. Měla jsem chuť někoho zbít, vymlátit do někoho vše, co mě tak tížilo. Trochu jsem se zamotala ve dveřích.

„Pomož mi.“ Zavřela jsem oči a přitiskla se k jeho pevnému tělu.

„Bude to bolet. Vážně to chceš?“ Cítila jsem v něm pochybnosti, ale nakonec ze mě stáhl ručník a mou nahotu oblékl do černé krajky. Utřela jsem si slzy a odevzdaně se na něj podívala. „Rozhodla ses k tomu sama. Nezastaví mě škemrání, nezastaví mě prosby, ani křik. Ještě máš čas z toho vycouvat.“ Drbal mě jemně ve vlasech a při tom mě hladil po holých zádech.

„Nerozmyslím si to.“ Zaryla jsem mu zlehka nehty do boku. Podal mi gumičku na vlasy a odkryl tajné dveře. Natáhl ke mně ruku jako gentleman a zavedl mě do ukrytého pokoje. S citem se mě něžně dotýkal, když mi spoutal ruce nad

hlavou. Rukama sjel po mých bokách a připoutal mi nohy.

„Každý se musí dívat i na to, co vidět nechce a jsou situace, kdy nelze nic dělat.“ Vytáhl silikonové dráždidlo. Zapnutý elegantně vypadající vibrátor mi projel od krku až k podbříšku. Postavil se za mě a opřel si mou hlavu o své tělo. Stáhl mi kalhotky do půlky stehen a na špičku dráždidla nanasl trochu gelu. Moje tělo byla stažené a napjaté. Na prázdno jsem polkla, ale Matt mě lehce kousl do krku a dostal do mě dráždidlo. Cítila jsem jeho dech na své kůži. Jeho ruce bloudily po mém téměř odhaleném těle. Potom přešel k věšáku, na kterém vysel bičik. Skousl ho mezi zuby a rukama urval kus pásky, kterou mi přiložil na ústa. Vyhnul se střetu našich pohledů a postavil se za mě. Cítila jsem, jak mě bičíkem přešel po páteři. Švihnutí se rozlehlo po místnosti, pak přišlo další a další. Příšerně to štípalo a s každou další ránou to i víc pálilo. V hlavě jsem najednou měla prázdno a aktuální prožitek fyzické bolesti ze mě všechno postupně uvolňoval a odplavoval. Nevím, jak dlouho mě bil tím bičíkem. Byla jsem zároveň sexuálně rozdrážděná, ale zdaleka jsem se neblížila vrcholu. Cítila jsem se slabá a vyčerpaná. Doslova jsem spadla zaklínači do náruče, když mi uvolnil ruce. Nechal mě na vínově povlečené posteli. Strhla jsem si pásku z úst.

„Odpočiň si, za chvíli přijdu.“ Políbil mě na tvář. Sáhla jsem si do prádla a vytáhla dráždidlo. Malátná, jsem si došla opláchnout slaný obličej od slz. Mohla jsem říci, že jsem vypadala tak, jak jsem se opravdu cítila. Když jsem šla zpět, zamrazila mě představa, k čemu jsem se rozhodla. Pouta, která mě svírala zápěstí i bičik odložený na malém stolku. I na rámu postele byly kožené řemeny, kterými mě připoutal k posteli.

„Neříkal jsem ti, že bychom skončili.“ Stál za mnou a natáhl se rukou po dráždidle.

„Jsem vyčerpaná.“ Zamrkala jsem.

„Já vím. Takže konec diskuzí.“ Srazil mě do postele. „A uvolni se. Nemám v úmyslu tě ještě šukat, když jsem ti nařezal na zadek, ale potřebuješ se uvolnit a já potřebuji pracovat.“ Spoutal mi ruce nad hlavou a potom mě nechal ležet jen v kalhotkách. Pod hlavu mi strčil válcovitý polštář, abych měla dostatečné pohodlí. „Vibrační kolíček, dráždidlo a elektroterapie.“ Přinesl si zbylé dvě věci, které mu chyběly. Odhalil má ňadra a na bradavky mi přilepil polštářky. Potom si pohrál i s dalšími předměty, které mě dráždily dole. Nohy jsem měla pokrčené, ale připoutané k posteli. Nejdřív jsem se pomalu zklidnila. „Tak a pomalu dýchej.“ Zavázal mi oči a pak mi věnoval polibek, který byl jemný a něžný. To, co mi právě provedl, by rozbláznilo všechny mužské představy, ale no byl klidný. Něco mě pálilo na stehně, až jsem zacukala nohou. Zároveň jsem se pomalu propadala do rozkoše, která se mi postupně rozlévala do celého těla. Cítila jsem, jak mi obvazuje zbičovaná stehna. Cítila jsem vůni bylin, které

použil. Když jsem se začala vzpínat, Matt převzal situaci do svých rukou a místo dráždidla do mě vsunul své mužství. Cítila jsem jeho vášnivé polibky po celém těle. Zasténala jsem, protože jsem cítila jeho vyvrcholení. Přilepil mi pulzující polštářky na podbřišek a začal mě dráždit prsty, potřísněnými gelem, dokud jsem nevyvrcholila i s jeho údem v sobě.

„Už nikdy po mě nechtěj, abych tě bil.“ Věnoval mi polibek na rty a propustil mě.

„Příšerně to pálí, chtěla jsem se podrbat na stejně, ale zaklínač mě chytil za ruku a varovně se na mě podíval.

„Potřebuješ se pořádně vyspat. Myslím, že toho máš dneska dost.“ Dotkl se mě na prsou, kde jsem měla přilepené polštářky. Potom mě zbavil i zbylých dráždidel.

Jen, co jsem mu položila hlavu na rameno jsem skoro usnula.

„Je tu chladno.“ Přitiskla jsem se k němu pod dekou. Beze slova mě objal a políbil na čelo.

„Miluji tě a dobrou noc.“ Pořádně mě zavrtil pod dekou a spokojeně vedle mě usnul.

„Dáš si kafe?“ Stála jsem v tričku u kuchyňské linky. Ucítla jsem jemný dotek na mých ramenou. Mužské tělo se ke mně přitisklo. Byl to příjemný pocit, když jsem konečně měla čistou hlavu.

„Dnes jsi vstala dřív než já.“ Opřel si hlavu o mé rameno. „Rád si dám kávu. Jak ti je?“

„Připadám si klidnější.“ Otočila jsem se k němu čelem. „Pomohlo mi to.“ Mužské prsty mě zajely do vlasů. Rty se přitiskly zlehka na mé. „Děkuji, že jsi to pro mě udělal. Všechno se dostalo ven a já mohu lépe dýchat.“

„Kdybych to neudělal, mohla sis taky ublížit sama nebo mohl někdo ublížit tobě. Bojím se o tebe, protože si mi ukradla srdce.“ Pohládl mě po tváři. Jeho oči zazářily spokojeností.

Já mu nemohla nijak oplatit jeho city, které choval on ke mně. Zabořila jsem mu hlavu do hrudi a držela ho za boky u sebe.

„Víš, že tady nezůstanu. Až skončí případ, půjdeme zase každý svou cestou. Nechci, aby tě to zničilo.“ Měla jsem na sebe zlost, že mu to říkám, ale taková byla pravda a já mu nehodlala mazat med kolem pusy.

„Budeme to řešit, až to bude aktuální. Teď jsme tu ty a já spolu.“ Hladil mě spokojeně ve vlasech.

Kapitola 5.

Ráno jsem zašla rovnou za Richardem, abych se s ním poradila.

„Chtěla jsem se zeptat, zda je dobrý nápad vzít sebou Starkovou do bytu Deerové.“ Stáli jsme v kavárně a čekali na objednávku, kterou si nadiktovali ostatní z patra.

„Pokud něco najdete, nemusíte jí to hned říkat. Samozřejmě, podle toho, co najdete.“ Mrknul na mě zaklínač.

„Dobře.“ Přikývla jsem.

Vrátili jsme se do kanceláří. Deník zatím zůstal v úschově u Ricca. Starková se trochu vyptávala, ale nic konkrétního jsem jí raději neříkala. V prázdném bytě jsem jí dala úkol, aby hledala něco se symbolem anděla. Měla za úkol prohledat ložnici a kuchyni.

Sama jsem prohledávala obývací pokoj. Když jsem se rozhlížela kolem, najednou mi to došlo. Na stěně byly obrazy andělů. Každý z nich byl v barevném poli nějakého živlu. Sundala jsem jeden obraz. Když jsem ho otočila, našla jsem na něm nějaké symboly a staré písmo.

„Lindo, potřebuji pomoc.“ Sundala jsem další obraz, na kterém byly další symboly. Staré písmo vypadalo jako hebrejské. Linda se mi objevila za zády.

„Už jste něco našla?“ Podívala se na mě mladá čarodějka.

„Zřejmě ano, podívejte se kolem, jestli tu Deerová nenechala někde křidu.“ Sundávala jsem ze stěny opatrně třetí obraz. Starková poslechla a vydala se zpět do kuchyně. „Nebo třeba fix.“ Položila jsem další obraz na podlahu.

„Jo, kousek tady mám.“ Zvolala po chvílce z kuchyně.

Na zemi jsem měla pět obrazů a přemýšlela, jak tuhle skládanku dát dohromady.

„Starková, co to je?“ Obešla jsem všechny malůvky na zadních stranách obrazů.

„Co je na těch obrazech?“ Dívala se na to stejně udiveně jako já.

„Elementy a andělé.“ Zamrkala jsem na Lindu.

„Dobře.“ Nakreslila na zem kříž se značkami stran. „Začneme od severu to je země.“ Podívali jsme se na obraz anděla, který měl kolem sebe krásnou přírodu a zeleň. „K severu obkreslíme to, co je na tom obrazu. Vezmeme to podle hodinových ručiček.“

Připravila jsem obrazy tak, jak by šli podle směrů za sebou. Linda měla letitou praxi a tak jí šlo téměř od ruky. Nakonec do středu kruhu vepsala poslední pátou část. Nic se nestalo.

„Něco tomu chybí. Svíčky nebo kousek každého elementu?“ Podívala jsem se kolem.

„Zkusíme barevné svíčky, protože hlinu tady nikde nevidím a zapalovat oheň na podlaze bez misky by bylo trochu nebezpečné.“ Rozhlížela jsem se po svíčkách, ale Linda byla rychlejší. Začala rozmisťoval svíčky podle elementů. Nakonec dala jednu fialovou svíci doprostřed. S každou zapálenou svící volala k sobě do kruhu příslušný element.

Najednou se před námi začala vykreslovat postava. V místě srdce zazářilo malé mihotavé světýlko.

„Kdopak mě to volá?“ Začala se pomalu vykreslovat známá tvář čarodějnice Deerové.

„Já, Nyxová.“ Přistoupila jsem ke kruhu. Linda mě zabrzdila rukou, abych do kruhu nevstoupila.

„Oh, doufala jsem, že to bude někdo rozumný. Než jsem zemřela, musela jsem ukrýt svůj grimoár s nadějí, že ho najde nějaká bytost světla.“ Pokynula hlavou ke mně.

„Proč jste ho musela schovat?“ Zeptala jsem se ducha.

„Našla jsem v něm několik kouzel, které vytvářejí magii světla a zahánějí stíny. Kouzla ze začátku nefungovala.“ Mávla nad tím ledabyly rukou vyvolaná žena.

„Jak nefungovala?“ Promluvila najednou Linda.

„Byla stará a úmyslně nedopsaná. Tak jsem začala trochu experimentovat, povolávat bytosti světla a nakonec jsem s pomocí géniů kouzla dokončila.“ Ukázal duch k obrazům na zemi. „Jenže takové množství energie a světla přitáhne vždy i něco temného.“

„To chápu. Je bezpečné, aby jste nám řekla, kde je Váš grimoár?“ Podívala jsem se kolem.

„Protože nemám moc času a dochází mi energie, musíte ho vzít teď.“ Ukázala na sošku v kuchyni. „Stačí s tou Marií jen lehce pootočit. Hodně štěstí.“ Jiskřička z místa srdce pomalu vyhasla a duch zmizel.

Obě jsme se vydali do kuchyně a dívali se na sošku Marie. „Zkusím s ní pootočit.“ Pomalu jsem přistoupila blíž, jako bych čekala, že na mě něco vybafne.

Soška se lehce potočila a z kuchyňské linky se ozvalo cvaknutí. Jedno ze šuplat se pootevřelo. Opatrně jsem je vytáhla a uvnitř našla zašlou knihu. Hřbet měla dost odřený.

„Měli bychom ten grimoár do něčeho skrýt.“ Pomohla mi Starková grimoar opatrně vyndat ze šuplete.

„Je to poměrně velká kniha. Na tu je i moje brašna malá.“ Položili jsme knihu na stůl.

„Papírová nákupní taška.“ Pousmála se Linda, když se rozhlídla po místnosti.

„To je celkem dobrý nápad. Opatrně ji tam strčíme a padáme odtud. Ještě ji trochu přetáhněte kabátem, aby tak moc nekoukala.“ Dodala jsem, když knihu ukládala do papírové tašky.

„Jasně.“ Poupřavila si kabát tak, aby do něj grimoár nacpala.

„A teď pryč odtud.“ Kývla jsem.

„Ještě to rychle musíme uklidit vedle.“ Podala mi koště, protože držela knihu. Poděkovala energiím a já jsem rozmetla křídou ze země do všech různých směrů. Vrátili jsme se na základnu, ale Ricco byl ve městě. Nikdo nevěděl, kde přesně. Lidna mě vzala k sobě do pracovny a zamkla dveře. Na sklo nalepila papír s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN.

„Cítím mravenčení v celém těle.“ Zavrtěla se napětím. Lehce pohladila starou vazbu po hřbetu. „Zkuste se jí dotknout.“

Pomalu jsem položila dlaň na knihu. V hlavě se mi najednou začaly točit myšlenky, jako by mě to vtáhlo do nějakého 3D světa fyziky. Viděla jsem světelnou kouli, která byla ze sítě, jako by se protínajícími body nacházely tajné energetické křižovatky nebo uzly, kde se shromažďovaly různé druhy sil. Najednou se mi v hlavě zobrazilo nějaké číslo. Cítila jsem, že ke mně kniha promlouvá.

„Podívejte se na padesátou sedmou stránku.“ Odtáhla jsem pomalu ruku od knihy. Její síla mě velmi lákala, kdybych se neovládla, zničila by mě svou vlastní energií. Nebyla jsem čarodějnice, abych takovouhle energii zkrotila. Dočista by mě pohltila a já bych asi zešílela.

„Jste v pořádku?“ Podívala se na mě Linda.

„Ano.“ Přikývla jsem.

„Je to v latině. Musí to někdo přeložit.“ Otevřela čarodějka knihu na oné stránce, kterou jsem jí řekla.

„Je tu někdo, kdo to přeloží?“ Podívala jsem se na stránky knihy vzhůru nohama a uviděla jsem obrázek slunce.

„Ano, zaklínači umí staré jazyky.“ Otočila opatrně stránku v knize. V tom se ozvalo zaklepaní. „Jako na zavolanou.“ Podívala se Starková ke dveřím.

Matt vzal za kliku, ale dveře byly zamčené. Vzala jsem telefon a zavolala mu. Když začal telefon hledat po kapsách, ukončila jsem hovor a šla odemknout.

„Co to mělo znamenat?“ Podíval se na telefon, potom teprve na mě.

„Byl to test, jestli tady zase nemáme nějakého měňavce.“ Vtáhla jsem ho za rukáv do místnosti a zase za ním zamkla. Freeman se nechápavě podíval na Lindu.

„Potřebuji přeložit nějaký text z latiny.“ Listovala čarodějka dál starou knihou.

„Co to je?“ Přistoupil zaklínač ke stolu.

„Grimoár madam Deerové.“ Odpověděla mu stručně Linda.

„A co konkrétně potřebujete přeložit?“ Nahlédl opatrně do knihy.

„Tohle všechno.“ Ukázala Starková na několik stránek.

„Dobře, ale já se té knihy raději dotýkat nebudu.“ Posadil se na volnou židli, ne které jsem před tím seděla já.

„Udělám si menší přestávku.“ Podrbala jsem se ve vlasech. S nikým od nás jsem už několik dní nemluvila. Byla jsem tak zaneprázdněná, že jsem neměla čas přemýšlet nad tím, že mi vlastně všichni mí přátelé začínají trochu chybět.

Přemýšlela jsem, komu zavolat, ale nakonec jsem strčila telefon zpět do kapsy a udělala si čaj. Každý měl svou práci a teď nebylo vhodné s někým se dělit o informace nebo řešit, co se tu dělo a stále děje.

„Stalo se něco?“ Opřel se Ricco o stěnu, když jsem si zalévala čaj horkou vodou.

„Jen mám chvíli pro sebe. Starková s Freemanem překládají grimoár. Budu u sebe, kdyby jste něco potřeboval.“ Vzala jsem opatrně hrnek a přesunula se k sobě do kanceláře.

„Sice nejsem Vaše kamarádka na klábosení, ale vidím, že Vás něco žere.“ Zavřel za sebou dveře, aby rozhovor zůstal jen mezi námi.

„Já po pravdě ani nevím, co to na mě padlo.“ Posadila jsem se ke stolu.

„Taky mám občas takovou náladu, že bych někoho nakopal do zadku, ale nevím proč.“ Usmál se. „To přejde, uvidíte.“

„Kdyby to nepřešlo, dám si pár panáků a druhý den už si na to ani nevzpomenu.“ Zamrkala jsem.

„Udělejte si raději noční procházku po městě. Dokud Vás to nepřejde a nezbavíte se té své melancholické nálady.“ Vzdechla jsem si, když se na mě

podíval s pochopením, jak mi asi je.

Náš rozhovor přetrhla Linda.

„Už to máme, jen to budeme muset vyzkoušet.“ Držela v ruce nějaké papíry.

Ricco se na ni nechápavě podíval.

„Co máte?“ Sledoval, jak mává papíry ve vzduchu.

„Máme kouzlo světla.“ Prohlásila vítězně.

„Dobře, dobře. Tak se zase uklidníme. Dokud nevíme, zda to funguje, nebudeme nic předčasně slavit.“ Vložil se do hovoru Freeman.

Všichni se postavili ke stolu a začala debata o provedení kouzla. Já se postavila stranou a zadívala se nepřítomně na slunce. Bylo silné a hřejivé, paprsky mi svítily do obličeje a já se nechala unášet jejich lehkostí a teplem někam do neznáma, kde myšlenky ztrácejí význam a hlava zůstává naprosto uvolněná a prázdná.

„Mohli by jsme to provést ještě dnes, co na to říkáš Nyxová?“ Promluvil ke mně Matt.

„Jasně.“ Nepřítomně jsem odpověděla, aniž bych vnímala jejich debatu.

„Myslím, že bychom si měli promluvit.“ Položil Ricco Freemanovi ruku na rameno. Moje kancelář se vylidnila a já se posadila k papírům, kterým jsem téměř nerozuměla.

„Sejdeme se večer se Starkovou. Pro zatím máme volno.“ Vrátil se pro mě světlovlasý zaklínač. „Dal bych si zmrzlinu. Co ty na to? Posadíme se doma jen tak na balkon a budeme se dívat na lidi v ulici.“

„To je dobrý nápad.“ Řekla jsem docela potichu, protože jsem stále koukala na obrazce na papíru.

Vyrazili jsme městem zase k Mattovi do bytu. Moc toho nenamluvil, spíš byl trochu nesvůj.

„Co s tebou je?“ Opírala jsem se loktem do okénka vozu.

„Spíš mi řekni, co je s tebou? Začínám mít o tebe trochu strach.“ Jeho oči se na okamžik střetly s mými.

„Chybí mi moje parta a jsem rozčarovaná z toho, co se děje. Už se musíme konečně někam pohnout.“ Matt se dál neptal. Zřejmě mu to jako odpověď stačilo.

Poprvé, co jsem bydlela u něho doma zapnul televizi. „Venku se zatáhlo.“ Podal mi lžičku na zmrzlinu. „Víš co? Vyhod' všechny ty košile a sáčka do koše a buď taková, jaká opravdu jsi.“

Položil na stůl dva kyblíky se zmrzlinou.

„A ty víš, jaká jsem?“ Podívala jsem se na něj. „Nebo jaká bych měla být?“

„Když se na mě takhle díváš, tak to vím naprosto přesně!“ Posadil se naproti mně. „Divoká, přes to dost citlivá a tvrdohlavá. Někdy jsi melancholická

a zmatená, ale krásná a křehká.“ Trochu mi lichotil. Musela jsem se tomu decentně pousmát.

„Připadám si v posledních dnech trochu unavená.“ Zapíchla jsem lžící do jahodové zmrzliny.

„Pustím něco klidnějšího a kdybys náhodou usnula, tak tě vzbudím.“ Otočil se k televizi zavěšené na stěně.

Netrvalo dlouho než mi hlava spadla na polštář. Jako vždy mi Matt dělal strážce. V poslední době nevynechal jedinou příležitost, aby se mohl ke mně uložit, nebo se jen tak válet vedle mě. Říkal, že spím mnohem klidněji, když se ho držím nebo se choulím v jeho náruči.

Bylo na čase se připravit na noční čarování. Freeman mě odvezl na adresu, kterou nám nadiktovala Starková a pak se vrátil za Richardem, kdyby naše noční čarování mělo nějakou odeznu.

„Vítejte u mě doma.“ Usmála se Linda, když nám otevřela dveře do úplně prázdného bytu. Na zemi byl připravený magický kruh. Malý stolek s rituální dýmkou a svíci byly jediným nábytkem a dekorací v místnosti.

„Velice prostorné.“ Rozhlédla jsem se kolem.

„Pronajala jsem tenhle byt spíš pro jistotu.“ Usmála se mé známce.

„Pravda. Nevíme, co se bude dít.“ Opatrně jsem přistoupila k okraji kruhu.

„Možná by jsme mohli odbourat sen pracovní profesionální přístup.“

„To by bylo super, ale nebudeme se už dál zdržovat.“ Vytáhla z tašky starou knihu v kožené vazbě. „Posadíš se do kruhu. Vyzkoušíme nejprve to první kouzlo.“ Hubená čarodějka zapálila svíci. „Ta je pro tebe.“ Podala mi svíci do kruhu. Kolem zapálila ještě pět svíci do cípů vzdušného pentagramu.

„To není grimoár madam Deer.“ Podívala jsem se na knihu v Lindiných rukách.

„Použila jsem kouzlo madam Deer v kombinaci s vlastním grimoárem. Takže to bude velký experiment.“ Přiznala se čarodějka.

„Co mám dělat?“ Tázavě jsem se na ni podívala.

„Uvolni se. Představuj si třeba nějaké zvíře.“ Ucítla jsem těžkou vůni doutnajících stonků bylin. Zavřela jsem oči a myslela na různé šelmy. Jestli síla má dostat tvar, tak ať to je něco pořádného. Světlo se začalo pomalu tvarovat. Obrys už byl celkem znatelný. Byliny mi stoupaly do hlavy. Byla jsem tou bílou světélkující kočkou, co nebyla ještě ani hmotou. Viděla jsem prostor kolem sebe. Moje tělo sedělo stále v kruhu, ale z mých úst vycházela neznámá slova, jako bych vytvářela kouzlo sama. V místnosti kromě Lindy byla mladá dívka, tvořena stejným světlem jako má šelma. Kočka nabrala na velikosti. Rysy se začaly tvarovat mnohem detailněji až se vyrýsovaly do mohutné hlady a těla krásné pumy.

„Jdi.“ Prostoupila do magického kruhu a dotkla se mého těla. „Nic se ti nestane,

budu na tebe dávat pozor.“

Vyrazila jsem do neznámých ulic. Věděla jsem, co hledám. Ale netušila jsem, jak to najít. Neměla jsem žádné magické znalosti, které bych mohla použít. Così jsem zahlédla. Bylo to jako rozpitá čára z vodových barev. V šedých mlhavých odstínech se postupně rozpíjela do ztracena. V ulicích bylo ještě poslední denní světlo. Trvalo mi několik minut, než jsem se dopracovala k nějakému výsledku. Ohyzdná obluda vzhledem připomínající strigu si to mířila pomalu a pohodlně na parkoviště centrály. Děsila všechny lidi kolem, protože byla všem na očích. Ze dveří na parkoviště přicházela Woodová. Pár kroků za ní Freeman. Několik vteřin uplynulo, než si obludné bestie všimli. Chtěla jsem je nějak varovat, ale nešlo to. Claudie ohromeně stála jako zmražená. Konečně jsem viděla na příšeře víc než jen stíny. Na těle měla několik symbolů, které jsem jako člověk neviděla. Zaklínač vystřelil po zvláštním stvoření s obrovskými drápy. Moc se nelišilo od té poslední bestie.

Stříbřitě lesklé oči zrůdy se stočili jejich směrem. Claudie začala pomalu couvat, ale příšera se rychle dala do pohybu. Několikrát máchla před sebou. Fae se zbavila lidského vzhledu. Tvář změnila ostré rysy, ale tělo se moc nezměnilo. Vlasy nabraly barvu tisíce plamínek. Drobné plné rty se černě zbarvily. Plet' byla bílá jako popel ze spáleného papíru. Plamenem se dotkla protivníka, ale příšera plameny pohltila, jako kdyby se člověk napil vody. Příšera se rozmáchla a moje šelma vyskočila do vzduchu. Drápy obludy Claudii lehce škrábly. Cítila jsem pachut' temnoty, jak jsem se zakousla do mlhavé končetiny. Ozval se příšerný řev. Chvilku jsem si myslela, že se někde za rohem objeví nějaký dinosaur. Dinosaur se nedostavil, pouze ono monstrum vydalo příšerné zavřeštění. Příšera mnou mrštila o auta. Čekala jsem nával bolesti, ale nic se nestalo. Mohla jsem dál útočit, až jsem konečně zasekla do příšery své drápy a rozpárala její tělo od krku až k hrudi. Kolem se utvořil černý dým, který rozehnal vítr. Poděkovala jsem šelmě a propustila ji ze svých služeb. Teď už bylo bezpečno. Na rtech jsem cítila stále vibrace opakujících se magických slov, kterým jsem nerozuměla. Opakovala jsem se po Lindě, až jsem se dostala do transu, při kterém jsem je už říkala jako automat.

Bylo mi záhadou, jak jsem se dostala z prázdného bytu do postele k Mattovi. Hlava mě bolela jako po náročném večeru, plném alkoholu. Jistě za to mohla ta směsice bylin, na které jsem nebyla zvyklá.

Posadila jsem se. Hlavu jsem položila na ruce složené na kolenou. Byla jsem ještě dost mimo.

„Lehni si.“ Podal mi zaklínač sklenici vody.

„Je mi příšerně.“ Žaludek se mi zvedl a já letěla jako střela na toaletu.

„Dej si studenou sprchu, udělá ti to dobře.“ Postavil se Matt vedle mě. Třásla

jsem se po celém těle. Sprcha mě trochu probrala, ale studenou vodou jsem se rozhodně propit nechtěla.

„Povedlo se to, že jo!“ Vrátila jsem se pouze v osušce.

„Linda říkala, že ano. Jen nikdo nečekal, že ti bude takhle zle. Když jsem přijel, byla jsi ještě v transu. Vůbec jsi nás nevnímala, jako bys byla někde jinde.“

Popisoval mi situaci, ve které jsem se ocitla následkem kouzla a bylin.

„Je mi hrozná zima.“ Začala jsem se rychle oblékat.

„Uvařím čaj a odpočineš si.“ Ukázal na pohovku u televize.

„Čaj počká.“ Došla jsem k němu a položila mu hlavu na záda. „Když jsem vás viděla, měla jsem strach. Jsem ráda, že to kouzlo fungovalo. Čarodějnicí Deerové jsem pomoci nemohla.“ Ovinula jsem ho svými pažemi a jen tak tam stála, dokud se neotočil ke mně.

„Budu tě chránit, i kdyby mě to mělo stát život.“ Zajel mi prsty do vlasů.

„Tohle neříkej.“ Ukápla mi slza na jeho tmavě modré tričko s obrázkem nakreslené vtipné ryby.

„I když necítíš to, co já, udělal bych to. Udělal bych to i pro své přátele nebo partáky. Jsme jako rodina a teď do téhle rodiny patříš i ty.“ Naprosto mě jeho slova zlomila a já začala brečet.

„Děkuji Matte.“ Sevřela jsem ho ještě pevněji. „Jak je na tom Claudie?“

„Skoro nic se jí nestalo. Bude mít jen malý škrábanec.“ Mávl nad tím rukou.

„Teď, když víme, že to kouzlo je účinné, mohly bychom s Lindou vytvořit světelné sítě a zkusit ty příšery chytit. Musíme je zničit co nejdřív.“ Popotáhla jsem. „Nikdo z nás není v bezpečí, když už se vydali až k nám.“

„Trochu přibrzdi a odpočiň si. Musím vymyslet se Starkovou, jak nahradit ty halucinogenní kytky. Není to zrovna pro tvé zdraví bezpečné.“ Hladil mě po vlasech. Otřela jsem si usazené oči hřbetem ruky. „Teče ti krev z nosu.“

„To nic není.“ Vzala jsem si papírovou utěrku a přitiskla ji k nosu. „Za chvíli to přestane.“

„Můžou to být vedlejší účinky z toho vašeho zkušebního čarování.“ Viděla jsem, že si Matt opravdu dělá starosti.

„Víš, že to musím udělat. Jiná možnost zatím není.“ Vzala jsem si další kousek upírové utěrky. „Vidíš? Nevykrvácím.“ Otřela jsem si špinavý nos. „Je pozdě, měl by ses vyspat.“

„A co hodláš dělat ty?“ Šeptl mi provokativně do ucha.

„Naklepu ti polštář a půjdu se projít. Potřebuji na vzduch.“ Zavřela jsem oči. Hlavu jsem měla položenou na jeho srdci, které mi bilo do ucha.

„Tak jdeme.“ Zavelel a trochu mě popostrčil. „Jen si vezmu mikinu.“

Kapitola 6.

Všichni jsme seděli v jedné místnosti. Ricco seděl vedle Claudie a Matt cosi čmáral na tabuli. Zaklínáči si chvilku před tím něco šuškali, ale ani z jedné tváře jsem nevyčetla, o čem si ti dva mohli povídat.

Měla jsem po nočním výletě ve městě konečně lepší náladu. Freeman mi na chvíli vrátil normální život. Jen tak bez cíle se procházet, povídat si o drobnostech, o vzpomínkách, o životě.

„Takže po včerejším malém úspěchu dnes probereme, jaký pokud provedeme dál.“ Začal světlovlasý zaklínač.

„Vzhledem k bezpečnosti nás všech si nemůžeme dovolit ztrácet čas s nějakými diskuzemi.“ Přerušil ho Richard.

„Souhlasím s Richardem. Je potřeba, aby se do toho zapojilo mnohem víc lidí. Pokud chceme vyčistit město, musíme získat větší sílu.“

„Otázkou je, kdo se k nám přidá? Madam Deerová za to zaplatila životem.“ Dodala trochu sklesle Linda.

„Promluvím s Radou a Organizací.“ Ricco přišel s celkem logickou odpovědí. „Někoho určitě pošlou.“

„Jedná se o celkem složité kouzlo.“ Vstala Starková a začala něco malovat na tabuli. Všichni koukali na značky a symboly, které psala. Zaklínači si vyměnili vážný pohled a pak se podívali na mě a na Lindu. Claudie čekala, až Linda dopíše na tabuli poslední symboly. I ona se pak na mě podívala.

„Absolutně nechápu, co to na té tabuli je.“ Všichni tři se na sebe pobaveně podívali. „Omlouvám se, jsem magií nepolíbena.“ Připomněla jsem jim.

„Zasítování oblasti.“ Lindě se zřejmě v hlavě zrodilo ještě něco jiného.

„Upravíme trochu kouzlo a mělo by se to povést.“

„Ale, jestli se to nepovede, tak se Nyxová nebude účastnit dalších čarodějnických pokusů.“ Věnoval mi přísný pohled zaklínač.

„Ještě jsme nic nezkusili.“ Zarazila jsem ho.

„Starková, jak nebezpečná je magie?“ Podíval se Matt na mladou čarodějkou.

„Vše si vybere svou daň. Může se stát, že to bude jen energické vyčerpání, ale taky to může vzít životní sílu a způsobit něco vážného fyzickému tělu.“ Matt právě slyšel to, v čem se potřeboval ujistit. Měl tušení, že to může být nebezpečné a Linda mu to právě potvrdila.

Uplynuly dva dny, než Linda s Richardovou pomocí shromáždila dostatek čarodějnic.

Vrátili jsme se na místo činu, kde jsme zkusili první světelné kouzlo. Každý znal svou úlohu.

Čarodějnice vytvořila kruh. Jediným krokem dovnitř mě přivítal silný příval magie. Ošila jsem se, jak mě magie prostupovala do těla. Seděla jsem uvnitř kruhu. Hlas čarodějky mi připadal čím dál vzdálenější. Viděla jsem, jak ode mě vystřelila slabá světélkující vlákna všemi různými směry.

„Běž!“ Ozval se zase hlas té mlhavé dívky, kterou jsem spatřila minule. Za chvíli jsem jí viděla zcela jasně.

„Kdo jsi?“ Podívala jsem se na své sedící tělo, které vypadalo jak v hluboké meditaci.

„Jsem strážce, kterého jsi vyvolala.“ Odpověděla dívka s dlouhými zlatavými

loknami. „Neztrácej čas, jsi v nebezpečných vodách a má síla není tak mocná, abych tě mohla chránit před vším.“

„Až se vrátím, zase zmizíš.“ Poklepala jsem si netrpělivě prstem do tváře.

„Jsem tu, dokud mě neodvoláš, jen mě ve fyzickém světě nevidíš.“ Pohládila mě přátelsky po paži. „A teď jdi.“ Zvedla hlavu ke stropu a začala šeptat. Zasáhla mě další energická vlna. Bylo na čase vyrazit. Má obrovská puma ze světla vyrazila. Zavěťřila jsem. Moje nehmotné tělo na čtyřech nohách vyrazilo vpřed. Po celém městě bylo několik magických poplašných zařízení, aby Claudie věděla, kde se příšera pohybuje. Dvě čarodějky v týmu dělaly pro Radu. Moc daleko jsem nemusela, protože další obludné zjevení jsem našla ani ne kilometr od místa, kde Linda čarovala. Magický kruh se pomalu začal stahovat kolem nás. Cítila jsem sílu čarodějek, které podle všeho už nebyly daleko. Rozhodně jsem musela vydržet, dokud nebudou natolik blízko, aby mohly nestvůru chytit do světelné sítě.

Skočila jsem příšeře do cesty. Lesklé velké oči připomínající mouchu na protáhlé hlavě mě pozorně sledovaly. Blánovitá, slizká kůže se leskla jakýmsi slizem bez zápachu. Příšera se po mě začala ohánět dlouhými drápy. Pod slizkou vrstvou jsem poznala páteř a žebra. Přecházela jsem kolem ní po čtyřech světélkujících tlapách. Když jsem konečně zahlédla čarodějnici, trochu jsem si oddechla. Vypadalo to, že z kruhu se příšera jen tak nedostane. Dokud nebyla příšera uvězněná, dávala jsem pozor, aby nezaútočila na nějakou čarodějnici. Chtěla jsem se vrátit, ale nemohla jsem se dostat z magického kruhu čarodějek. Musela jsem počkat, až příšeru uvězní do klece. Stále jsem té obludě byla na blízku. Skákala z místa na místo, sekala a chrčela.

Mezi prvními, kdo se objevili, jsem viděla Ricca. Potom se objevila s několika dalšími lidmi Claudie. Holohlavý zaklínač se přihnul ke kruhu moc blízko. Neviditelná bariéra ho šlehlá po rameni. Zaklínač se oklepal, zřejmě takovou energii nečekal.

Klec byla připravena. Stačilo netvora jen zahnat dovnitř. O dva kroky nestvůra ucouvla, když jsem na ni dorážela. Klec se zavřela pod rukama čarodějek, které ji pro jistotu ještě zapečetili zaklínadlem. Chvíli jsem přecházela po kruhu, než bylo bezpečné ho zrušit. Když jsem si mohla bezpečně netvora prohlédnout, všimla jsem si, že má zakrnělá blanitá křídla. Rozběhla jsem se zpět k Lindě. Před domem právě zabrzdilo Freemanovo auto. Myšlenkou jsem se dostala do bytu jediným skokem.

„Stůj!“ Okřikl mě mužský hlas.

Do bytu právě vpadla rudovláska. Linda v rauši z bylin nevnímala svět kolem sebe. Rose se rozhlédla kolem.

„Tady je ta mrcha.“ Šeptla si spokojeně. „Je tady.“ Pohlédla do chodby. Stále

vztyčený magický kruh ji nepustil.

„Co se děje? Proč jsi mě zastavil?“ Ohlédla jsem se na otce Dona.

„Dokud se nevrátíš do těla, tvůj kruh držím já.“ Sdělila mi dívka. „Ochráním tě.“

„Zabijte čarodějnici. Musím se dostat přes kruh.“ Oslovila rudovláska dva démony.

„Zapálíme je obě.“ Ušklíbl se démon se šupinatýma ušima. Jeho oči připomínali hada.

„Tu blondýnu potřebujeme.“ Zavrčela na něj výhružně. Démon už začal vytahovat nůž, když se na chodbě objevil zaklínač. Neváhal ani chvíli a tasil zbraň. Rose se vypařila dřív, než se prostřílel ke dveřím.

„Musím do práce.“ Zazubil se anděl. Moje strážkyně se na mě podívala a kývla. Než jsem se stačila na cokoli zeptat, už byla pryč.

Hlava mi třeštila, jako bych se praštila. Pomalu jsem hýbala prsty. Uvnitř mě se všechno stahovalo a kroutilo. Přemýšlela jsem, jestli se vůbec zvednu.

„Napij se, bude ti líp.“ Horký hrnek se dotkl mých rtů. Slepě jsem hrnek přidržela. Louh z bylin byl hořký. Chuť by nespravil ani med nebo citron. S příšerným šklebem jsem do sebe nalila tekutinu. Po chvíli jsem ucítila příjemný uvolňující pocit.

„Připadám si jako sjetá.“ Ležela jsem se zavřenýma očima. Svět kolem mě se točil, jako bych byla na kolotoči.

„No ještě nějakou dobu sjetá budeš.“ Uslyšela jsem Mattův pobavený hlas. Přehrávala jsem si těch pár minut, kdy jsem viděla Rose.

„Co to bylo za démony?“ Pomalu jsem otevřela oči, ale na stavu to moc nezměnilo.

„Jaké démony myslíš?“ Posadil se vedle mě, abych se o něj mohla opřít.

„Ty, které jsi zastřelil.“ Natáhla jsem k němu hlavu a položila ji na mužskou paži.

„Nenašel jsem u nich nic. Jediné, co u sebe měli, byly zbraně. Přijít o chvíli později, Linda by už nebyla mezi námi.“ Držel mě pevně ve své náruči.

„Udělali jsme někde chybu.“ Posadila jsem se vedle něj. Očima jsem zamžourala po místnosti. „Rose věděla, kde jsme. Někdo jí to musel prozradit.“

„Lehni si nebo ti bude zle.“ Napomenul mě.

„Nepřeháněj to s tou péčí.“ Otřela jsem se rukama o zem, abych se postavila. Linda pomalu nabírala zpět vědomí. „Příště musíme být připraveni.“

„Jestli nějaké příště bude, bude s vámi alespoň Woodová. Kdybych nepřišel, kdo ví, jak by to dnes dopadlo.“ Kývl zaklínač.

„Freemane, máte ten vývar?“ Kroutila se Starková na podlaze. Matt jí podal termosku s vlažným nápojem. „Takhle zle mi dlouho nebylo.“ Linda se pomalu škrábala na nohy.

„Už jsi někomu volal?“ Otočila jsem se ke dvěma ležícím mrtvolám, pod kterými se pomalu tvořila rudá kaluž.

„Ti už nikam neutečou.“ Mávl nad nimi zaklínač.

„Myslím, že už to rozchodím.“ Zatřásla jsem rukama a udělala pár kroků. „Jak je ti Lindo?“ Podepřela jsem čarodějnici, protože se trochu motala.

„Ještě mi dejte chvilku.“ Zhluboka se nadechla. Všimla jsem si, že má nad horním rtem malou kapičku krve.

„Matte, v tašce mám kapesníky.“ Freeman ještě jednou prohledal kapsy mrtvol.

„Tady.“ Podal mi zaklínač balíček.

„Teče ti krev.“ Potichu jsem vytáhla kapesníček a podala ho Lindě. „Odvezeme tě domů.“

Matt mezi tím volal Richardovi.

„Někdo zlomil pečeť na kleci?“ Zopakoval rozčileně Matt.

„Zavři dveře a jedeme na centrálu. Lindo, jak jsi na tom?“ Měla jsem pocit, jako by mě právě skropili studenou vodou.

„Dobrý. Jedu taky.“ Držela si ještě kapesník u nosu, ale už stála rovně.

Matt nasadil Rallye tempo po městě. V životě jsem s nikým tak rychle nejela. Chvilkami jsem zavírala oči, protože jsem svůj život měla opravdu ráda, i když byl opravdu chaotický.

Nestihl ani zaparkovat, prostě jsem vyletěla jako střela s průkazkou v ruce.

„Kde je Ricco?“ Zeptala jsem se muže na recepi.

„Vzadu.“ Odpověděl pohotově. Ruka mu vystřelila vpravo.

Běžela jsem po kluzké podlaze. Několikrát mi uklouzla noha, ale na to jsem nebrala ohledy.

Když jsem ho uviděla, všechno se ve mně zastavilo. Stál přede mnou jako stín.

Přízrak ve fyzickém světě vypadal o dost jinak. Jako světelná puma jsem příšeru vnímala zcela odlišně. Nenacházela jsem slova, když jsem spatřila Roberta. Upír se na mě podíval. Teď na rozhovor nebylo dost času. Čarodějky se snažily udržet netvora v přízemí, kde napadl nejméně pět lidí.

„Potřebuji, aby jste ho rozptýlili.“ Sdělila jsem přítomným. „Máte nůž? Budu jej potřebovat. Pokusím se na něj zaútočit zezadu.“

„Hej, Nyxová.“ Hodil po mě Richard lovecký nůž. „Zkusím ho zabavit.“

Holohlavý zaklínač začal něco recitovat. Znělo to jako nějaká říkanka. Kolem něj se zajiskřilo. Kouzlo, které právě vyvolal, nabíralo na síle.

„Pokuste se ji otočit, abych se k ní mohla přiblížit.“ Nechala jsem oba zaklínače projít kolem sebe. Když se úspěšně dostali kolem příšery, vyrazila jsem já. Byla jsem připravená do ní zabodnout kudlu tak hluboko, jak jen to půjde. Pařáty se rozmáchla a já jsem prolétla skleněnou stěnou. Měla mnohem silnější fyzickou strukturu, než jsem si myslela. Ohavné oči se podívaly na mě. Bylo jasné, že ani

jeden ze zaklínačů ji nezajímají. Jejím cílem jsem byla já. S nožem v ruce jsem rychle ucouvla před dalším útokem. Snažila jsem se vyhnout dalším střepům, které byly všude kolem mě. Viděla jsem ten malý černý orgán, který stále byl ve zrudě. Rukou jsem si kryla tvář, abych se dostala k příšeře ze strany. Ostré drápy přejeli nastavenou paži, která vykryla útok na tělo, jak se snažila stvůra z vrchu o seknutí do obličeje. Nůž se dostal přes sliz až k malému srdci. Nestvůra na chvíli znehybněla, jako by ztratila kontakt se svým mágem. Musela jsem toho momentu využít. Dvěma prsty jsem ve hmotě škusbla a malý kousek příšery vyrvala. Poslední bouchnutí malého srdce mi přineslo ostrou bolest, jak mi tupé drápy přejely po zádech. Zhroutila jsem se zpět do střepů, protože se monstrum přesunulo na tohle místo, když se před několika málo vteřinami ke mně pomalu plazilo. Šok mi zatemnil mysl.

Ležela jsem v ordinaci v přízemí. Robert mi vytahoval střep zabodnutý do zad. Horní škrábanec se táhl od lopatky přes paži, dolní byl přes celý bok. Několikrát jsem na něj tiše mrkla, jako bych nevěřila tomu, že právě sedí vedle mě. Měl na sobě oblíbenou kostkovanou košili a voněl dřevitým kořeněným parfémem.

„Přestaň se vrtět.“ Zamračil se.

„Je to jen škrábanec. To se za pár dní ztratí.“ Řekla jsem zlehka. Nebylo to zase tak hrozné, jak to zprvu vypadalo.

„Máš tu střep. Vyndám to.“ Vzal si pinzetu. „Bez šití se to neobejde.“

„Co s tebou mám dělat.“ Stáhla jsem si celé triko. Oblečení jsem odhodila na židli. Chladné upíří prsty přejely po čerstvé jizvě na žebrech.

„Nevěděl jsem, že tu stále ještě jsi.“ Cítila jsem lehkou nervozitu v jeho hlase.

„Jinak bys nepřišel?“ Kousla jsem se do rtu. „Co bylo, bylo. Je to pryč a nebudeme se k tomu vracet.“

„Mrzí mě to. Myslel jsem, že to za pár měsíců zvládnou, ale trvá to mnohem déle, než jsem čekal.“ Cítila jsem v jeho hlase hořkost.

„I mě to mrzí. Zůstaňme přáteli.“ Cítila jsem lítost nad tím, co se stalo.

„Kdykoliv tu pro tebe budu a ty to víš.“ Trochu jsem se pousmála.

„Přijímám, to zní dobře.“ Vzal si do ruky jehlu a věnoval se díře po střepu a dalších místech, kde mě poranily střepy.

„Proč jsi sem vůbec přijel?“ Hleděla jsem před sebe na prázdnou zeď.

„Dal jsem se na dráhu vědce, jako doktor jsem skončil. Nemůžu čekat, až někomu prokousnu krk. Sice se dokážu celkem ovládat, ale občas to ovládne mě.“ Nasadil mnohem klidnější výraz. Jeho hlas už nezněl tak nervózně.

„Ty víš, proč jsem tady. Že?“ Pokračovala jsem v rozhovoru.

„Vím jen tu část o proměně. Vzhledem k nárůstu jizev na tvém těle mi zřejmě něco uniklo.“ Popíchl mě tmavovlasý upír pohledem.

„Viděl jsi s čím tady válčíme. Tyhle obludy zabije jen magie ze světla.“

Nezdržovala jsem se složitým vysvětlováním.

„Vím o tvé genetice dost, takže tomu rozumím.“ Zalepil mi sešitou díru po střepu. Ve dveřích se objevil Matt. „Pořádně si odpočiň. Budu na telefonu.“ Podali jsme si přátelsky ruku.

„Mám hlad jako vlk, ale musím si dojít do skříňky pro triko.“ Ukázala jsem na rozsápané tričko, které mohlo jít leda tak do koše.

„To rád slyším Nyxová.“ Zvedl se mu jeden koutek jako náznak úsměvu. Za chvíli budovu zaplnili uklízeči i agenti.

„Nechceš jet domů? Jsi úplně mimo.“ Prohlédl si mě pečlivě zaklínač.

„Ty jsi věděl, že je tady Robert?“ Zabořila jsem svůj zadek do sedačky.

„O tohle se nestarám.“ Položil mi ruku na stehno. Podřimovala jsem, dokud auto nezastavilo.

Byla jsem z toho nečekaného setkání trochu rozladěná. „Už mě celkem hlad přešel.“ Práskla jsem dveřmi.

„Až budeš mít hlad, udělám těstoviny.“ Vytáhl láhev a nalil mi pořádného panáka, potom nalil sobě. „Na co si připijeme?“

„Aby to bylo za námi. Dochází mi síly. Úplně jsem zapomněla na Lindu.“ Vyvalila jsem oči.

„Linda je doma a spí. Zůstal u ní Ricco.“ Odpověděl mi Matt. „Co ty a Robert?“

„Řekla jsem mu, že co bylo, bylo. Ještě s některými změnami nesrovnal. Víš, nejvíc ze všeho mě štve, že jsem ho možná mohla zachránit. Mohla jsem něco udělat.“

„A napadlo tě taky, že jsi mohla být třeba mrtvá, kdybys udělala ještě něco víc?“ Zalomcoval se mnou Matt. V ten moment jsem v jeho očích viděla zlost a soucit. Vzal mou tvář do dlaní a políbil mě.

Celé tělo se mi třásl a on mě celou dobu držel, dokud ta beznaděj neustoupila a já se schoulila do bezpečí jeho silných paží. Věděl, co je pod tou mou tvrdou skořápkou. Mohla jsem před ním zuřit, brečet, křičet, vztekat se. V poslední době mě objímal často. Stál vedle mě a tišil moje emoce.

„Jsem unavená.“ Špitla jsem tiše. Došla bych do postele sama, ale Matt mě objal, chytil mě za zadek a donesl do postele.

„Budu tady s tebou.“ Posadil mě na postel.

Probudila jsem se v prázdné posteli. Prošla jsem celý byt, ale zaklínač zmizel. Zmizela i jeho zbraň a průkaz.

Vzala jsem si náhradní klíče a šla na chvíli na čerstvý vzduch.

Cítila jsem Roberta, byl tak blizoučko. Jen jsem ho neviděla.

„Vím, že mě slyšíš. Tak vylez ven.“ Stíny se pohnuly. Robert vypadal jako vždy dokonale. Jeho tvář vypadala přísně a tvrdě. Takový nebýval, když jsme se poznali. Všechno se ve mně svíjelo při pohledu na něj. Úzkost, beznaděj, smutek

a vztek. I on byl smutný. Natáhl ke mně ruku.

„Mám odejít?“ Zatvářil se trochu nejistě.

„Ne, jsem ráda, že jsi tu. Jen se musím přizpůsobit tomu tempu, jak rychle se věci mění.“ Chtělo se mi brečet hned, jak jsem ho viděla, ale zatím jsem se ovládala.

„Taky s tím mám problémy.“ Lehce se usmál. „Matt je super. Dá na tebe pozor, když nebudu nablízku.“

„Promiň mi.“ Utřela jsem slzu.

„Měl jsem tě poslechnout. Nemáš se za co omlouvat.“ Políbil mě lehce na tvář a zmizel.

„Co tu děláš?“ Podával se nechápavě Matt kolem do temné ulice.

„Potřebovala jsem na vzduch.“ Zatřásla jsem se. Zaklínač si uvědomil, co se stalo, aniž by se ptal.

„Mluvil jsem s ním.“ Vzdychl Matt. „Jsi jako led.“ Chytil mě lehce za paži. Uvědomila jsem si, že je opravdu celkem chladná noc. Jenže jsem byla myšlenkami stále někde jinde.

„Kde jsi byl?“ Vykročila jsem ke dveřím.

„Volal mi Ricco, abych se stavil v laboratoři.“ Zaklínač mi otevřel vchodové dveře a tiše jsme vyšli do bytu.

„Na co jste přišli?“ Zeptala jsem se.

„Zapomeň na práci.“ Přitáhl mě k sobě a posadil mě na stůl. „Máš za sebou náročný den.“

Natáhla jsem krk, když jeho rty dotkly mojí kůže.

„Opatrně.“ Přibrzdila jsem ho, když se jeho prsty přesunuly z mých boků na záda. Lehce se dostal pod mé tričko a začal mě svlékat.

„Bolí to?“ Položil mi hlavu na rameno.

„Celkem to jde.“ Celé poškrábané předloktí jsem měla obvázané. Dlaň jsem položila Mattovi na krk a prohrábla mu vlasy. Začínala jsem být na něm závislá.

„Můžeme jít spát?“

„Jen ti najdu něco na spaní.“ Došla jsem mezi tím do postele, než přišel s jedním ze svých triček. S rozverným úsměvem mi pomohl sundat džíny.

„Tohle není vtipný.“ Začala jsem se smát i já.

„Přivádí mě to na velmi nemravné myšlenky.“ Začal se svlékat taky.

„Víš, že v tomhle stavu mě jen tak přivázat k posteli nemůžeš.“ Ušklíbala jsem se na něj.

„Mohl bych, ale nechci.“ Natáhl si čisté triko, pozhasínal v místnosti, zalehl vedle mě a pořádně mě zavrtil pod deku.

Přejela jsem prsty po mužských žebrech a chytila ho za triko. Pomalu jsem se přesunula na jeho svalnaté tělo. Chytil mě lehce za boky.

„Tohle je útok ze zálohy?“ Přesunul svou ruku pod triko a pomalu se prsty přibližoval k mému poprsí.

„Jen jsem se chtěla kouknout jestli spíš.“ Seděla jsem obkročmo v jeho bocích. I on se posadil. Tričko, které jsem si před pár minutami oblékla mi opatrně sundal. Chytil mě za prsa a začal mě líbat na krk. Během chvilky už jsem ležela pod ním. Dlaně jsem měla kolem jeho krku. Matt mě zasypával polibky.

„Tohle je provokace. Chci tě mít spoutanou a líbat tě až do svítání.“ Chytil mě opatrně za zápěstí. „Žádné další hry. Jen já a ty.“ Na odpověď nečekal. Prostě se zvedl, přehodil mě opatrně přes rameno a odnesl mě do černé povlečené postele.

„Budeš na mě hodný, jinak to je naposledy, co si mě přivážeš k posteli.“ Varovala jsem ho.

Připoutal mi ruce k posteli a místo odpovědi mi věnoval opravdu vášnivý polibek.

„Slibuji.“ Pohládl mě po téměř nahém těle. Do rukou si kápl olej a pomalu mi ho vtíral do kůže. Při čemž se do mě vpíjel svými dlouhými polibky. Vůně oleje mě dráždila, ale Matt nikam nespěchal. Pomalu se přesouval níž, líbal mi podbříšek, což mě trochu lechtalo. Pomalu ze mě stáhl prádlo a začal mě lehce líbat na nohách, až skončil u třísla. Rozkoš ve mně pomalu narůstala s každým jeho polibkem. Chytil mě za boky a pomalu se přísál, potom mě pomalu dráždil jazykem. Nedalo se to dlouho vydržet. Zabořil do mě prsty a začal mě přivádět k vrcholu. Vzpínala jsem se, protože jsem si chtěla pomoci k urychlení přicházejícího orgasmu. Myslela jsem, že to trvá celou věčnost, ale když jsem ucítila trochu gelu a pak kolíček, který mě přiváděl k šílenství, netrvalo to už dlouho.

„Uvolni se a dýchej. Za chvíli to přijde samo.“ Dráždil mě prsty. Cítila jsem nával horka. Několikrát mě jemně kousl a já povolila. Matt v ten okamžik vnikl do mě a začal přirážet. Držel mě pevně za boky a pomalu zasouval svou mužskou chloubu. Vyměnili jsme si roztoužené pohledy. Odepnul mi řetězy z pout a lehce mě přitáhl k sobě. Chytil mě za zadek a několikrát přirazil, než vyvrcholil.

Položila jsem si hlavu na jeho rameno. Tiskli jsme k sobě svá zpocená těla.

„Ty jsi můj největší hřích.“ Vtiskl mi pusku do vlasů.

„Trochu jsem se zapotila.“ Vzhledla jsem k němu. Matt se rozesmál.

„Já taky, ale můžeš si za to sama.“ Štípl mě do holé hýždě. „Proletíme sprchou a jdeme spát.“

Přišlo mi, že si tu noc pěkně vychutnával.

„Dobré ráno Richarde.“ Přinesla jsem holohlavému zaklínači kávu v papírovém kelímku.

„Ten včerejšek se moc nevyvedl.“ Zhluboka se nadechl Ricco.

„Ani v nejmenším mě nenapadlo, že se to takhle zvrtné.“ Zacvakala jsem zuby.
„V tom bytě, kde jsme byly s Lindou se objevila Rose. Víte o ní něco nebo to mám nějak zkráceně vysvětlit?“

„Dostal jsem všechny složky s informacemi, které jste nasbírali.“ Zatřáskl prstem do stolu. „To s Robertem mě mrzí. Pokud by Vám vadilo se s ním stýkat, nějak bych to vyřešil.“ Nabídl mi.

„Trochu jsem byla zaskočena, když jsem ho včera viděla. Ale máme spolu dobré vztahy, takže není třeba se tím dál zabývat.“ Kývla jsem nesouhlasně hlavou.

„Vezměte si volno a až Woodová vše sepíše, pošlu to po Freemanovi.“ Navrhl mi zaklínač.

„Ricco, já něco vydržím.“ Mrkla jsem na něj.

Vyrazila jsem do přízemí, kde se předešlý večer bojovalo s příšerou. Procházela jsem si místo, kde jsem ji zabila. Na zemi zůstaly jen načernalé čmouhy. Nic, co by se dalo použít.

„Jak ti je?“ Uslyšela jsem klapot podpatků.

„Už jsem zažila i lepší chvílky.“ Otočila jsem se ke Claudii. „Přišli jste na něco?“

„Našli jsme tu údržbáře, který zlomil pečeť. Nakonec se z toho údržbáře vyklubal mág.“ Sdělila mi kolegyně.

„A řekl něco, co by nás někam posunulo?“ Podívala jsem se znovu na tu spoušť, které tu zůstala po střetu s obludou.

„Našli jsme u něj univerzální kouzlo na zlomení jakékoliv pečeti. Musel ho někde získat, ale těžko vystopujeme toho, kdo to vytvořil. Mladík jen řekl, že mu nějaká démonka nabídla balík peněz a dala mu kartu do centrály.“ Pokračovala Claudie.

„Neměl ani tušení, co dělá. Dnešní mládež si myslí, že je svět jen penězích. Nejspíš ani nevěděl, co to je za kouzlo. Vše, co děláme jako tým se hned dostane na druhou stranu.“ O posledních akcích vědělo dost lidí, ale kdo mohl vědět, kde s Lindou jsme?

Začínala jsem být s rozumem v koncích. Vyšla jsem na ulici a zapálila si po dlouhé době cigaretu. Burn a Black byli jediní, kteří měli přístup ke všem informacím, protože byli v týmu, i když většinou teď brali noční směny. Ricco si je oba vzal dočasně pod sebe. Linda by určitě neriskovala vlastní život a Claudie spolupracovala s Radou.

Matt mě miloval a především jsem s ním byla téměř pořád. Nechtěla jsem připustit, že by to mohl být on a hrát na obě strany. Po další vykouřené cigaretě jsem se vrátila k Burnovi a Blackovi. Stále mi to vrtalo hlavou. Možná jsem tady prostě někomu byla jen trnem v patě a jiný důvod nebyl. Možná jsem hledala mnohem víc, než bylo nutné?

Kapitola 7.

„Dnes je opravdu horko.“ Vyšla za mnou Claudie. „Děje se něco?“

„Já nevím. Stále přemýšlím nad tím, kdo může donášet. Nechci nikoho obviňovat bez pádného důkazu.“ Hodila jsem nedopalek do koše.

„Pomohlo by ti, kdyby tu byl někdo z vaší party?“ Když tohle řekla, okamžitě jsem zbystrila.

„To je velice dobrý nápad. Hodila by se mi Diana, jenže proti těmhle stvůrám je mi jakákoliv pomoc celkem k ničemu. Nechme to být.“ Mávla jsem nad tím rukou. „Vezmu si noční směnu. Stejně v noci nespím. Potřebuji si trochu pročistit hlavu.“

Oznámila jsem Richardovi, že bych chtěla zůstat na noční směně. Zaklínač si mě přeměřil pohledem, ale bez námitek souhlasil.

„Zajdeme někam na oběd.“ Vrazil ke mně do kanceláře Matt.

„To je dobrý nápad. Beru si noční směnu.“ Vstala jsem od stolu.

„Máš k tomu nějaký důvod?“ Podezřívavě se na mě podíval světlovlasý zaklínač.

„Potřebuji trochu přemýšlet. Stále nechápu, jak nás Rose našla tak rychle? Mám snad na sobě GPS?“ Už jsem z toho začínala být trochu pod parou. „Chci složku Burna a Blacka.“

„A budeš si je pročítat celou noc.“ Dodal trochu nesouhlasně.

„Nevím. Možná. Třeba na něco přijdu.“ Vydali jsme se k výtahu.

„Přinesu ti před koncem směny něco k jídlu. Nechci, aby ses cerala pizzou.“

Počkal, až se dveře výtahu zavřou.

Najedli jsme se v malé restauraci ve vedlejší ulici. Všude byl klid, až mi to přišlo podezřelé. V posledních několika týdnech jsem byla skoro stále v pozoru.

Freeman mě chvíli pozoroval.

„Teď mi došlo, že bys ráno zůstala sama v bytě.“ Zvedl lehce obočí.

„A je v tom problém?“ Nechácala jsem, kam tím míří.

„Není to bezpečné vzhledem k tomu, co se stalo před pár hodinami.“ Upozornil mě opatrně.

„Můžu se zeptat Claudie, jestli u ní mohu přespat nebo Lindy.“ Napadlo mě, že jedna s kolegyň by mi v takové situaci poskytla místo k přespaní.

„Zeptám se Richarda, jestli má typ na nějaké bezpečné místo.“ Zvedli jsme se od stolu a vraceli se zpět k práci.

„Víš co? Nebudete to řešit. Nějak to zvládnou.“ Ukončila jsem debatu.

„Vzhledem k tomu, že se nechci s tebou hádat, o tom teď diskutovat nebudeme. Popřípadě budeš spát u mě v kanclu.“ Dal mi ruku kolem pasu a došel se mnou k výtahu v přízemí.

„Dobře. Tak budu spát u tebe v kanclu.“ Pokrčila jsem rameny.

Než Freeman odešel, přinesl mi spoustu ovoce. Chvilku jsem měla pocit, že

nejsem ve své kanceláři, ale v nemocnici. Hodně vitamínů pro zdraví a brzké zotavení, pomyslela jsem si.

„Tady je Black a Burn.“ Položil na stůl dvě nepopsané složky.

„Děkuji, dobře se vyspi.“ Usmála jsem se na něj. Očividně mu to nestačilo a došel si pro pusu.

„Bud' opatrná.“ Podíval se mi do očí.

„Neboj se.“ Pohládila jsem ho po čerstvě oholené tváři.

Ještě chvílku jsem ho pozorovala, jak si ve své kanceláři uklízí věci a pak odešel. Vzala jsem telefon a zavolala Willovi. Dlouho jsem s ním nebyla v kontaktu, ale potřebovala jsem někoho zvenčí, kdo by mi sehnal informace.

Mladý vlkodlak začal hovor běžnou zdvořilostní konverzací, než jsme přešli k tématu, kvůli kterému jsem mu zavolala.

William kromě jiného pomáhal vyšetřovat případy, které se jakkoliv spojovaly s vlkodlaky nebo jinými bytostmi. Na kousek papíru jsem si napsala instrukce, podle kterých jsem měla zprávu poslat, aby obsah nikdo jiný nerozluštil.

Upozornil mě, abych si získané informace nečetla v práci, ale pokud možno někde v kavárně nebo použila jednorázovou datovou kartu. Byla jsem opravdu ráda, že mám kolem sebe takové schopné lidi.

Slunce pomalu zapadalo a na obloze se honilo pár mraků. Sedla jsem si do křesla a dala se do čtení. Čas ubíhal, ale já jsem nenašla nic zajímavého. Blackova matka byla čarodějnice a otec Burna byl démon. Nikam to nevedlo. Potom jsem se začetla do složky Burna, kde jsem našla informaci, že má dvojče. V hlavě mi začalo šrotovat, jestli tu náhodou není druhý Burn.

„Co děláš?“ Otevřel Robert potichu dveře.

„Něco hledám. Pořád mi do sebe nezapadají události posledních dnů.“

Začmárala jsem si do papírů poznámku.

„Vyrušil jsem tě?“ Mrknul po prázdné místnosti.

„Ne, vůbec ne.“ Ukázala jsem mu na druhé prázdné křeslo.

„Kdyby se ti špatně spalo.“ Položil přede mě malou krabičku pilulek. „Jak ti je?“

„Trochu to svědí, ale jinak to zvládám.“ Prohrábla jsem si vlasy.

„Vypadáš úplně jinak. Kde jsou barevné vlasy a kostkované košile?“ Uvelebil se upír v křesle.

„Nutná změna.“ Zamrkala jsem. „Ty mě poznáš kdekoliv.“

„To je fakt.“ Zasmál se Robert. „Myslel jsem, že tu je bezpečněji, ale jak je vidět, dost jsem se mýlil.“

„Začnu si to čárkovat, abych věděla, kolikrát jsem málem byla mrtvá.“ Žertovala jsem. „Nechci ty prášky. Když budu mít noční můru, je lepší se včas vzbudit.“

Vzala jsem krabičku do ruky a zahrkala s ní. Bylo tam pilulek snad na dva měsíce.

„Dobře. Dostaneš fošnou po hlavě a bude to.“ Díval se na mě dost vážně, ale nakonec se zase usmál.

„To je od tebe velmi milé.“ Hodila jsem mu krabičku a on ji bleskurychle chytil.

„Už aby to skončilo.“

„Snad ti to tu rychle uteče. Do svítání se možná ještě uvidíme.“ Položil na stůl poskládanou malou růži z papíru než odešel.

Chvilku jsem si růžičku prohlížela, pak jsem si všimla propité kaňky na papíru. Opatrně jsem rozložila květ.

„Třetí patro, vařím čokoládu?“ Přečetla jsem si vzkaz.

Chvíli jsem si ještě četla ve spisech, ale pak jsem se zvedla a vydala se do třetího patra.

„Už jsem si myslel, že nepříjdeš.“ Řekl tišším hlasem.

„Něco se děje?“ Podívala jsem se na prázdné místnosti kolem.

„Nikomu nevěř.“ Podal mi hrnek s čokoládou. „Něco mi tu smrdí.“

„Dneska jsem se dívala na Burna a Blacka. Burn má jednovaječné dvojče.

Potřebovala bych o něm nějaké informace, tak jsem zavolala Willovi.“

Prozradila jsem napjatému upírovi.

„Kdybych věděl, co se ti tady všechno stane.“ Přitiskl mě opatrně k sobě.

„Žádné lítostivé řeči, ano?“ Ušklíbla jsem se.

„Freeman a Ricco dostali ze shora nařízeno, aby dbali na tvou bezpečnost. Vím, že mi do toho nic není, ale vy spolu spíte.“ Jemně přimhouřil oči.

„Bylo by opravdu hloupé ti lhát, když cítíš naše pachy.“ Napila jsem se čokolády.

„A je to fér, když tě miluje a ty jeho ne?“ Při téhle větě jsem vytřeštila oči.

„Ty nemáš do toho co mluvit! Bylo fér se jen tak vypařit? Bylo fér táhnout se za mnou jako stín?“ Vypěnila jsem.

„Máš pravdu. Promiň!“ Odstoupil ode mě o pár kroků.

„Není to fér, ale je to jediný člověk, kterému tady opravdu věřím.“ Dodala jsem.

„Radši půjdu. Zbytečně se hádáme.“ Odložila jsem prázdný hrnek na stůl.

Kolem druhé ráno mě přepadla únava. Na chvilku jsem usnula schoulené v křesle. Na stole svítila jsem malá lampa.

Probudil mě hovor od Willa. Musel u počítače prosedět snad celou noc. Poslal mi zprávou několik kódů, které mi měli otevřít zaslané soubory. Jen jsem potřebovala koupit kartu.

K ránu se přišel podívat Ricco. Dvě složky na stole neunikly jeho pohledu.

Ukázal prstem, abych zůstala potichu a ukázal na složku. Kývla jsem, aby mohl do složky nahlédnout. Výrazy ve tváři se mu několikrát změnily.

„Jste nejlepší.“ Šeptl a vycouval z mé kanceláře. Nevěděla jsem, co se mu honilo hlavou, ale něco to určitě bylo.

„Richard mi volal, abych tě odvezl.“ Matt vypadal rozespale.

„Co, proč?“ Nechácala jsem.

„Jestli se ti prý něco stane, udělá mi díru do hlavy.“ Ušklíbl se.

„Tak raději zmizíme.“ Sebrala jsem svoje věci a vyrazili jsme k výtahu. Cestou do bytu jsem málem usnula. Matt se rozesmál, když zastavil v ulici a já otevřela oči.

„Já nespím, jen přemýšlím, že?“ Dodal pobaveně.

„Přesně tak.“ Podrbala jsem se na čele.

Stačilo pár vteřin v posteli a byla jsem tuhá jak mrtvola. Probudil mě padající déšť. Kapky hlasitě dopadaly na parapet, kde se rozprskly.

Dala jsem natáhla k Freemanovi. Věděla jsem, že leží kousek ode mě. Položila jsem mu dlaň na bok a chytila ho za poutko na opasek. Jeho oblíbené potrhané džíny, vypadal v nich dokonale. Když byl takhle oblečený, vypadal trochu rebelsky. Většina jeho triček byla tmavě modrá s nějakým obrázkem, i teď měl modré triko s potiskem kresleného komického žraloka.

„Co máme k snídani?“ Zaklonila jsem hlavu a zamžourala jsem k němu.

„Ovocný čaj s koblíhami.“ Políbil mě na čelo.

„Koblíhy jsem neměla opravdu dlouho.“ Zamyslela jsem se.

„A chceš snídani do postele?“ Lehce zavrčel. Pokoušel se se mnou laškovat.

„Zní to lákavě, ale copak bys chtěl za takovouhle službičku?“ Odpověděla jsem mu.

„To bych si musel rozmyslet, než bych tu snídani donesl.“ Lehce se kousl do rtu.

„Myslím, že válet se celý den není zrovna na místě.“ Přetočila jsem se na břicho a pomalu se sunula ke kraji postele.

Matt raději mlčel a přesunul se do kuchyně. Společně jsme jedli čokoládové koblíhy a popíjeli v klidu čaj.

„Dám si sprchu, než dojíš.“ Vlepil mi pusku na tvář. Podívala jsem se na dno hrnku, do kterého spadla moucha. Za celou dobu jsem si nevšimla žádného hmyzu.

Na dně hrnu ve zbytku čaje se pomalu topila moucha. Otáčela jsem hlavou sem a tam. Moucha se plácala. Snažila se přežít, ale marné pokusy nikam nevedly. Začala jsem se zaobírat myšlenkou, jak té mouše asi může být. Nehodlala jsem jí pomoci. Mě taky častokrát nikdo nepomohl.

„Otázka života a smrti.“ Ozvalo se za mnou. Neotočila jsem se, protože jsem věděla, komu ten hlas patří.

„Stále si připadám, že mi něco uniká. Možná právě ten život.“ Znovu jsem se podívala na tu mouchu.

„Neumíráš. Nezapývej se tím, čím nemusíš.“ Sedl si vedle mě Donův otec.

„Čím jsem tak důležitá nebo spíš nedůležitá? Kam tohle všechno vede?“

Podívala jsem se do mužské tváře anděla.

„Nejsem vědma. Nedokážu ti odpovědět na něco, co sám nevím.“ Založil si ruce na hrudi.

„Cožpak nekráčím na hranicích? Bojím se vlastní nevědomosti. Nevím, kam kráčím.“ Odložila jsem hrnek dostatečně daleko, abych nemusela pozorovat tonoucí mouchu.

„Něco uvnitř tebe tě vede přeci vpřed. Zkus to najít. Jsi silná, sama Bohyně nad tebou má ochrannou ruku. Tvůj čas ještě nepřišel. Teď se vrat' zpět.“ Lehce mě plácl po rameni.

Bylo na čase najít opravdu tu osobu, kterou jsem nebo bych měla být. Dát se dohromady, nekňourat a jít vpřed. Každý, koho jsem v posledních měsících potkala mi nějakým způsobem změnil život. Chvíli jsem se ještě brouzdala v nevyslovených myšlenkách.

Místností se linula vůně pánského parfému. Probudilo to ve mně dravost. Otočila jsem se směrem ke koupelně, ze které právě vycházel Freeman.

„Možná jsem měla jít do té sprchy s tebou.“ Zakřenila jsem se.

„A co takhle nejdřív někam vyrazit?“ Začal se zaklínač oblékat.

„Ale venku prší.“ Argumentovala jsem.

„Doufám, že ráda nakupuješ. Potřebuješ si vyčistit hlavu a být zase na chvíli normálním člověkem.“ Trochu mě udivilo, že chtěl jít se mnou nakupovat.

„Potřebuji koupit jednorázovou katovou kartu do telefonu. Je to bezva nápad.“ Souhlasila jsem možná až s přehnaným nadšením.

Bylo to parádní odpoledne. Nikam jsme nespěchali, seděli jsme v kavárně, potom jsme si prošli obchody a nakonec jsme si dali zastávku u rychlého občerstvení. Bylo to zábavné odpoledne. Tohle jsem s Robertem nezažila. Než jsme měli nějakou možnost být spolu, tak jsem ho málem zabila.

„Takhle jsem se nesmála hodně dlouho.“ Řekla jsem mu, když jsme se vrátili domů.

„Ty retro brýle byly opravdu super. Měla sis je koupit. Mohl bych se smát mnohem častěji.“ Odložil několik tašek na podlahu. „Jen mě mrzí, že se ti ta krajková košilka nelíbila.“

„Vždyť měla příšernou barvu. Svítivě růžová, no to opravdu ne.“ Zakroutila jsem hlavou.

„Mě se taky nelíbila, ale hrozně se mi líbilo, jak ses na mě v tom obchodě podívala.“ Utahoval si ze mě.

„Za to by sis zasloužil pár facek.“ Šťouchla jsem ho prstem do žeber. Sjela jsem ho pomalým pohledem od hlavy až k patě. Tohle vážně bylo rychlý, protože jsem ho přitáhla za triko a nasála jeho vůni. K mému překvapení, se nebránil. Dostrkala jsem ho až k posteli, kde se mi naprosto vzdal.

„Dneska jsi můj.“ Srazila jsem ho mezi polštáře. Byla jsem jako dravec, co se právě vrhnul na svou kořist. Nenechal se dvakrát pobízet. Během několika minut už jsem ho lehce kousala do krku a do uší. Matt ze mě stahoval oblečení a se zájmem mě chvilkami sledoval.

„To, co děláš, mě neskutečně dráždí.“ Třela jsem se svým tělem o to jeho, pomalu jsem mu rozepínala kalhoty a prsty ho šimrala na břichu. Občas jsem prstem zajela o kousek níž. I když byl vzrušený, dokonale se ovládal. Stáhl mě k sobě. Nezatěžoval se knoflíky. Stejně jsem měla kalhoty v pase volné. Převzal situaci do svých rukou a kousl mě do holé hýždě, když mi stahoval kalhoty.

„Tohle se asi opravdu vymklo kontrole.“ Chytil mě za boky a spojil se se mnou zezadu. Cítila jsem, že si kalhoty pouze stáhl do půlky stehem. Bylo to divoký. „Do háje s kalhotami.“ Dal si chvilku pauzu, aby se zbavil oblečení. Seděl vedle mě zcela nahý a vydechl si. Poprvé jsem rukou zajela až k jeho mužství. Opravdu se neměl za co stydět. Využila jsem chvilky a obkročmo si na něj sedla. Opatrně jsem Matta zase zatlačila na postel a vzala si zpět otěže. Pomalu jsem ho přiváděla k vrcholu, jak jsem se lehce pohybovala s jeho chloubou v sobě. Jeho úd byl tvrdý, ucítila jsem lehké tepání, což mi prozradilo, že se blíží k vrcholu. Chytil mě za zadek a párkrát silně přirazil.

„Za tohle bych ti měl dát na prdel.“ Pomalu dýchal, ale stále mě na sobě držel.

„Nemůžeš říct, že se ti to nelíbilo.“ Zamrkala jsem na něj.

„Jsi pěkná mrcha, takhle mě sprostě zneužít.“ Přitáhl mě k sobě a políbil mě.

„To dělá ta tvoje vůně!“ Kousla jsem ho provokativně.

„Moje malá tetovaná bohyně.“ Pohládl mě po zádech. Prstem narazil na několik náplastí.

„Strhni to.“ Řekla jsem mu.

„Mohl bych to vzít se stehem. Když tak ti to sundám ve sprše.“ Políbil mě ještě jednou.

Už jsem si začínala zvykat, že se mé tělo začínalo plnit jizvami. Matt si všiml mého výrazu, jak se prohlížím a dívám se na další zranění, která mi budou jednou hyzdit tělo.

„Jsi krásná. Každá jizva jen dokazuje, jak silná a odvážná jsi.“ Ukázal na svoji jizvu na rameni.

„Měla bych požádat Lindu, aby mě naučila víc používat magii.“ Natáhla jsem si triko a šla si lehnout.

Nespala jsem, jen jsem ležela a přemýšlela. Mohla jsem nejdřív zkusit nějaké byliny, které by mi otevřely mysl a pak teprve jít za Lindou. Hlavně jsem něco už zkusit musela, protože jsem se stala terčem. Bylo jasné, že dřív nebo později se zase někdo objeví a pokusí se mě odstranit.

Ricco se věnoval ťukání do klávesnice, ale byl sám. To se mi hodilo.

„Neruším?“ Ťukla jsem na dveře.

„Ne, jen pojďte dál.“ Pozval mě do své provizorní pracovny, která za normálních okolností sloužila jako školící místnost.

„Chtěla jsem se zeptat, jestli taky tak dobře rozumíte bylinám jako Freeman? Je to pro mě velká neznámá a tak jsem se chtěla zeptat, jestli by jste mi mohl něco doporučit.“ Richard na mě chvíli zkoumavě koukal.

„Jednu bych měl na půjčení. Teda spíš, už ji nepotřebuji vůbec. Je to obyčejná kniha. Mám v ní jen poznámky.“ Vytáhl z brašny malou knihu o velikosti malého, za to silného notesu.

„Jen doufám, že s tím nemáte v úmyslu nějakou blbost.“

„Děkuji, až ji nebudu potřebovat, vrátím ji.“ Zalistovala jsem v knize, kterou jsem převzala z jeho rukou.

Stáhla jsem se do své kanceláře a začala studovat bylinky. Ricco měl jednotlivé byliny označené zaklínačskými runami. Červené tečky označovaly byliny, které způsobovaly halucinace. Poznámky spíš byly vedené k testování účinku různých kombinací látek v rostlinách. Moje doplňující otázky mi ochotně zodpověděla Linda.

Nějaké byliny mi přinesla ze svých zásob, ostatní měl Matt doma. Čarodějka mi dala nějaké typy, jak uklidnit mysl a vracet se ve vzpomínkách dávno zapomenutých

„Lindo, mám ještě jednu prosbu a chtěla bych tě požádat, aby to zůstalo pouze mezi námi.“ Seděla jsem u ní v pracovně.

„Nikommu nic neřeknu, neměj strach.“ Ujistila mě čarodějka.

„Potřebuji se naučit víc magie, než mě někdo zabije.“ Vychrlila jsem to ze sebe zcela bez obalu.

„To naprosto chápu. Přijď za mnou kdykoliv. Zkusím pro tebe upravit nějaká kouzla.“ Podala mi malou knihu. „Zatím ti mohu půjčit jen tohle. Alespoň si to zkus přečíst.“ Nakonec mě přátelsky objala. Matt se měl dnes v práci zdržet, ale důvod mi neřekl. Využila jsem čas, který jsem měla a odešla z práce dřív.

Vysypala jsem z tašky pytlíčky od Lindy. Následně jsem pokračovala sklenicemi z police, které měl zaklínač plné všelijakých sušených bylin i plodů. Do stojanu na vonný olej jsem nasypala podle rady čarodějky pytlíček s označením X, abych si to nespletla s nějakým jiným. Z poznámek holohlavého zaklínače jsem do velkého hrnku nasypala byliny ze sklenic, které jsem měla připravené na stole. Vyznat se v zaklínačských značkách s Riccovou knihou byla brnkačka. Vývar z bylin zrovna příjemně nevoněl. Dalším krokem bylo louhovat plody. Mezi tím jsem nechala kouřit hrstku doutnajících bylin. Nechala jsem směs vychladnout. Připravila jsem si čistý hrnek a podle návodu připravila nahnědlý

nápoj z plodů a bylin. Chuť byla příšerně hořká. Reakce byla okamžitá. Po pár krocích mi ztuhly nohy, spadla jsem na zem.

„Pokoušíš se zabít?“ Ozval se za mnou anděl.

„Snaží se jít vpřed. To bys měl snad chápat.“ Ozvala se Strážkyně.

„Ano, ale moc mi to nejde.“ Ozvala jsem se. Tělo leželo nehybně na zemi. Když jsem se rozhlédla, viděla jsem všechno kolem úplně jinak. Nic nemělo pevný tvar. Jako by vše bylo zahaleno ve světle, jako když do místnosti svítí ostré slunce a to, co je za nimi nevidíte zcela jasně.

„V každé tmě se najde nepatrné světlo, i když zrovna moc nezáří.“ Podívala se s nadějí na Donova otce.

„Jestli se zabije bylinami a nepodařenými experimenty, tak v životě zářit nebude.“ Zakroutil nevěřičně anděl.

„To, že něco nevidíš, neznamená, že to neexistuje. My jsme stále někde poblíž. Ale na některé otázky musíš hledat odpovědi ve své mysli nebo ve vzpomínkách.“ Poradila mi zářící bytost.

„Zkus to, vždycky jsi viděla svět v maličkostech. Hledej je i teď.“

Záblesky vzpomínek, tváře, sny. Všechno se vracelo, jako přehrávající se film. Příšery, runy, které jsem viděla, nitky magie, která kolem mě stále hýřila jako duhová stuha. V tom jsem si uvědomila, že mezi mnou a Rose je určitě taky nějaká spojitost. Její vlákno bylo silné jako z klubka vlny. Takhle silná vlákna jsem měla pouze s přáteli. Můj osud závisel na ní? Musela jsem se vrátit k pátrání. Jedno tenoučké vlákno bylo stejně temné jako příšery, takže mezi tím, co se děje a ní byla nějaká spojitost.

„Už je čas.“ Poklepala mi na rameno Strážkyně.

„Ty ses snad zbláznila.“ Klečel vedle mě zaklínač.

„Jak dlouho?“ Oklepala jsem se.

„Deset minut tu klečím určitě.“ Pomohl mi na nohy.

„Musela jsem to najít.“ Dopotácela jsem se ke křeslu.

„Co jsi hledala?“ Ustaraně si mě prohlížel, jestli jsem v pořádku.

„Odpovědi.“ Matt se kupodivu na mě nedíval překvapeně nebo zmateně. „Ty jsi o nich slyšel, že?“

„Setkal jsem se s několika Strážci.“ Řekl to zamyšleně, jako by se mu vynořily dávno zapomenuté vzpomínky. „Mají prý prazvláštní schopnosti, fungovat jako magická baterie nebo chránit své čarodějnice při rituálech. Mohou se měnit dle libosti, ale lidskou tvář mají stále stejnou.“ Podal mi slenici s vodou.

„Viděla jsem barevná vlákna a vedli k mnoha lidem a taky jsem viděla Rose. Jen nechápu, co s ní mám společného. Viděla jsem symboly těch stínových stvůr. Prostě se mi to v hlavě všechno spustilo jako film v televizi.“ Mluvila jsem, aniž bych se na něj dívala.

Někdo silně zabušil na dveře. „Freemane otevři a pohni zadkem.“ Byl to dívčí hlas nebo spíš ženský. Matt se hbitě otočil a vyrazil ke dveřím.

„Cyri, co tu děláš?“ Otevřel dveře.

„Aida tu má V.I.P. pozvánku od Rady. Přijď s ní, jako její osobní strážce.“

Vrazila mu do ruky obálku. „Zítřka v poledne. A koukej se postarat, aby vypadala jako princezna.“ Dveře se s hlasitým bouchnutím zase zavřeli, aniž by vešla do místnosti.

„Právě se tu prohnal tajfun?“ Zasmála jsem se.

„To byla Cyrilla. Něco jako osobní stráž Rady. I ona je z mého cechu, je to něco jako moje sestra. Všichni orlové držíme spolu, když jde do tuhého.“ Podal mi obálku, kterou od ní obdržel.

Na lesklém papíře bylo napráno místo a čas.

„Tady je napsáno až večer, proč tedy máme přijít v poledne.“ Nechápala jsem.

„To netuším. Cyri má ve zvyku mít všechno včas připravené. V poledne znamená, že ti v devět ráno pošle svou vlastní kadeřnici a nějakého poskoka a ve dvanáct už budeš stepovat v hale Rady.“ Sebral mi lístek z ruky. Rozdrbal okraj pozvánky a odlepil ji jako etiketu. Byl to vzkaz pro něho. Tajné heslo, kterému rozuměl jen on a Cyrilla.

„Je to opravdu nezbytné, abych tam šla?“ Chopila jsem se prázdné skleničky.

„Je to práce.“ Přejel prsty po mé pomněnkově modré košili.

„Dala bych si víno.“ Protáhla jsem se kolem něho.

Podívala jsem se na telefon ležící na stole. Diana mi poslala zprávu, že se zítřka objeví ve městě. Brala jsem to jako dobrou zprávu. Všichni mi chyběli, ale Diana byla pro mě jako parťák do nepohody.

„Něco se stalo?“ Podíval se na mě trochu překvapeně Matt.

„Dostala jsem zprávu od Diany. Úplně jsem zapoměla na ty soubory.“

Rozebrala jsem telefon a běžela do tašky pro kartu.

V tom zazvonil Freemanovi telefon. Neposlouchala jsem jeho hovor, protože jsem se zabývala svým telefonem. Vedle telefonu jsem si rozložila kousek papíru s návodem, jak bezpečně informace stáhnout.

„Co je?“ Podívala jsem se na zkoprnělý výraz v Mattově tváři.

„Útok na budovu Rady.“

„Vino se odkládá.“ Rychle jsem vstala od načítajícího se telefonu.

„Budeš to muset stáhnout potom.“ Začal se rychle oblékat.

„Ale nemohu to tady takhle nechat. Určitě máš místo, kam bych ten telefon mohla uložit.“ Vyměnila jsem si rychle košili za triko.

„Na polici do té modré bible.“ Zbrojil se zaklínač.

Knihu jsem našla téměř okamžitě. Vložila jsem do ní telefon, který stahoval soubory i s návodem a kódy. Falešné knihy byly vždy dobrou skrýš.

Kapitola 8.

I když jsme okamžitě vyjeli, na místo jsme se dostali pozdě. Spálená těla, některá vysloveně na kusy rozervaná byla poházená kolem, jakoby tu dítě poházelo panenky. Na naší straně padlo už několik bytostí. Démonické stvůry tu byly pouze dvě. Na dveřích byl nastříkaný nápis OMS.

„Dej mi ten lovecký nůž, co sis vzal doma.“ Řekla jsem rychle Mattovi, který mě okamžitě poslechl.

Vyběhla jsem ke zbývajícím agentům. Příšera si mě ani nevšimla, dokud jí neprojelo ostří zády. Šedá tekutina tekla ze vzniklé díry. Nebyla jsem dost rychlá, abych obludu připravila o malé bijící srdce. Matt se pustil do ještěřáho

muže mávajícího silným ocasem. Přední končetiny měl vyzbrojené dlouhými drápy. Jako tanečnice kolem mě proplula Cyri s dlouhým mečem. Ještěr padl k zaklínačovým nohám. Čarodějka stojící za mnou vytvářela světelnou síť. Ricco se pokoušel sám šedivého tvora dostat pod kontrolu, ale moc se mu nedařilo. Z budovy vyšla žena. V rukách držela meč. Čepel vydávala namodralé světlo.

„Uхни děvče.“ Chytila mě za paži a zvedla, jako bych byla pírkó. Pád na schody byl celkem bolestivý. Bojovnice jedním sekem proměnila protivníka v prach. Viděla jsem zděšený pohled Cyri, Matta i Ricca.

„Uteč.“ Křičela na mě Cyri. Plazila jsem se od schodů, jak jen to šlo. Pád na zem se neobešel bez následku. Cyri se ke mně rozeběhla, aby mi pomohla, ale fae ji srazila silným úderem. Zaklínačka se na zemi stočila do klubíčka. Černé oči se ke mně otočili. Fae mě srazila k zemi. Hlavou jsem se praštila o schod. Po dvou schodech jsem spadla a rozplácla se na chodníku jako mrtvá moucha. Osoba s bílými vlasy v černé lesklé vestičce zamířila k druhé příšeře. Matt rozptýlen bojovnicí si nevšiml dalšího fae, který se po něm ohnal ostřím dýky. Byl velice hbitý. Matt ho sekl do stehna, protivník ho škrábl do paže. Fae nabral zemitou barvu a zhroutil se na zem.

„Co se tu děje?“ Vyšla žena v kostýmku krémové barvy.

„Arenis zpět.“ Ozvalo se za zády právě příchozí. „Princezno hrozilo nebezpečí vniknutí do budovy.“ Bojovnice jako na povel vyšla pomalu ke schodům.

„Torpe Arenis nesmí zasahovat do věcí na povrchu. Od toho jsou tu jiní.“ Zlatavé vlasy v zapadajícím slunci se zaleskly. Princezna dál nevěnovala pozornost tomu, co se jí odehrálo před očima. Arenis zmizela za Torpem. Jeden agent se právě probudil z bezvědomí. Kolem ucha mu tekla krev.

„Nenávidím ji.“ Ohlédla se Cyri ke dveřím. „Fae nikdy neřeší, kdo je na jejich straně a kdo proti nim.“

V kapse jsem lovila telefon. Pomalu jsem se zvedala v obrovských bolestech s krvácející ránou na čele.

„Nevstávej. Matte dělej, pohni se.“ Organizovala Cyri situaci. „Sama se ani neotáčej.“

Zapřela jsem se rukama. „Jsem vytočená.“

„Pomožte jí, ale pomalu.“ Se soumrakem se objevil Robert, což netrvalo dlouho po incidentu.

„Já to zvládnu.“ Posadila jsem se na zem a otřela si tekoucí krev z čela. „Bolí to jak čert.“ Podívala jsem se k nebi, které se pomalu šěřilo, ale slunce už mezi budovy nesvítilo. „Kde jsi byl, že ses tu tak zjevil?“

„Kousek odtud mám pronajatý byt.“ Naše pohledy se krátce střetly. „S tímhle to chce do nemocnice.“ Lehce se dotkl místa, kde jsem se praštila o schod.

„Protože to fakt bolí, nebudu se s tebou hádat.“ Souhlasila jsem.

„Nic víc ti není?“ Zajímal se upír.

„Ne, není. Jsou tu i další, kteří jsou na tom mnohem hůř než já.“ Ušklíbala jsem se. „Jste v pohodě?“ Podívala jsem se po ostatních.

„Myslím, že nikdo žádné vážné zranění nemá.“ Konstatovala situaci Cyrilla. Robert zařídil okamžité ošetření. Zůstali jsme na chvíli sami, když po mě chtěl všechny kovové předměty. Sundal mi náušnice, řetízek a nakonec jsem vyšroubovala i piercingy.

„Víc toho nemám.“ Dala jsem mu do dlaně veškeré své ozdoby. Po několika minutách, co jsem byla obletována bílými plášti jsem měla vše za sebou a seděla jsem s Robertem na chodbě.

„Něco pro tebe mám, ale nevím, jestli to budeš chtít.“ Podíval se na mě trochu podezíravě.

„Díváš se na mě, jako bys mi chtěl dát balíček trhaviny.“ Zamrkala jsem. Upír se rozesmál.

„Jo, mám v plánu něco podobného.“ Přikývl. „Byl bych rád, kdybychom si mohli promluvit někde jinde.“

„Je tvůj byt bezpečný?“ Krátce jsem se na něj podívala.

„Myslím, že v něm žádný další upír ani vlkodlak nebydlí.“ Rozhlédl se po chodbě, která byla skoro prázdná. „Začínám mít hlad.“

„Kolik toho potřebuješ sníst, aby ses byl schopen ovládat?“ Trochu jsem znejistěla.

„Málo, doma si uvařím.“ Jeho oči začínaly nabírat zlatavou barvu.

„Jak daleko je to k tobě do bytu?“ Podívala jsem se na velké kulaté hodiny na stěně.

„Taxíkem dvacet minut.“ Odpověděl bez dlouhého přemýšlení.

„A co kdybychom si tady půjčili něco s majáčkem?“ Zasmála jsem se svému potrhlému nápadu.

„Někdy máš opravdu originální nápady.“ Podával se na mě trochu nejistě.

„Máš snad nějaký jiný nápad?“ Zamrkala jsem.

„Můžeme si zkrátit cestu přes střechy.“ Nevěřícně jsem na něj zírала. Jak to myslel? „Naučil jsem se létat jako Superman.“

„Kecáš!“ Nevěřila jsem mu.

„Půjdeme bočním vchodem.“ Vyrazil na opačnou stranu, než jsme přišli.

„Nemám u sebe telefon. Aby po nás nevyhlásili pátrání.“ Udělala jsem pár rychlejších kroků, abych ho dohnala.

„Já zapomněl, ty jsi teď pro všechny velmi důležitá osoba. Dobře, něco tomu hlídacímu psovi napíšu.“ Cítila jsem v jeho slovech trochu žárlivosti.

„Nebud' jízlivý. Mám tě ráda a jeho taky.“ Chytila jsem ho za paži.

„Promiň!“ Vzdychl si. „Občas nejsem schopen krotit své myšlenky.“ Dostali jsme se do stínů budovy nemocnice. Ruch města se rozléhal všude kolem.

„Vzduch je čistý.“ Rozhlédla jsem se po prázdné potmělé.

„Tak se pořádně drž.“ Trochu se sklonil, abych se mu mohla zavěsit kolem krku.

Vzal mě do náruče a vyskočil se mnou do stínů noci a přilehlých budov.

Několikrát se lehce odrazil o nějakou střechu, kterou jsme zrovna míjeli.

„Budeme přistávat.“ Sděлил mi pár centimetrů nad rovnou střechou vysokého domu.

„Chybí ti tu světylka a kontrolní věž, abys dostal potvrzení o bezpečném přistání.“ Seskočila jsem lehce na rovnou plochu. „Je tu krásný výhled. Ideální pro šmírování sousedů.“ Zadívala jsem se přes silnici na kouřící babičku, sedící na malém balkoně.

Robert mě dovedl k žebříku ze střechy na požární schodiště.

„Na ten ruch bych si nikdy nezvykla. Docela se těším, až odsud vypadnu.“

Prozradila jsem upírovi.

„Pro mě je rušné město jedním velkým talířem.“ Zazubil se na mě. Jeho oči měly opravdu tmavou barvu. „Musíme trochu přidat, začíná mě přemáhat hlad.“

Chytil mě kolem pasu a seskočil se mnou na zem. Proběhli jsme rychle vchodovými dveřmi, po schodech do patra.

Za zavřenými dveřmi se Robert choval jako upír, než jsem se rozkoukala, už byl u lednice a ládoval se krví z pytlíku.

„Bože, studený to není vůbec dobrý.“ Vyhodil prázdný obal od transfúze. „Měl jsem příšerný hlad.“ Otřel si ret ubrouskem.

„Máš tu trochu zimu.“ Usadila jsem se v koženém křesle.

„Teplu mi nedělá moc dobře a přes noc tu většinou nejsem.“ Přešel pomalu ke své skříni. „Bude ti tepleji.“ Vytáhl ze skříně flanelovou košili s kostkami.

„Takové jsi dřív nosíval často.“ Přejela jsem prsty po vyžehleném límečku, když mi ji podával.

„Změnil jsem se stejně, jako ses změnila ty.“ Díval se zaujatě, jak jsem pomalu košili rozepínala.

„Nebudeme se v tom pitvat.“ Přehodila jsem si košili přes ramena. „Přejděme k věci, o co tedy jde?“

„Vytvořil jsem mutageny. Upravil jsem tvůj genetický vzorec.“ Tiše jsem seděla a čekala, jestli bude mluvit dál. Dával mi čas na vstřebání právě sdělené informace.

„A co s ním hodláš dělat dál?“ Nechápala jsem dlouhé ticho.

„Chci se tě zeptat, jestli ten mutagen chceš.“ Ptal se velice pomalu a celou dobu mě sledoval v šeru pokoje.

„Jaká to má rizika a co všechno to uvnitř mě změní?“ Připadala jsem si hloupě.

O genetiku jsem se nikdy nezajímala.

„Bud' se v tobě probudí nepatrný zlomek nějakých schopností nebo to nebude mít žádný efekt.“ Posadil se do druhého prázdného křesla.

„Kdyby se to podělalo, zabij za mě Rose. Jo a jen pro informaci, ví o tom někdo?“ Zvedla jsem jedno obočí.

„Mluvil jsem o tom s Richardem. Docela se v mutacích vyzná, jen neví, že jsem zkoumal tvoji krev.“ Všimla jsem si nevinného úsměvu.

„Dobře, pusťme se do díla!“ Opřela jsem se lokty do kolen a položila si hlavu do dlaní. „Myslím, že další vysvětlování je ztráta času. Stejně tomu vůbec nerozumím.“

„Nejdřív se musíš ponořit do studené vody, potom ti píchnu mutagen a uvidíme, co to provede.“ I když se mi do napuštěné vany nechtělo, protože to opravdu byla studená voda, poslechla jsem ho. Dlouhé minuty jsme ani jeden nepromluvili. Robert se soustředil pouze na svou práci. Cítila jsem, jak se moje srdce s každým bouchnutím zpomaluje. Soustředila jsem se pouze na ten zvuk. Najednou se na chvíli úplně zpomalilo, jako by už další bouchnutí nemělo přijít.

Před očima se mi mihla zeleň, rozkvetlá louka a silné sluneční paprsky všude kolem. V dáli jsem viděla dlouhé jehličnaté stromy. Byl jich celý les. Cítila jsem teplo těch paprsků, které na mě dopadali. Jejich síla se mi vpíjela do kůže. Bylo mi příjemné teplo. Z toho blouznění mě vytrhla slabá bolest v krku.

Byla jsem celá mokrá. Robert byl zakouslý v mém krku. Kolem byl trochu binec, jako by tu létal nábytek. Pevně mě svíral pažemi, jako bych se pokoušela uniknout. Několikrát jsem se zatřásla, jako bych dostala do prstů ránu elektrickým nábojem. Upír povolil paže a přestal pít.

„Co se stalo, že jsi mě kousl?“ Opřela jsem se o jeho tělo.

„Odhodila jsi mě, jak plyšového medvídku. Tohle jsem opravdu nečekal.“

Opatrně mě pustil a obrátil mě čelem k sobě.

„Je to experiment a uvidíš, až se vše ustálí.“ Začala jsem se znovu třást. V těle se mi spustila vlna křečí. Spadla jsem na zem a kroutila se v bolestech. Viděla jsem na svém těle paprsky světla. Jako by vycházely z mého těla. Po chvíli vše ustalo. Moje kůže několikrát zasvětlovala slabými stříbřitými paprsky. Z nosu se mi spustila krev.

Mokrý upír mi podal papírovou utěrku. I já jsem byla prochládlá a promočená.

„Svítil ti duhovky jemnou zlatavou barvou.“ Pomohl mi Robert ze země.

„To znamená jedinou věc, že potřebuji někde přečkat noc. Nemůžu se vrátit k Freemanovi jako blikající žárovka.“ Utrousila jsem poznámku.

„To máš pravdu. Já vím, že se k tomu nechceš vracet, ale počkej s tou proměnou. Vypadni někam, kde budeš mít klid a všechno si rozmysli. Nejsem

nadšený z Freemana, ani ti nenabízím, aby ses ke mně vrátila. Jen tě prosím, stáhni se na pár dní a vše ještě jednou přehodnot'.“ Několikrát jsem se nadechla, než jsem se na něj podívala. Myslel to upřímně a zcela vážně.

„Vím, že máš pravdu. Když jsem některé věci konečně pochopila, myslím, že to o pár měsíců odložit můžu.“ Dívala jsem se mu do očí. „Svědí mě čelo.“

„Je to známka zrychleného hojení. Měla by ses převléknout, mutageny jsem na rýmu a kašel nepřipravil.“ Zazubil se.

„Měla bych se ozvat Mattovi.“ Hryzalo mě trochu svědomí, že jsem se mu ještě neozvala.

„Zavolám mu. Řeknu, že jsme byli na skleničce a usnula jsi v křesle. Já něco vymyslím.“ Podal mi Robert osušku a suché tričko. „Obléknout a spát, já se půjdu ještě někam najíst. Za chvíli se vrátím.“

Proklouzla jsem pootevřenými dveřmi. Postel byla netknutá. Za dobu, co tu Robert byl, v ní ani jednou nespal. Mutagen začal okamžitě pracovat v mém podvědomí, protože se síla probudila sama. Moje vytvořená světelná šelma skočila do klidné noční ulice. Něco temného ji táhlo na kraj města. Potemnělý bar s rozbitým neonovým nápisem nevypadal zrovna přívětivě. Nikdo mě nemohl vidět.

Proskočila jsem stěnou a objevila se v ponuré místnosti, kde bylo několik opilých štamgastů, sedících i válejících se na baru. Jeden dokonce spal u stolu. Můj nos však zavětril něco temného. Vydala jsem se ke schodišti a několika skoky se dostala do patra, kde bylo téměř hrobové ticho. Slyšela jsem cvaknutí spouště i dráždivý kašel z cigaret, ale ani v jedné místnosti nebylo to, co mě sem tak táhlo. Až v posledním otevřeném pokoji jsem ho našla.

Na staré truhle seděl malý skřítek s čapkou na křivo a říkal si nějakou říkanku. Vesele se u toho šklebil, dokud mě koutkem oka nezahlédl.

„Je tu ta kočka. Ta čarodějnice nás našla.“ Skřípavý hlásek se mi rozlehl v uších. Zahlédla jsem, jak se na mě žene několik stínů a pak jsem pootevřela oči. Stále jsem byla v Robertově bytě, kde byl naprostý klid. Další cestování už se nekonalo. Znovu jsem se zavrtila do polštáře a pokračovala ve spánku.

„Už musím jít.“ Podrbal mě Robert za uchem, čímž mě vzbudil.

„Kam?“ Obrátila jsem se rozespale k němu.

„Za chvíli začne svítat a ještě si potřebuji s někým něco vyřídit.“ Podíval se na mě s lehkým úsměvem.

„Měl bys zavolat Riccovi, aby se tu pro mě staval.“ Protáhla jsem se rozvalená ve velké posteli, kterou jsem měla jen pro sebe.

„Zajistím ti odvoz a teď můžeš ještě spát.“ Políbil mě na čelo a zmizel.

Ještě několik minut jsem jen tak ležela a užívala si teplé postele, dokud nezačalo svítat. Uslyšela jsem z vedlejší místnosti tiché kroky. Někdo nechtěl dělat moc

velký rámus. Rychle jsem se postavila za dveře, abych se mohla případně bránit. Kroky utichly. „Dobré ráno Nyxová.“ Uslyšela jsem z vedlejší místnosti Richarda.

„Co to máte na sobě?“ Vidět mohutného holohlavého muže v obleku mi přišlo trochu neobvyklé.

„Až z Vás bude nastrojená panenka, můžeme si dát panáka a v klidu to rozebrat.“ Ušklíbl se. Bylo mi jasné, že se v tom necítí moc pohodlně.

„Dejte mi pár minut, abych ze sebe udělala člověka.“ Zmizela jsem v koupelně. Když jsem viděla rozbité police a zrcadlo, domyslela jsem si, co ten mutagen umí. Rozhodně jsem teď musela být mnohem opatrnější, protože o tom pokusu nikdo nevěděl.

Sešli jsme se s ostatními na služebně. Při příchodu Freemana jsme všichni zmlkli. Matt měl šrám pod okem a nateklý ret, který tak před hodinou ještě krvácel. Cítila jsem z jeho pohledu žárlivost a vztek, i když jsem neměla tušení proč.

„Co se ti stalo?“ Vydala jsem se k němu.

„Mluvil jsem s Robertem.“ Zvedl obočí a zadíval se mi do očí.

„To ti udělal Robert?“ Nevěřila jsem tomu, co slyším.

„Probereme to někde v soukromí.“ Jeho tón se mi vůbec nelíbil, ale šla jsem za ním do jeho kanceláře.

„Zlobíš se hodně?“ Založila jsem si ruce na prsou.

„Jsem v takovém rozpoložení, že nevím, zda mě přemáhá vztek nebo něco jiného.“ Byl trochu nervózní. Těkal pohledem po své kanceláři a bojoval se svými emocemi.

„Tak mi to řekni od začátku.“ Posadila jsem se za jeho stůl. Matt mi zkráceně řekl, co se stalo. Robert mu vyčetl spoustu věcí. Nad některými by mě ani nenapadlo přemýšlet, ale mužské myšlenky jsou zcela odlišné od těch ženských.

„Připadal jsem si jako idiot. Ležel jsem na zemi a poslouchal ho.“ Tohle Robert přehnal. Viděla jsem, jak Matt zavírá oči a přemýšlí. „Pak mi řekl o tom mutagenu, když se konečně uklidnil.“

„Jsem emocionálně nestabilní a já to o sobě vím. Věci se seběhly tak rychle, že jsem nad tím neměla čas přemýšlet. Neber to osobně.“ Postavila jsem se a došla k němu. „Děkuji, že tu jsi. Hodně jsi mi pomohl, když jsem potřebovala mít někoho vedle sebe.“ Lehounce jsem ho sevřela ve své náruči. Jeho prsty zajely do mých vlasů a přitiskl mě k sobě. „Máme před sebou ještě hodně práce.“ Jeho rozbouřené moře emocí se právě začalo pomalu tišit. Všimla jsem si, jak Ricco čeká na chodbě. Stáhla jsem mužskou tvář k sobě. Věnovala jsem mu jemný polibek, abych ho uklidnila. Věděla jsem, že na tyhle rány je třeba čas. „Tak jdeme.“

Chytila jsem ho za ruku a vyvedla ho z kanceláře.

„Všichni čekají v zasedačce.“ Usrkl holohlavý zaklínač z plastového kelímku horkou kávu.

Nechápala jsem, jak se Robertovi mohlo podařit zlomit zaklínače. Matt byl citově stabilní a velmi silná osobnost. Můj mozek se tím chvíli ještě zabýval, protože zasedání a informace z porady byly pro mě úplně k ničemu.

Musela jsem z místnosti odejít, protože jsem se začala cítit trochu divně. Došla jsem na toaletu a opláchla si obličej. V zrcadle jsem si všimla, jak se mi zbarvují oči do světlé zlatavé barvy. Soustředila jsem se na to, jak pulzující energii dostat pod kontrolu. Má snaha byla zcela marná. Začínala jsem trochu panikařit, protože si toho každý všimne a vysvětlování mě nemine.

Chvíli jsem jen tak tiše nadávala, ale nakonec jsem se rozhodla pro návrat.

„Celou dobu tě hledám.“ Málem mě Cyri srazila na chodbě. „Máme málo času, tak honem.“ Ukázala mi k výtahu. Neměla jsem páru, kam s ní odcházím.

Probuzená síla se zase pomalu uklidňovala, takže jsem pro zatím nemusela o mutagenu nikomu dalšímu říkat.

Když se na mě sesypala moje parta, bylo to zcela dech beroucí zážitek. Netušila jsem, jestli křičet radostí, nebo prostě jen brečet, že jsem zase s nimi.

Večer se blížil a po dlouhých přípravách jsme byly všichni v salonku a čekali na hosty.

„Vypadáte spolu dobře.“ Zhodnotila stav zaklínačka, když jsem Mattovi upravovala kravatu.

Měla jsem na sobě krátké, volnější šaty tmavé tyrkysové barvy s několika perličkami na ramenou.

„Stále mám u tebe schovaný ten telefon. Úplně jsem na něj zapomněla.“

Připomněla jsem světlovlasému muži, který se na mě zaujatě díval.

„Moc ti to sluší.“ Políbil mě lehce na tvář.

Chodba se pomalu plnila lidmi i bytostmi. Smetánka fae, čarodějů, i ostatních druhů se začala scházet.

Neměla jsem tušení, jak se mezi těmi bytostmi vyznám. O fae jsem neměla dost informací a mé zkušenosti s těmito bytostmi byly opravdu mizivé. Potřebovala jsem magickou podporu, ale Linda tu dnes večer nebyla, aby mi pomohla.

Musela jsem se spolehnout na svoji intuici.

Moje parta se pomalu rozptýlila do prostoru mezi hosty. Vicky byla velmi dobrá čarodějka, ale s Lindou jsme za těch pár týdnů byly sehraný tým.

Procházela jsem davem a lehce se dotkla cizí ženy s kaštanovými vlasy. Kolem mé ruky se objevila černá mlha. Žena se na mě podívala prázdným nepřítomným pohledem. Oči měla mlhavé jako opar kolem ní.

Nastalo zmatení. Kolik takových stínů může být všude kolem? Ochromila mě

panika, ze které mě dostal Matt.

„Claudie je v salónku.“ Chytil mě za ruku zaklínač. Pevné sevření mé ruky mě vrátilo z mých myšlenek a úvah zpět na zem.

„Viděli jste to taky?“ Zavřela jsem za sebou dveře. „Ti lidé v sále jsou posedlí stíny. Mají mlhavé oči a když se jich dotknete obklopí je šedivá mlha.“

„Taky jsem si toho všimla.“ Přidala se do diskuze Claudie.

„Co se s tím dá dělat? Jsi jediná, kdo je může zabít.“ Chytila mě za ramena Cyri a dívala se mi do očí. Trochu jsem se ztrácela v tom, jestli přesvědčuje sebe nebo mě o tom, že to zvládneme.

„Musí tu být někde ten malý skřítek. Bože, jestli se něco semele, budou to jatka.“ Snažila jsem se uklidnit, ale nešlo to.

„Jaký malý skřítek?“ Zeptal se Jacob.

„Je to fae, zavedla mě k němu šelma ze světla. To on vytváří stíny. Musíme ho najít.“ Polovina týmu se na mě udiveně dívala.

„Rozdělíme se.“ Navrhla Vicky.

„Aida, Matt a já zjistíme, jestli jdou stíny zničit. Za chvíli jsme tady.“ Chytila mě za ruku Cyri. Světlé vlasy se jí rozlétly v průvanu.

„My prohlédneme budovu.“ Vyrazil ke dveřím Jacob.

„Rozhlížeš se pomalu.“ Objal mě Matt kolem pasu. „Pořádně se nadechni, dostaň mysl do klidného stavu.“

Na chvíli jsem zavřela oči. Cítila jsem Freemanovu vůni, která byla záchytným bodem, jak se nesoustředit na ty příšery, ale na svou mysl. Cítila jsem jeho dominanci, koření jeho parfému a doteky jeho dlaní.

„Jdeme na to.“ Podívala jsem se kolem. Cítila jsem pulzující probuzenou energii ve svém těle.

„Skus omylem vrazit do toho holohlavého muže.“ Ukázala jsem Mattovi na chlápka v zelené košili. Zaklínač tvrdě narazil do muže, který na něho cosi zavrčel. Mezi tím z jiné pozice jsem do něj vrazila já. Moje ruka prolétla černou mlhou. Freeman drmolil mezi tím nějakou omluvu, abych měla dostatek času. Rudé vlasy, černé lesklé šaty, oči barvy kalné nazelenalé vody. Stála naproti mně, Rose.

„Dokonalé nemyslíš?“ Rozezněl se mi její hlas v uších. V ten moment se na chvíličku vše zastavilo.

„To se ještě uvidí, jak dokonalé to tu bude.“ Pomyslela jsem si.

Démonka si povídala s hosty, jako by byla jedna z nich, ale já viděla, že je pouhým stínem. Věděla jsem, že není daleko. Musela být na místě, ze kterého měla rozhled.

Všechny stíny měli oblasti srdce jakousi kuličku se spoustou koleček. Vypadalo to jako nějaký malý přístroj.

Prodírala jsem si cestu mezi bytostmi. Jako první jsem se rozhodla zničit stín, který patřil Rose. Kuličky z jejího pomyslného srdce jedna po druhé padaly na zem. Někteří se otáčeli, někteří nechápali. Začala jsem pomalu s jedinci, kteří s nikým nemluvili a byli v mé blízkosti. Dál jsem pokračovala těmi, co postávali u baru nebo zrovna někam mířili. Lidí stále neubývalo, ale čas plynul dál. Žralo to ze mě spoustu energie a začala jsem být celkem vysílená. Ve stínu se vždy objevil slabý záblesk světla, když jsem se dotkla onoho strojku, který držel tvar stínové postavy.

Mohlo být kolem jedenácté, když se u stolu sluneční faeské princezny objevil malý skřítek, velmi podobný tomu, kterého jsem viděla.

„Kdo je to?“ Zeptala jsem se Cyri, když jsem skřítku uviděla s Torpem.

„To je něco jako skřítkčí šlechta.“ Podívala se zaklínačka na zvláštní směsici bytostí. „To je princ Zeheb, fae zemského elementu.“ Pleť karamelové barvy se lehce zlatavě zaleskla. Jeho lidská tvář byla vskutku božská. Smaragdově zelené oči se na chvíli zastavily na mé maličkosti. Pod tmavým ebenovým knírkem se objevil lehký úsměv. Elegantně rozčuchané vlasy mu dávaly mladický vzhled. V momentě, kdy jsem obdivovala jeho eleganci se objevila Rose. Lehce mi zamávala pravicí něco Zehebovi pošeptala a oba spolu odešli. Skřítek, který zůstal stát na místě začal pomalu čarovat.

„Cyri, támhle je ten skřítek!“ Kývla jsem směrem k proměněné bytosti, která se začala halit do temných stínů.

„Utečte pryč.“ Objevil se u nás Ricco, který nás směřoval k nejbližším dveřím. Někdo mě pevně chytil do náruče. Než jsem se vzpamatovala, byla jsem kousek od dveří. Ze země vyrašilo několik trnitých křovin, které bránily v úniku.

„Tohle nezvládneme.“ Ozval se za mnou Robert, který mě stále pevně držel, aby mě v jakémkoliv případě chránil. Jacob kryl Dianu s Viktorií.

Rozhlížela jsem se kolem, protože jsem v tom zmatku ztratila Matta z dohledu. Ricco byl taky pryč. Ozvala se hlasitá rána podobná výbuchu. Nikdo z nás neměl tušení odkud to bylo.

Jeden východ ze sálu už byl průchozí. Ozvala se další hlasitá rána. Viděla jsem, jak se na tropě udělala prasklina.

„Pozor!“ Ukázala jsem ke stropu. Několik bytostí spojilo své síly, aby strop ještě chvíli udrželi pohromadě.

„Dostaneme se ven vchodem pro personál?“ Podíval se na Cyri. V jeho očích jsem uviděla plamínky naděje.

Zaklínačka chvíli přemýšlela. Celou budovu měla podrobně nastudovanou

„Dostaneme se ven přes kuchyň.“

Museli jsme se protlačit mezi ostatními lidmi, abychom se dostali ke vchodu do kuchyně. Zřejmě nikoho nenapadlo, že by se těmi dveřmi dalo dostat ven. Nebýt

Roberta, možná by to nenapadlo ani mě a šílela bych jako všichni ostatní v sále. Jacob se přidal k nám, když jsme se všichni z kuchyně dostali na chodbu. Šedivý štiplavý kouř se pomalu linul po chodbách budovy. Nábytek doutnal, ale o velkém požáru se nedalo mluvit, protože budova byla obložena leštěným mramorem a jinými kameny. Čarodějka před námi hasila plameny, abychom mohli bezpečně projít ven z budovy. Až na pár rozsápaných těl tu nic nebylo. „Kde je Freeman a Ricco?“ Zeptala jsem se ostatních, kteří se začali shlukovat venku.

„Jsou pryč. Oba.“ Odpověděla světlovlasá zaklínačka. „Ricco tu nechal vzkaz.“ Sebrala ze země zlatý pečetní prsten cechu.

„Musíme je najít.“ Dodala jsem na naléhavosti silnějším tónem. „Co to je támhle za krabičku?“ Ukázala jsem na zem. Papírová krabička na šperky se zaleskla ve svitu lampy. Robert krabičku sebral a otevřel. „Světluška?“

„Asi někomu vypadla.“ Postavila jsem se vedle něho a podívala se na vyražená písmena do plátku stříbra. Nevím, co mě to napadlo, ale dotkla jsem se nápisu a náramek se mi stočil jako had kolem zápěstí.

„Tohle je magický náramek. Už jsem takové viděla.“ Pokusila se Vicky o sundání z mojí ruky.

„A je od někoho, kdo tě miluje.“ Dodala Diana. „Jeden jsem nedávno kupovala.“ Podrbala se za uchem. Viděla jsem, jak Robert začíná zuřit žárlivostí. Cyri se podívala na upíra a potom na mě.

„Je od Matta, tudíž ho měl nějakou dobu u sebe. Diano, dá se podle toho náramku Freeman vystopovat?“ Stáhla jsem ruku dolů.

„Ale jak zjistíme, která čarodějka je schopna vystopovat spojení kouzla s Freemanem?“ Vyšel bratr zpět na čerstvý vzduch.

„Zbytková energie, nebo jeho vlastní magie se určitě vystopovat podle toho náramku dá. Většinou kouzlo vytváří ten, kdo předmět daruje, aby udržel spojení s obdarovanou osobou.“ Vysvětlila nám štíhlá blondýnka.

„Vicky, prosím tě, pokus se je najít.“ Podívala jsem se jí do očí. Jacob tiše kývl a objal ji kolem paží.

„Potřebuji jen papírovou mapu.“ Zadumaně se na nás podívala. Jacob, Diana a Robert se snažili, co nejrychleji sehnat mapu. Což se jim brzy podařilo. Čarodějka vytáhla malou krabičku s křídou a krystalem.

„Jsou ve městě!“ Vítězně prohlásila Victorie po chvilce hledání krystalem.

„Potřebujeme přenos.“ Založila si ruce na prsou Cyri.

„Já zase boty.“ Rozhlédla jsem se kolem.

„Chvilku strpení.“ Rob se za pár minut vrátil s několika batohy, které před tím byly odložené v salonku.

„Paráda, nemusím shánět novou mačetu.“ Vzala si svoje zavazadlo Diana, která

se rovnou začala zbrojit. Sama jsem začala tahat ponožky a plátěnky.

„Není problém.“ Objevil se za Jacobem démon.

Zaklínačka se prudce otočila. „Otto Miller. Člen Rady.“

„Zaslechl jsem kousek vaší debaty.“ Nevinně se pousmál. Tmavé oči sklopil k zemi.

„Víte o někom?“ Zeptala se Diana.

„Rád bych nabídl pomocnou ruku, jestli by to nevadilo.“ Podíval se na zaklínačku. Všichni jsme zmlkli. Sám člen Rady nám nabídl své schopnosti. Odhodil sako na lavičku a vytáhl si rukávy. Lehce se pousmál, když si všiml, že studuji jeho tetovaná předloktí.

„Cyri, já a Diana potřebujeme sem.“ Ukázala jsem na mapu města. Museli jsme se na chvíli rozdělit.

„Dívčí komando.“ Zvedl husté tmavé obočí. „Myslím, že tři dívenky zvládnou jedním vrzem.“ Mlaskl si pobaveně.

„Za chvíli tam dorazíme.“ Jacob s Vicky a Robertem se vydali mezi poblikávající světla záchranné služby a agentů.

Na uvítanou nás po obrovské zahradě prohnali dva vlkodlaci. Otto s Cyri si s vlky bleskurychle poradili. Zaklínačka jednoho rozpárala od předních tlap až po ocas. Člen Rady chytil lykana v běhu za hlavu a mrštil s ním o zem. Tlamu mu rozevřel, až začaly praskat kosti a tlama se rozlétla na dva kusy. Zbytek lebky se roztránilo pod stiskem jeho podrážky. Odvrátila jsem zrak. Vytvořená kaše na zemi byla mozkiem právě usmrcené bytosti.

„Diano vyčisti patro.“ Uslyšela jsem za sebou Jacoba. Nečekala jsem, že dorazí tak rychle. „Musíme se rozptýlit.“ Prohlédl si dům bratr.

„Velice mě to mrzí, ale musím řešit záležitosti Rady. Hodně štěstí.“ Otto vykročil do tmy a zmizel.

„Ted dům je obrovský, nemůže jít sama.“ Namítla jsem.

„Diano, jsem za tebou.“ Vyrazila zaklínačka se zabijákem.

„Vezmeme si každý jednu stranu.“ Ukázal Jacob rozdělení domu.

„Půjdu ze předu.“ Vyrazil upír do tmy.

„Tak jdeme.“ Opatrně jsem se rozhlédla po okolí. Robert využil svých upírských schopností. Z prázdné verandy nám dal signál, abychom se mohli rozptýlit.

Diana s navíjecím lanem už šplhala po okapu na balkon. Byla tichá jako pavouk na pavučině.

V přízemí byly dva démoni. Protáhla jsem se opatrně za pohovku. Měla jsem za úkol pány trochu rozptýlit. Střelba by byla slyšet a kuši jsem neměla. Nenapadlo mě nic inteligentního. Využila jsem to, co mi šlo nejlépe. Vyskočila jsem potichu a vzdychla si. V rukách jsem držela automatickou zbraň, ale neměla jsem v úmyslu vystřelit, pouze s ní trochu zastrašit protivníka a odvést

pozornost.

„Hezky pomalu pánové.“ Démoni se otočili s podivným úšklebkem. Za mnou se ozvalo křupání kostí. K nohám mi padl další démon. Ti přede mnou měli holé hlavy s malými růžky. Robert se nepozorovaně dostal za jejich záda a jednomu zlomil vaz. Druhého zabil Jacob vrhacím nožem. Dostali jsme se ke schodišti, ze kterého se kutálela ženská hlava s nazelenalou kůží. Dianina mačeta odváděla výbornou práci.

„Myslela jsem, že mi naplive jed do očí.“ Odhrnula si zakrvácenou rukou Diana vlasy z obličeje.

Dveře do sklepa se s vrzáním otevřely. Za nimi nastala tma. Světélkující tyčky nám odhalili cestu vpřed. Chodba byla úzká. Jako první šel upír, který neměl takové problémy s tmou jako my statní. Cyri vytáhla z kapsy lahvičku, jejíž obsah do sebe kopl jako panáka. Musel to být elixír z bylin. Chodba se rozdělovala.

Zaklínačka s upírem se vydali černou temnou uličkou, protože nepotřebovali na cestu světlo.

Chvíli jsme bloudili podzemím, než jsme zaslechly ženské hlasy.

„Pan golem nechce prozradit svá tajemství.“ Udeřila ženská ruka Ricca do tváře. V místnosti byly ještě dvě upírky a jedna démonka. Její prsty jiskřily jako elektrické dráty. Zaklínačova tvář se zkřivila bolestí, když se ho démonka dotkla. Vytáhla jsem zbraň a snažila se mířit na hlavu drsné elektrikářce. Klekla jsem si ve tmě na koleno, abych netrefila znehybněného muže. Silné ocelové tyče by mou kulku lehce zastavily. Démonka boxerka přešla k tvrdší taktice baseballovou pálkou. Ricco dostal ránu přímo do kolene. Holohlavý začal nadávat a klít.

Když jsem zamířila, Jacob mi položil dlaň na ruku a já zbraň sklopila. Diana tiše vytáhla mačetu. Bratr se několika kroky dostal k upírkám. Blondýnka pálkařce uťala hlavu jediným sekem. Elektrikářka se pokusila o útěk, ale moje kulka rovnou do čela ji zastavila. Její ruce naposledy zajiskřily proudem než se tělo zhroutilo k zemi. Čtyři mrtvá těla ležela na zemi. Mrtvoly upírek nabraly popelavou barvu. Zaklínač vyčerpán, ale přes to stále při vědomí si konečně oddychl.

„Rád vás vidím.“ Odplivl si na podlahu.

„Kde je Freeman?“ Odemkla jsem mu pouta. Mohutného svalovce jsem podepřela ramenem, aby nedopadl na podlahu.

„Nemám nejmenší tušení. Objevila se tu ta rudovláska.“ Opřel se volnou rukou o stěnu, ke které stěží došel. „Oba jsme dostali kopanec elektřinou, jako když si sáhnete do zásuvky.“

„Jacobe musíš mu pomoci.“ Otočila jsem se opatrně k bratrovi. „Diana by mu

moc nepomohla. Musíš ho odvést pryč.“ Bratr mě chápal, ale pochyboval o mém rozhodnutí. Na hašteření nebyla vhodná chvíle.

Chytila jsem Dianu za ruku a s fosforeskujícími tyčkami se vydala zpět do tmy. Pamatovala jsem si, že jsme přišli z pravé strany. Museli jsme několikrát zabočit, až jsme se dostali k cíli. Místnost měla dva vchody, z každé strany malé schodiště dolů.

Pod námi seděla Rose na vyřezávaném polstrovaném rudém křesle, připomínající trůn. Kolem ní byl hlouček démonů, kteří ji zřejmě měli chránit.

„Řekni mi, jak je možné, že ta malá coura je stále ještě živá.“ Pohlédla na pohublého černovlasého muže. „Ona si pro svého zaklínače jistě přijde.“

„Moc pěkný mutant.“ Roztrhla mu upírka košili. Rose se postavila vedle ní a dívala se na odhalené mužské tělo. „Krásně voní.“

Matt se nebránil. Ležel na stole bez hnutí. Bílé zuby se zabořily do jeho boku.

„Máš pravdu, je opravdu hezký. Škoda, že není démon.“ Rose ho pohladila po tváři zrudlé krví.

Robert se roztrásl. Nemohli jsme dál čekat. Náš upír začínal mít hlad.

„Jen škoda, že jsme přišli o skřeta. S těmi příšerami, to byl pravdu dobrý nápad.“

Odstrčila hladovou upírku od své oběti. Diana přešla na automatické zbraně.

Černovlasý démon netrpělivě přešlapoval na místě, jako by byl pod vlivem nějaké drogy.

Cyri dala signál. Diana zůstala na schodišti a střílela do hlav bez jediného minutí.

Robert se zakousl do prvního hrdla, na které narazil. Rose zatleskala, jako by právě shlédla nějaký divadelní kousek. Natáhla ruku a z dlaní jí vyšlehly černé šlahouny.

„Musím se zasmát, při pomyslení, že proti mně stojí jen malá nicka.“ Otočila se ke mně bokem, jako bych jí nezajímala. Vystřelila jsem. Moje kulka se zastavila několik centimetrů před ní.

V duchu jsem poprosila svou Strážkyni o ochranu. „Mám s tebou dost nevyřízených účtů.“ Cítila jsem, jak mě zaplavuje síla vlastních emocí, které uvnitř mě probouzely něco mnohem silnějšího.

Z jejích dlaní vyrazily černé šlahouny. Potřebovala jsem štít, který jsem v duchu vytvářela ze světelných paprsků. Síla mě nenapadla, pouze odmrštila pryč.

Šlehla do mého štítu jako bič. Rychle jsem se dostala na nohy a myslí formovala světelný paprsek do tvaru blesku, potom jsem mu myšlenkou dala rychlost.

Démonka se rozplácla na zemi, když se poslanému blesku nestihla vyhnout. Boj silami začal. Mohli jsme od sebe být tak šest metrů. Cyri táhla Matta pryč.

Robert zakouslý do hrdla další oběti se nenechal rušit ostatními. Tři démoni ještě leželi polomrtví na zemi. Některým z nohou trčely polámané kosti. Byl to

odporný pohled.

Síla proti síle. Jedna rána vykrývala druhou. Diana s mačetou táhla na dva démony, kteří se objevili na schodišti. Když se prostor vyčistil od neočekávaných protivníků, vydala se zaklínačce na pomoc.

„Kde si vzala tolik síly?“ Odhrnula si Rose vlasy z obličeje.

„Mám svá tajemství.“ Hodila jsem po ní světelnou kouli, kterou smetla kouřovým šedivým stínem. Cítila jsem, že mi dochází energie. Věděla jsem, že tohle je můj poslední pokus jak ji alespoň uzemnit, pokud se mi nepodaří ji zabít. Dívka se zahalila mlhou, jenže paprsek její kouzlo prořal jako vržené kopí. Rudovláska ležela na zemi a několikrát vykopla nohou, jako by dostala elektrický šok.

Z nosu se mi spustila krev. Padla jsem k zemi a chvílku vydechovala. Viděla jsem, že stále dýchá, ale nezvedla se.

Z nenadání se v místnosti objevil muž v saku. Shýbl se k ležící démonce a jednou rukou ji podepřel. Smaragdově zelené oči se na mě výhružně podívaly. Než jsem stačila něco říct máchl rukama a zmizel i s ní.

„Sakra!“ Postavila jsem se pomalu na nohy. „Do háje.“

Uslyšela jsem slabé praskání. „Honem, praská beton.“ Zakřičel na mě Robert. Stěny se začaly bortit a prorůstat silnými kořeny. Na poslední chvíli jsem unikla v tunelu, kde jsem zakopla o rychle rostoucí kořeny, které se draly podlahou. Strop se mi začínal pomalu drolit nad hlavou. Musela jsem se dostat ven. Ve tmě jsem vůbec neviděla.

Kdesi přede mnou se ozvala rána. Pod nohami se mi rozechvěla zem. Na hlavu se mi sypala suť. Přidala jsem do kroku, což znamenalo, že jsem padala každou chvíli na zem. Pak se ozvala druhá rána. Tlak mě smetl jako bych byla pírkó. Kdybych byla kousíček blíž, bylo by možná už po mě. Na nohu mi spadlo cosi těžkého. Zařvala jsem bolestí.

Zůstala jsem tam sama. Najednou mi celý ten plán došel. Chtěla nás tady zabít všechny, jenže jsme se rozdělili a zůstala jsem tu jako poslední. Přišla další hlasitá rána, která mohla být přibližně v okolí té první místnosti, kde jsme našli Ricca. Na hlavu mi popadalo ještě pár kamínků.

„Ještě se mi nechce umírat.“ Zavřela jsem oči a připomněla si některé pěkné chvílky svého života.

„Budu tu s tebou a ochráním tě.“ Ozvalo se ve tmě. Byla to má strážkyně a já viděla ve tmě její mlhavé tělo. „Mysli na něco pěkného.“

„V téhle tmě je těžké udržet pozitivní myšlení.“ Zavrčela jsem bolestí, když jsem se pokusila pohnout.

„Použij vnitřní světlo.“ Chytila mě za ruku, aby mi poskytla moment klidu a pocitu bezpečí.

Kapitola 9.

Moje vnitřní světlo začínalo být stejně vyčerpané jako mé tělo. Snad jsem na chvíli usnula.

„Prober se.“ Poplácal mě Robert po tváři. Svítil mi baterkou do očí. Několikrát jsem zamrkala do nepříjemného světla. „Přišel jsem pro tebe.“

„To si moc hodný, že mě tady nenecháš.“ Zazubila jsem se.

„Opatrně přesuňte ten beton.“ Ozvalo se za jeho zády.

„Jak jsou na tom ostatní?“ Zajímala jsem se.

„Nikomu nic není.“ Ujistil mě upír.

„Měli jsme tady umřít. Kdybychom se nerozdělili, jsme všichni mrtví.“ Zavřela jsem na chvíli oči.

„Dnes nikdo umírat nebude.“ Sehnul se ke mně a lehce mě políbil na rty.
„Chci polštář, deku a měkkou postel.“ Cítila jsem těžkou únavu, jak mě zase zmáhá. Sladce mě nutila zavřít oči a usnout. Byl to tvrdý spánek, ze kterého mě probudil až příjezd do nemocnice. Položila jsem si dlaň na oči, protože mi vadilo světlo na stropě.

Tahle noc byla dlouhá. Kolem mě to bylo jako v mraveništi. Jeden odešel druhý přišel, občas se mě na něco zeptaly.

Ošetřují, pozorují, kontrolují. Den klidu bez návštěv, abych se trochu srovnala. Abych se srovnala s tím, že jsem zase unikla hrobníkovi z lopaty? Nebo snad, že mám rozdrčenou nohu a jsem momentálně mimo hru?

„Jak je na tom Matt?“ Zeptala jsem se Roberta, když se tiše vkradl do mého pokoje.

„Už se dal dohromady.“ Díval se na mě trochu těkavým pohledem.

„Tak co se děje?“ Probodla jsem ho ostrým pohledem.

„Jsi oficiálně mrtvá, zemřela jsi v tom tunelu.“ Podíval se na mě upír trochu opatrně.

„Jako papírově, jestli to chápu dobře.“ Musela jsem si ujasnit, co mi právě sdělil.

„Ano.“ Přikývl Robert.

„Vítej doma.“ Ozval se z chodby Perry. Byl to další upír, který měl doktorský titul.

„Řekni mi to od začátku. Času máme dost.“ Ušklíbla jsem se. „Vlastně mi to ani říkat nemusíš. Není to podstatné.“

„Musela jsi z města, když se Rada rozhodla, že tě prohlásí za mrtvou.“ Posadil se do křesla v rohu místnosti.

„Pár věcí mi to přeci jen usnadní.“ Vzdechla jsem si. Robert se na mě nechápavě podíval. „Nemusím řešit vztah s Freemanem. Nemusím mu lámat srdce a ničit jeho ego.“

„Víš, že umíš být někdy pěkně zlá?“ Zasmál se upír.

„Někdy si situace žádá oběti, to přeci oba víme.“ Pokrčila jsem rameny. „No a co bude vlastně teď?“

„Na chvíli se někam stáhneme. Uděláme si takovou menší dovolenou, třeba v Alpách.“ Tohle musela být sranda. Přeci po tom všem by se mnou na dovolenou rozhodně nejel.

„Jako my dva spolu? Tomu se mi nějak nechce věřit.“ Zpochybnila jsem to, co právě řekl. „Že bych se na to prostě vykašlala a vrátila se ke svému maloměstskému živoření. Podívala se po dlouhé době, jestli jsou ještě všichni živí a zdraví, ne?“ Nevím proč, ale pocítila jsem nával vzteku.

„Hodila bys jen tak všechno za hlavu? Myslím, že takový blázen nejsi.“ Robert zůstal naprosto klidný.

„Máš pravdu, takový blázen nejsem. Začínám tomu emocionálnímu pustému ostrovu pomalu přicházet na chuť.“ Byla jsem po tom všem opravdu emocionálně vyčerpaná a zničená. Upír se tiše zvedl a posadil se vedle mě.

„Měla by sis udělat čas jen pro sebe a své myšlenky, načerpat energii, přehodnotit situaci, podívat se na věci z jiného úhlu.“ Schoulila jsem se do nabídnuté náruče a poslouchala, co mi říká.

„A co budeš dělat ty?“ Zeptala jsem se.

„Budu dál zkoumat mutageny. Můj výzkum přitáhl moc pozornosti, takže musím taky zmizet. Nějakou dobu se beze mě budeš muset obejít.“ Vtiskl mi polibek do vlasů.

„Budu čekat, až se objevíš.“ Slíbila jsem mu. „Jsem unavená.“ Zavřela jsem oči. Robert zůstal se mnou, dokud jsem opravdu tvrdě neusnula.

„Slečno Bellová, vypadáte báječně.“ Za kyticí se vynořila Richardova holá hlava.

„Děkuji za budíček.“ Zavrčela jsem rozespale. Zaklínač rychle zavřel dveře.

„Omlouvám se, ale přinesl jsem nové doklady.“ Odložil květinu na stolek.

„Proč jste přinesl takové koště?“ Ukázala jsem na směsici nejrůznějších květin.

„To je od Starkové, aby nikdo neslídil kolem.“ Vytáhl z náprsní kapsy sportovního saka obálku. Viděla jsem tloušťku obálky, což znamenalo, že v ní nebyly jen doklady.

„Co to je?“ Neohrabaně jsem se posadila s obálkou v ruce.

„Kapesné na dovolenou.“ Hodil mi na klín nové doklady.

„Kdo to je?“ Podívala jsem se na holku s brýlemi, která mi byla dost podobná.

„Betty Bellová.“ Sáhl ještě jednou do saka a posadil mi na nos dost ošklivé brýle. „Tak co?“

„Tohle je pěkný leda pro moji babičku.“ Neskrývala jsem své obrovské nadšení.

„Musím už jít, nestihl bych letadlo do Ruska. O zbytek se postará Diana. Brzy se zase uvidíme.“ Vykročil ke dveřím.

„A co Freeman?“ Uložila jsem nové doklady do obálky k bankovkám.

„Od té doby, co ho pustili jsem o něm neslyšel. Prý si kupoval letenku někam do Evropy.“ Mrknul na mě. „Třeba se ještě potkáte. Přeji pěkný den Betty.“

„Myslela jsem, že už jste pryč.“ Srazila se Diana s Riccem ve dveřích.

„Jsem právě na odchodu.“ Podíval se na Dianu zaklínač, potom na mě.

„Nevadí, když zamknu dveře?“ Zavřela za mužem blondýnka v oblečení zdravotní sestry. „Musíme si trochu pospíšet. Chyt' se mě.“ Vytáhla mě z postele a posadila na židli.

„Co se děje?“ Zavrtěla jsem se na židli, když mi začala česat vlasy.

„Jen je tu trochu chaos, jinak nic zvláštního.“ Stáhla mi dlouhé vlasy do gumičky. Jediné šmiknutí a moje vlasy zůstaly v drobné ženské ruce.

„Diano, ty ses zbláznila! To byly moje vlasy.“ Zaúpěla jsem, při pohledu na svůj dlouhý ustřižený culík. Přes záda mi přehodila ručník.

„I krátké ti budou slušet.“ Ujistila mě, když zapnula strojek na vlasy. Zklamaně jsem mlčela a poslouchala zvuk, jak mi mašinka zkracuje ustřižené vlasy.

„Super!“ Prohrábla mi vlasy. „Ještě to vezmu barevným sprejem.“

Ta holka, kterou jsem uviděla v zrcadle byla úplně někdo jiný. To jsem prostě já nebyla. Diana mi udělala falešné pihy po celém obličejí až k dekoltu. Ještě mi udělala pár flíčků na rukách, aby to bylo věrohodné.

„Už jsi skončila?“ Zeptala jsem se.

„Liz, už budeš hotová?“ Zaklepal na dveře Perry.

„Ano, ještě Betty pomůžu s oblékáním.“ Odpověděla blondýnka upírovy, který byl za zamčenými dveřmi.

„Proč se všichni chováte tak divně?“ Zeptala jsem se potichu.

„Pod dohledem Rady už není bezpečno. Teď ti řeknu, co uděláš.“ Pomohla mi obléknout si fialovou flanelovou šatovou košili. Takhle se mi trefit do vkusu dokázal jen Michael.

„Dobře, poslouchám.“ Přetáhla jsem si přes ramena ještě pletený kabátek.

„Za půl hodiny se spustí požární poplach. Bude tady trochu divadla s dýmem a tak. Tady v láhvi je něco na spaní. Dal mi to Perry, takže mu věřím, že tě to nezabije.“ Dodala s úsměvem. „Až tady nastane ten humbuk tak tě odtud dostaneme nepozorovaně pryč, pěkně pod plachtou jako jezdí mrtvoly.“

„Koukám, že si chcete užít tu srandu beze mě.“ Prohlédla jsem si malou láhev, kterou mi položila na postel.

„Nikdo sem teď nepřijde a kamera tu není. Pokud by nás někdo na chodbě zastavil, jedeme třeba na pitevnu.“ Zamrkala na mě Diana. Bylo na ní vidět, že se jí tahle lest zamlouvá.

„A co ostatní? Freeman se už vypařil, Robert už má taky plán, já se jen tak vypařit bez Vás nemůžu.“ Chytila jsem ji za ruku.

„Pokud je rozhodnutí na nás, tak určitě vybereme bezpečné místo, kam tě poslat.“ Mé pochybnosti zahnilo její přátelské obětí. „Budeš mít čas na sebe.“

„Budu na Vás čekat.“ Lehla jsem si zpět do postele. „Tak na nás.“ Otevřela jsem láhev a několika hlty obsah spolkla.

„Dobrou noc a sladké sny.“ Stiskla mi ruku. Zavřela jsem oči a poslouchala, jak klíč cvakl v zámku a Diana odchází.

Ležela jsem a chvíli jsem si připadala jako opilá. Svět se točil a pak najednou nastalo ticho a černo. Nevěděla jsem, kde se probudím, ani kdo tam bude.

Musela jsem svým přátelům prostě věřit.